

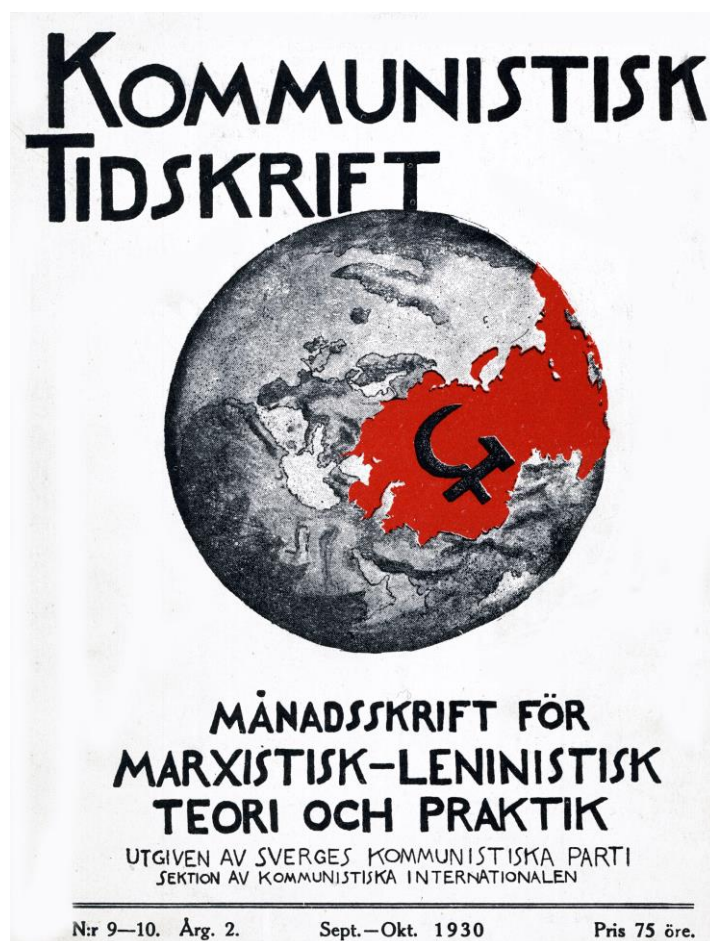
SKP OCH ARBETSPLATSERNA 1929-35

riktlinjer, praktik, värdering

Dokument ur Kommunistisk Tidskrift

Kommunistisk Tidskrifts skriftserie nr 5/6

utgiven av Marxist-leninistiska Kampförbundet 1972

Innehållsförteckning

Inledning (av marxistarkiv).....	1
Förord (av MLK)	2
Kommunistiska internationalen inför den VII:e världskongressen – material över Kommunistiska Internationalens sektioners verksamhet. Sverige:	4
Några uppgifter för Kommunistisk Tidskrift. Av Allan Wallenius.....	10
Resultatet av kominternexekutivens tionde plenum	16
RFI:s femte kongress och våra fackliga uppgifter. Av Hugo Sillén	29
1931 Ett kampår.....	34
Textilarbetarstrejken. Av Paul Thunell.....	36
Textilarbetarstrejken. Av Just Lippe, Oslo	39
Ådalen – ett stormtecken. Av Arvid	43
Inför avtalsrörelserna. Av P. Jonsson.....	46
Ställningen till kollektivavtalen. Av Paul Thunell.....	49
Partiet och de ekonomiska striderna. Av Paul Thunell.....	51
De huvudsakliga svagheter i driftscellsarbetet.....	54
Det revolutionära uppsvinget i Skandinavien 1931-32. – Några huvuduppgifter för våra partier. Av H. Pfeiffer.....	66
Till RFO-arbetet i sverge.	71
Skärpt kamp mot fackföreningsrörelsens fascistisering. Av Carl Johansson.	78
Exekutivkommitténs XII:te plenum. Arbetet i de reformistiska fackföreningarna. Av Paul Thunell.	84
De fackliga striderna 1933. Av K. J n.....	87
Från den skakade stabiliseringen till den andra perioden av revolutioner och krig.....	91

Inledning (av marxistarkiv)

Denna textsamling som sammanställdes av den maoistiska organisationen MLK ger en ganska bra bild av den fackliga politik som Sveriges Kommunistiska Parti förde under Kominterns sekteristiska sk ”tredje period” (1928-34), då socialdemokratin betecknades som ”socialfascistisk” och då enhetsfronten skulle bildas ”underifrån”, dvs överenskommelser med socialdemokratiska organisationer förbjöds (enhetsfronten var riktad *mot* de ”reformistiska ledarna”).

Det sista dokumentet (från 1935) är intressant, därför det ingår i förberedelserna för Kominterns 7:e världskongress, då man officiellt antar *folkfrontspolitiken*, där det inte längre är tal om att bara bilda enhetsfronter ”underifrån” med reformistiskt sinnade arbetare. Nu är det åter tillåtet att bilda enhetsfront ”ovanifrån”, dvs förhandla och sluta överenskommelser även med ledare i ickekommunistiska organisationer. Men till skillnad från den enhetsfrontpolitik som utformades på Lenins tid som riktade sig till andra arbetarorganisationer, syftar folkfrontspolitiken till att bilda antifascistiska enhetsfronter med såväl *socialdemokratiska organisationer* som *borgerliga* (demokratiska) partier/organisationer.*

Artiklarna har (bortsett från de två inledande artiklarna) omordnats så att de följer i kronologisk ordning. En del noter har tillfogats (markerade med *Red anm*).

Lästips för den som vill veta mer

Texter om Komintern:

[Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#) av Fernando Claudin (bok)

[Zenit-artikel om Komintern.](#)

[Debatt om strategi och taktik](#) (med bl a artikel om Kominterns linje i Tyskland)

[Kampen mot nazismen i Tyskland](#) (debatt i det maoistiska SKP om Kominterns linje i Tyskland)

Dokument: [Kommunistiska internationalens program, antaget vid KI:s 6:e kongress 1928](#)

Dokument: [Lärdomar av den ekonomiska kampen](#) (de sk Strasbourgteserna antagna av Röda Fackföreningsinternationalen 1929)

Dokument: [Tysklands Kommunistiska Parti och kampen mot fascismen perioden 1928-35.](#) (värdering framlagd av Komintern, publicerad i februari 1935)

Dokument: [Komintern visar vägen. Kommunistiska Internationalens XIII Plenum och KP:s uppgifter.](#) Tal av SKP:s partiordf. Sven Linderot i januari 1934

Texter om den kommunistiska rörelsen och arbetarkampen i Sverige på 30-talet:

[Fackligt studie- och arbetsmaterial](#) (om den fackliga kampens historia i Sverige)

[Ådalen -31](#) av F Lager (bok om Ådalenhändelserna, skriven av SKP:s fackliga sekreterare)

[Mellan två internationaler - Socialistiska Partiet 1929-1937](#) av Bernt Kennerström (bok)

[Zenit om SKP/VPK – en artikelsamling](#)

Dokument: [Partisprängningen 1929](#)

Dokument: [Politisk sillén-cirkus](#) av E Höglund (SP-broschyr från 1934)

Dokument: [Kommunistiska partiet 20 år: En kort historik](#) av Arvid Wretling (SKP 1937)

Dokument: [Under socialismens fana](#) av Uno Modin (SP). SKP/SP:s historia (1936).

Martin Fahlgren (i augusti 2007)

* Folkfrontspolitiken behandlas i Claudíns bok (se litteraturlistan). Se även artikeln [Om 30-talets folkfrontspolitik](#) av P Camillier. Spanska inbördeskriget handlar också till stor del om folkfrontspolitiken – det finns mycket material om detta på marxistarkiv.se, såväl böcker som artiklar, se: [Spanska inbördeskriget](#).

Förord (av MLK)

Denna skrift innehåller dokument från Sveriges Kommunistiska Parti (SKP) under perioden mellan den Kommunistiska Internationalens (Kominterns) 6:e världskongress 1928 och dess 7:e kongress 1935.

Under denna period skakades hela den kapitalistiska världen av en överproduktionskris. Denna drabbade även Sverige. Det svenska monopolkapitalet gick till offensiv mot arbetarna. Dessa ställdes inför försämrade levnadsförhållanden och ökat politiskt förtryck. Skärpta klasstrider blev en följd. Dokumenten visar något på de riktlinjer SKP arbetade efter, erfarenheter de gjorde i sin praktik, och slutligen på värderingar partiet gjorde av sitt arbete i förhållande till klasskampen.

I dokumentationen ingår artiklar från Kommunistisk Tidskrift från åren 1929 – 1935.

Kommunistisk Tidskrift var namnet på SKP:s teoretiska tidskrift. Den utkom från 1928 till och med 1939.

Artiklarna behandlar huvudsakligen SKP:s arbete på arbetsplatserna. I Kommunistisk Tidskrift fäste partiet stor vikt vid detta arbete. Dessutom ingår en värdering av Sveriges Kommunistiska Partis verksamhet fram till 1935. Denna värdering ingick i ett material som lades fram genom Kominterns Exekutivkommitté (EKKI) till de olika sektionerna som diskussions- och faktaunderlag inför Kominterns 7:e världskongress 1935.

En kort sammanfattning av SKP:s och Kominterns politik och dess bakgrund finns i Kommunistisk Tidskrift Skriftserie nummer 1 (1971): *Till försvar för kommunismen*, en minnesskrift över Set Persson: kapitel 2, sid 13 – 42.*

Ett avsnitt i denna behandlar översiktligt Kominterns bildande 1919, riktlinjerna för dess arbete fram till dess upplösning liksom det internationella historiska läget under tiden 1919 – 1943. Särskild vikt läggs här vid synen på enhetsfronttaktikens tillämpning vid de olika historiska tidpunkterna.

Ett annat avsnitt behandlar SKP under denna tid. Här behandlas partisprängningen 1929 något utförligare, liksom klasstriderna under 30-talskrisen, särskilt under avtalsrörelsen 1931 – 32.

En utförligare värdering av SKP:s och Kominterns teori och praktik kommer vi att återkomma till vid annat tillfälle.

Det finns flera orsaker till att vi nu ger ut en sådan dokumentsamling. I flera sammanhang har vi framhållit vikten av att lära oss av såväl den internationella som den svenska kommunistiska rörelsens erfarenheter. Särskilt viktigt är detta idag då vi står inför skärpta klasstrider såväl internationellt som nationellt. Bristen på sådan dokumentation och historisk värdering utgör idag en svaghet som våra motståndare försöker utnyttja. Såväl öppet borgerliga massmedia som socialdemokratin kan sprida förvanskningar av SKP:s och Kominterns ståndpunkter och i stor utsträckning stå oemotsagda. Detta ingår i försöken att kväva arbetarnas försvarskamp och isolera den framväxande marxist-leninistiska rörelsen. Det bäddar också för att en rad felaktiga uppfattningar om SKP och Komintern vinner spridning inom den marxist-leninistiska rörelsen. I sin tur ger detta näring åt den trotskistiska rörelsens förvanskningar av vad Komintern och dess partier stod för. En korrekt bild av historien är alltså nödvändig.†

Särskilt socialdemokratin har försökt framställa SKP som splittrare av arbetarrörelsen. En genomgång av materialet visar emellertid att SKP och Komintern fäster stor vikt vid kampen för

* Finns på marxistarkiv.se: [Set Persson-skrift](#) – Red anm

† Denna anmärkning förmodligen föranledd av den debatt som hade förts i MLK Se [Om MLK-oppositionen](#). och [Debatt om strategi och taktik](#) – Red anm

arbetarrörelsens och fackföreningsrörelsens enhet. Tvärtom visar historien att de socialdemokratiska ledarna motarbetat kampen för arbetarnas krav. (Se exempelvis Kommunistisk Tidskrifts skriftserie nummer 3: *De antifackliga klasslagarna*^{*}).

En genomgång av materialet visar också att SKP och Komintern fäste stor vikt vid såväl partiernas förmåga att utveckla klasskampen i riktning mot det socialistiska samhället, som till deras förmåga att anpassa sitt arbete och sitt handlande efter det konkreta läget och klassrafternas styrka. Man understryker att vid kongressen 1928 vissa historiska förhållanden råder som leder till bestämda taktiska riktlinjer. 1935 råder andra historiska förhållanden som föranleder en förändring av de taktiska riktlinjerna (se särskilt 'Från den skakade stabiliseringen till andra perioden av revolutioner och krig').

Detta ger också en fingervisning för våra uppgifter idag, 1972, inför åter nya historiska förutsättningar, och hur vi kan ha användning av dessa erfarenheter.

Det är vår uppgift, att utifrån undersökningar av de konkreta förhållandena och motsättningarna i klasskampen idag samt deras rörelse, utarbeta riktlinjer, omsätta dem i praktiken, dra lärdom av våra erfarenheter för att flytta fram arbetarklassens 'positioner och utveckla klasskampen i riktning mot den socialistiska revolutionen.

Härvid är SKP:s erfarenheter av synnerligen stort värde för oss. De har betydelse både som en del av ursprunget till den svenska kommunistiska rörelsen idag och som hjälp för oss att ta oss an klasskampens problem. Det är också med denna huvudinriktning som bland annat detta material studerats i MLK sedan hösten 1970.

Konkreta undersökningar av konkreta förhållanden Lär av de historiska erfarenheterna

* Finns på marxistarkiv.se: [Om den antifackliga lagstiftningen](#) – Red anm

Kommunistiska internationalen inför den VII:e världskongressen – material över Kommunistiska Internationalens sektioners verksamhet. Sverige: *

Vid tiden för den VI:e världskongressen, hade SKP inte på allvar börjat ta itu med partiets bolsjevisering. Man räknade vid denna tidpunkt 15.000 medlemmar, som var organiserade i 345 lokalgrupper. Partiet fick vid parlamentsvalen hösten 1928 151.000 röster. Men samtidigt med denna ökning av massinflytandet, hämmades partiets utveckling till ett verkligt revolutionärt avantgarde åt det svenska proletariatet, genom att partiet var belastat med en socialdemokratisk tradition.

Partiets ökade massinflytande hade ingen motsvarande organisatorisk förankring. Trots vissa ideologiska strider med anledning av tidigare motsättningar inom partiet och särskilt vid partisprängningen med Höglundsgruppen (1924) förblev partiet ideologiskt på en mycket låg nivå. Varken Kominterns (KI) möten eller erfarenheterna från KI:s övriga sektioner, blev föremål för någon utvärdering och knappast ens diskuterade. Någon allvarlig menad självkritik förekom inte. Som en följd av den dåvarande partiledningens arbetsmetoder blev en trångsynt provinsialism konserverad inom partiet. Alla dessa ting ledde till att det socialdemokratiska arvet inom partiet inte kunde övervinnas, utan istället fick det socialdemokratiska inflytandet fotfäste på nytt. Under den relativa stabiliseringen i Sverige var detta socialdemokratiska inflytande särskilt farligt. Den svenska kapitalismen hade vid denna tidpunkt upplevt ett jämförelsevis stort uppsving och vida överträffat förkrigsproduktionen. Det var gyllene tider för Kreuger-koncernen och andra svenska industrigrupper på världsmarknaden. Under dessa förhållanden kunde de svenska industriarbetarna genom talrika strider och aktioner fr.o.m. år 1924 tillkämpa sig vissa framsteg och uppnå en del förbättringar av sina levnadsförhållanden. Häri låg den grundläggande faran för opportunist och socialdemokratiskt inflytande i SKP efter VI:e världskongressen.

Redan före VI:e världskongressen visade Komintern på socialdemokratiska kvarlevor och på allvarliga opportunistiska avvikelser inom SKP.

Centralkommitténs majoritet i SKP instämde formellt i VI:e världskongressens beslut och Kominterns åtgärder mot de opportunistiska grupperna och fraktionerna i de olika partierna. Det avhöll dem dock inte från att strypa all diskussion rörande dessa frågor i partiet. Den dåvarande partiledningens opportunist visade också i riksdagsfraktionens agerande. Den kommunistiska riksdagsfraktionen väckte vid militärbudgetens behandling motioner som vittnade om stora pacifistiska illusioner (armens avskaffande inom 3 år). Ledningens opportunistiska politik fick sin höjdpunkt i följande fall. Partiledningen i Stockholm förhandlade den 1 maj 1929 med den dåvarande socialdemokratiska partiledningen om en överenskommelse att uppskjuta demonstrationen på denna dag på grund av dåligt väder för att istället lägga den på en söndag.

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté (EKKI) krävde i ett brev av den 1 maj 1929 ett öppet fördömande av detta allvarliga opportunistiska fel genom att CK:s plenum skulle in-kallas. Där skulle motsättningarna mellan den opportunistiska majoriteten och den revolutionära minoriteten i CK diskuteras för att man skulle få en bas för diskussioner i hela partiet. Det visade sig på detta CK-plenum liksom även av majoriteten delegaters uppträdande vid Kommunistiska Internationalen Exekutivkommittés (EKKI) X:e plenum att den svenska partiledningen i några avgörande frågor hade en helt opportunistisk uppfattning. Dessa frågor gällde framförallt

* En stor del av detta dokument handlar om partisplittringen 1929 och motsättningarna till Socialistiska Partiet ("kilbomarna"). Om detta se dokumentsamlingen om partisprängningen 1929: [SKP 1928-29 i dokument](#). För en kritik av SKP från "kilbomarna", se t ex Evald Höglunds broschyr [Politisk sillén-cirkus](#) (från 1934). – Red anm

stabiliseringens karaktär och om den svenska kapitalismens imperialistiska karaktär.

På samma sätt som opportunisterna i andra kommunistiska partier företrädde de svenska högeropportunisterna att kapitalismen var stabiliserad i sina respektive länder och förkunnade dess fantastiska uppsving. Frågan om den svenska kapitalismens imperialistiska karaktär försökte de undvika, Man motiverade detta med att detta problem ännu inte hade diskuterats tillräckligt. Frågan kunde besvaras först efter det att frågan om den svenska kapitalismens beroende eller oberoende av de ledande imperialistiska makterna hade behandlats. Samtidigt försökte majoriteten av den svenska delegationen vid X:e plenum att förringa och ursäkra riksdagsfraktionens och partiledningens grova opportunistiska fel – bl.a. 1 maj i Stockholm.

I det läget ingrep Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté (EKKI). I september 1929 skrev man ett öppet brev till SKP:s medlemmar. I brevet står det efter avslöjandet av partiledningens enskilda avvikelser: ”Kominterns inställning anbefallde SKP:s ledning nödvändigheten av en hänsynslös kamp mot högeravvikelseernas konkreta uppenbarelseform, och oavbrutet avslöja alla opportunistiska fel. Er partilednings kurs bestod dock i att systematiskt förtiga dessa fel. Härigenom odlades en försonlig hållning gentemot dem i partiet, i försöken att rättfärdiga sig själva inför partiets ögon. Redan efter det att Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté (EKKI) X:e plenum skarpt kritiserat dessa fel, försökte politbyråns ordförande kamrat Flyg försvara både partiledningens i Stockholm hållning och parlamentsfraktionens avrustningsförslag med typiska ‘vänster socialistiska argument’.

Detta brev antogs enhälligt på Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté (EKKI) av en partidelegation, däribland även representanter för den opportunistiska majoriteten. Samtidigt förberedde CK-majoriteten partisprängningen. Först saboterades brevets publicering. Samtidigt med publiceringen av 4 Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés (EKKI) presidiums öppna brev, trycktes en artikel av den dåvarande CK-medlemmen Kilbom. I artikeln beskylldes Komintern för en lögnaktig framställning av SKP och en ultravänsterpolitik. I partiets organ ‘Folkets – Dagblad’ inleddes vid samma tidpunkt en bred antibolsjevikisk kampanj. I den deltog de flesta parlamentsmedlemmarna och partiets ledande fackföreningsmän. Kominterns förslag, att genomföra en bred diskussion i hela partiet över det öppna brevets innehåll och att inställa angreppen på Komintern i partiets press, ansågs av partiledningens majoritet besvarad i och med ett beslut om att inkalla en partikongress med kort varsel till den 3 oktober. Detta trots att det i brevet föreslogs en bred partidiskussion med minst tre månaders varaktighet. Denna partiledningens åtgärd i sig avslöjade för en del medlemmar partiledningens opportunistiska karaktär. Den ledning som dittills stått i spetsen för SKP visade med detta att majoriteten tog sikte på en partsprängning. Denna majoritet försvarade också en bred blockpolitik med socialdemokratien. En politik som skulle leda till en likvidering av det kommunistiska partiet och dess omvandling till ett oppositionellt parti av socialdemokratisk typ. Denna socialdemokratiska linje avslöjades omedelbart efter det öppna brevets publicering i och med den öppna kampen mot Komintern och Sovjetunionen. Senare visade den sig också i den gemensamma kampen med reformisterna mot de revolutionära fackföreningsorganisationerna.

SKP:s sprängning 1929 hade mer omfattande följder än sprängningen 1924. Nästan hela parlamentsfraktionen och majoriteten av de ledande fackföreningsfunktionärerna följde renegaterna. De hade i de viktigaste industriområdena i Stockholm, Västsverige och de mellansvenska regionerna antingen vunnit för sig medlemmarnas majoritet eller sprängt organisationen. Även den största delen av de ledande distriktsfunktionärerna gick med renegaternas ledare Kilbom. På SKP:s 8:e kongress i början av november var bara 8 av 22 distriktsledningar representerade. Partiet kunde efter sprängningen ha högst 6.000 medlemmar, därav nästan hälften i det glesbyggda Norrland.

Särskilt ogynnsamt var läget i Sveriges egentliga industriområden. Organisationen i det

utvidgade Stockholmsdistriktet hade i sprängningsögonblicket 4.000 medlemmar. Högst 500 stod kvar efter sprängningen. Det innebar nästan total förlust av de tills dess aktiva funktionärerna i fackföreningarna och på arbetsplatserna. I de västsvenska distrikten och Göteborgsdistriktet såg det likadant ut, likaså i de flesta mellansvenska distrikten. Partiet förblev endast i några nordliga distrikt, framförallt i Norrbotten, medan man i de viktigaste industriområdena alltså blev en betydelselös grupp.

Partiets nya ledning, som uppstod ur den revolutionära minoriteten, fick fullgöra ett enormt arbete, för att återuppbygga partiet och vinna ett massinflytande. Den nya ledningen, som i början var belastad med stora svagheter lyckades genom en ständig hjälp från Kommunistiska Internationalen Exekutivkommitté (EKKI) att befästa och utvidga partiets massbas i förloppet av klasskampens skärpning och att uppnå en rad politiska och organisatoriska framsteg.

1930 greps den svenska kapitalismen av den ekonomiska krisen och skakades mycket djupt. Den största svenska finansgruppen, Kreuger-koncernen som hade ett avgörande inflytande i de viktigaste bankerna och industrikoncernerna, bröt samman. Härigenom förlorade det svenska industrikapitalet större delen av sina utländska placeringar. Redan 1930 inleddes kapitaloffensiven mot arbetarnas levnadsstandard. Denna offensiv mötte genast på ett häftigt motstånd. Året 1929 strejkade enligt officiella uppgifter 12.500 arbetare med ett bortfall på 622.000 arbetsdagar, 1930 steg det till 20.500 strejkande med en förlust av 952.000 arbetsdagar, 1931 40.543 strejkande med 2.620.000 förlorade arbetsdagar, 1932 50.040 strejkande med 3.094.000 förlorade arbetsdagar. 1933 var de strejkande arbetarnas antal och antalet förlorade arbetsdagar ännu högre än 1932.

SKP hade ännu 1930 otillräckligt med kraft för att spela någon större roll vid arbetarnas kamp. Även 1931 vid den stora textilarbetarstrejken där 31.000 arbetare deltog var SKP:s inflytande litet. Men redan samma år stod man i spetsen för pappersmassearbetarnas stora strider. Våren 1931 sympatistrejkade arbetarna i några stora cellulosafabriker med de kämpande arbetarna i Marma. Fackföreningsbyråkratin försökte på alla sätt undergräva strejken och uppmuntrade organiserat strejkbryteri. Under SKP:s ledning mobiliserades Ådalendistriktets hela arbetarkår för att förhindra strejkbryteriet och strejkbrytarna fördrevs med våld. Stockholmspolisen som kommenderats till området förmådde inte bryta ned arbetarnas motstånd. Då skickade regeringen militär. Arbetarna mötte detta genom att i tusentals kasta sig på järnvägsspåret och framtvingade på så sätt att en del av militären fick ge sig av. Regeringen proklamerade då belägringstillstånd i hela området samtidigt som man förstärkte militären. Men inte heller detta förmådde bryta ner arbetarnas motstånd. Stora demonstrationer genomfördes. Det kom till sammanstötningar med militären varvid 5 människor dödades och många sårades. Kommunistiska partiet förde omedelbart fram parollen om den politiska massstrejken. I den deltog 100.000 människor, dvs. nästan hela den nordsvenska arbetarklassen.*

1932 var den mest betydelsefulla kampen strejken inom industrin. Den varade från februari till augusti och omfattade 12.000 arbetare. Fackföreningsbyråkratin ansåg sig vara tvungen att överta kampens ledning. De gjorde allt för att få slut på kampen genom att prisge arbetarnas krav. Det kan endast tillskrivas partiets och RFO:s aktivitet att pappersarbetarna höll stånd i 6 månader. Först därefter lyckades de reformistiska manövrarna att krossa strejken.

På våren 1933 spelade SKP en aktiv roll under sjömansstrejken. Den reformistiska byråkratin försökte, som vid arbetarnas övriga rörelser, undvika kampen. Den hade redan skrivit under ett avtal med redarna som innebar en 12%-ig lönesänkning. Sjömännen gick dock i strejk under RFO:s ledning. Fackföreningsbyråkratin tvingades att erkänna strejken. Den socialdemokratiska

* För en utförlig redogörelse för Ådalen-händelserna, se [Ådalen -31](#), av F Lager.

regeringen sökte med alla medel att leda strejken till nederlag. Genom RFO:s aktiva insatser, vilken innehade strejkledningen i alla viktiga hamnar, lyckades man hålla strejkfronten obruten och avsluta kampen med en delseger.

Även vid byggnadsarbetarnas stora strejk som varade från maj 1933 till februari 1934, lyckades RFO slå tillbaka det reformistiska förräderiet, som var planerat redan till sommaren 1933. Men man lyckades inte uppnå den ledande roll liknande den man hade i sjömansstrejken.

Vid sidan av dessa storstrider spelade SKP en ledande roll vid flera mindre strider de senaste åren. Särskilt beträffande skogsarbetarna och flottningsarbetarna. Under våren 1934 organiserade SKP arbetarna, som tvingades till s.k. nödhjälpsarbeten, i kamp mot den utlysta lönesänkningen. Arbetarnas majoritet drogs med i rörelsen. En rad strejker genomfördes och avslutades delvis med seger.

Det förekommer dock många fall där partiet förblivit passivt i förhållande till den fackliga kampen. Det har till och med inträffat att partiet och RFO hamnat på efterkälken i förhållande till arbetarnas kampberedskap. Det visade sig framför allt i Norrbotten 1933, då gruvarbetarna i detta område fick en lönesänkning på uppemot 12 – 14%. Fastän partiet hade ett starkt organiserat inflytande bland dessa arbetare, avstod man från att mobilisera arbetarna för kamp mot denna lönesänkning. Liknande fall av opportunistisk passivitet och eftergifter visade sig i trä- och textilindustrin.

Det var i första hand partiorganisationernas aktiva roll i de ekonomiska striderna som hjälpte partiet att återerövra inflytandet i fackföreningarna. I flera distrikt uppstod efter partisprängningen sekteristiska uppfattningar beträffande det fackliga arbetet, antifackliga stämningar. Detta försvårade i hög grad reorganiseringen av det fackliga arbetet. Det tog rätt så lång tid innan fackföreningsfraktionerna återupprättades och innan distriktsledningarna åter förfogade över ansvarsfulla kamrater för arbetet. CK:s vägledning och kontroll var mycket svag. Likadant var det beträffande CK:s understöd med propaganda och agitationsmaterial genom partipressen.

Till 1933 var disproportionen mellan SKPs direkta inflytande över de kämpande arbetarna och det organiserade inflytandet i fackföreningarna särskilt stor. Grundorsaken till denna företeelse stod att finna i organisationens underskattning av och motvilja till att dra in de oppositionella partilösa arbetarna i RFO:s arbete. Men trots detta hade man redan vid fackföreningsvalen 1932 uppnått stora framgångar. Så lyckades man t.ex. i Göteborg till metallkongressen välja samtliga delegater ur de oppositionella arbetarnas led.

För att förhindra ett ökat kommunistiskt inflytande i fackföreningarna satte fackföreningens förbundsstyrelse våren 1933 in särskilda kommissarier i kampen mot kommunisterna. Vidare krävde man av alla fackföreningar i ett cirkulär att samtliga anhängare till RFO skulle uteslutas ur facket. I de allra flesta fall där cirkuläret framlades för omröstning avvisades det av medlemmarna. Där RFO inte var representerat hände det ofta att det förkastades genom socialdemokratiska arbetares yrkanden. De reformistiska ledarnas splittringskampanj stötte på ett hårt motstånd från de fackligt organiserade arbetarmassorna. Det var ett utmärkt tillfälle att skapa RFO en bredare organisationsbas, för att inlemma hundratals och tusentals partilösa och socialdemokratiska arbetare i RFO. Det sekteristiska agerandet i fråga om de partilösa arbetarnas organisering och tendenser till att böja sig för socialdemokratins hotelser hindrade SKP från att fylla dessa uppgifter.

Från partiets 9:e kongress 1933 kom det långsamt till en viss förändring i arbetet inom de reformistiska fackföreningarna. RFO:s riksledning skapades. Från slutet av 1933 utgav den fackliga oppositionen en månatlig tidning 'Facklig Tidning'. Ny Dags redaktion började från och med början av 1934 mer regelbundet befatta sig med fackliga frågor. Under denna tid reorganiserades delvis också fackföreningsfraktionerna. Vid slutet av 1933 fanns det 273

fackföreningsfraktioner, som omfattade nästan 4.000 partikamrater. Inom några fackföreningar fanns det redan riksfaktionsledningar.

Denna inledning till ett förändrat fackligt arbete ledde redan vid de fackliga valen våren 1934 till bra resultat. I Stockholm höjdes antalet av de för RFO avgivna rösterna från 2.600 till 5.400. RFO erhöll härigenom hälften så många röster som reformisterna och lika många som Kilbomgruppen. En stor framgång är erövringen av de 'oskolade arbetarnas organisation' i Stockholm med över 7.000 medlemmar. Även i Göteborg hade RFO avsevärda framgångar vid samma tidpunkt. RFO kunde öka sin representation i metalls representantskap från 4 till 81. Det betydde också mycket att RFO i Göteborg lyckades med att tränga in i en rad fackklubbsstyrelser. Även i de mellansvenska industrierna kunde RFO erövra en rad lokala fackklubbar. Framför allt skedde detta inom pappersindustrin och de lokala sågverken.

Den nya partiledningens politiska svaghet omedelbart efter partisprängningen 1929 fick sitt uttryck inte minst i att den hade en abstrakt, rent propagandistisk inställning. Partiets isolering från massorna märktes tydligt vid valen, som genomfördes under denna tid. Vid landstingsvalen 1930 erhöll SKP 17.400, Kilbom-partiet 29.000 och socialdemokraterna 574.000 röster, vid kommunvalen 1931 fick SKP 9.600, Kilbom-partiet 29.000 och socialdemokraterna 360.000 röster. SKP:s återuppgång började först året 1931 i samband med pappersmassearbetarnas stora strider och på grundval av Kominterns konkreta instruktioner. I början av 1932 hade partiet återigen mer än 9.000 medlemmar, i början av 1933 ungefär 12.500 medlemmar. I slutet av mars 1934 har detta tal stigit till 16.500. Vid september månads utgång 1934 räknade partiet 17.800 och i början av år 1935 ungefär 20.000 medlemmar.

Under tiden från partisprängningen förstärkte SKP sin organisatoriska position i den norra delen av landet. I de flesta mellan- och västsvenska distrikten återerövrade man de tidigare positionerna och man skapade för första gången en kommunistisk organisation i Sydsverige. SKP är emellertid ännu idag svagare i Stockholmsdistriktet än före sprängningen 1929. I början av 1935 räknade distriktet bara 1.800 medlemmar, dvs. mindre än hälften av det antal man hade före sprängningen. Den nya CK förstod inte kaderfrågans betydelse tillräckligt. Den arbetade bristfälligt med att utbilda nya kadrer. Ännu idag är SKP:s CK-arbete på detta område mycket bristfälligt. CK tillät under åratals ledningarna i de flesta distrikten bara stod på papperet. CK:s arbetsmetod att upprätthålla direktförbindelse med samtliga lokalgrupper – flera hundra – gynnade detta tillstånd. Man försummade nästan helt att ta alla dem i anspråk, som visat sin duglighet och som stått fast under det att striderna rasat. Något systematiskt skolningsarbete fanns inte och finns inte heller idag. Genomströmningen av medlemmar är stor. Ett systematiskt arbete för att avhjälpa detta tillstånd, påbörjades under den allra senaste tiden. Partibygandets frågor var tidigare mycket sällan föremål för behandling inom CK. Partiledningen och partiets teoretiska tidskrift avstod nästan fullständigt från att ställa dessa frågor. På det sättet är det förklarligt att partiets förankring på arbetsplatserna fortfarande är svag. Enligt uppgifter från december 1933 fanns det i SKP 156 driftceller med 2.830 medlemmar. Detta innebär en viss uppgång jämfört med de senaste årens tillbakagång. Det måste emellertid slås fast, att driftcellernas arbete fortfarande oftast är mycket svagt. Ledningen och kontrollen från CK och driftsledningen (DL) genomförs endast ibland. De flesta driftceller genomför heller inget massarbete inom företagen. Det visas också genom det ringa antalet driftstidningar och driftskorrespondenter i partipressen.

1934 påskyndades driftcellernas uppbygge. Fram till årets slut steg driftcellernas antal till 220. Det finns redan bra exempel på driftcellsarbete i Göteborgsdistriktet.

Få grund av svagheterna i SKP:s arbete var partiets framsteg inte så tillfredställande. Särskilt om man tog hänsyn till arbetarklassens och fattigböndernas radikaliserings, jämte de erfarenheter, som den svenska arbetarklassen samlat under de senaste åren med socialdemokratiskt

regeringsinnehav.

Vid parlamentsvalen 1932 kunde det socialdemokratiska partiet vinna 200.000 nya röster (det erhöill sammanlagt 1.049.000 röster) medan Kilbompartiet fick 132.000 och SKP 74.000 röster.

Vad fick då den svenska arbetarklassen från den socialdemokratiska regeringen, som bildades efter valen 1932?

Denna regerings 'framgångar' för arbetarklassen är följande: Insatser från Statsmakten för att genomföra kapitalets offensiv mot arbetarna, höjning av en rad tullsatser och andra åtgärder som fördrade livsmedel, textilier mm. höjning av skatten för arbetarna, i stället för den utlovade arbetslöshetsförsäkringen – sänkning av arbetslöshetsunderstödet och sänkning av nödhjälpsarbetarnas löner, höjning av militärbudgeten och höjning av de övriga rustningsutgifterna, en rad undantagslagar mot de revolutionära arbetarna samt förberedelser till en lag för organiserat strejkbryteri genom staten.

Dessa den socialdemokratiska regeringens arbetarfientliga åtgärder framkallade en djup oppositionsstämning bland de socialdemokratiska arbetarmassorna. Den fann sitt uttryck i den, under vårt partis ledning, breda protesterörelse mot fackföreningslagen. På grund av denna protesterörelse såg sig den socialdemokratiska parlamentsfraktionen nödsakad att rösta mot den egna regeringens förslag vilket sedan fällde lagen. Detta innebar en stor seger för SKP. Den möjliggjordes i första hand tack vare en riktig tillämpning av enhetsfronttaktiken. Vid kommunalvalen i september 1934 visade socialdemokratin att den ännu innehade starka positioner inom arbetarklassen. Det visade sig också att de kunde mobilisera stora reserver inom småbourgeoisin och bland bönderna. Detta gav socialdemokratin en vinst med över 100 000 röster (sammanlagt 682 000 röster). SKP ökade sitt röstetal från 17 000 till 41.000, Kilbomsgruppen från 35.000 till 58.000. Betydligt gynnsammare utföll valen i oktober 1934 i Göteborg, där det trots renegatgruppens tillväxt genom en socialdemokratisk utbrytargrupp, lyckades att tränga tillbaka renegatpartiet. Valet innebar en tillbakagång för alla de borgerliga partierna och en kraftig förlust för det socialdemokratiska partiet. Vårt parti lyckades emellertid att tredubbla sitt röstetal. Socialdemokraterna erhöill 37 598 röster mot 44 671 vid förra valen. Vårt parti höjde sitt röstetal från 2 755 till 9 434, medan Kilbomsgruppen trots sin sammansmältning med ovannämnda splittrargrupp erhöill sammanlagt 4 757 röster mot 2 259 vid valet dessförinnan.

Med Kominterns hjälp och genom att beslutsamt använda sig av enhetsfronttaktiken lyckades SKP från slutet av 1934 under några få månader att göra betydande framsteg. Det visade sig framför allt vid de fackliga valen våren 1935. Oppositionen lyckades då erövra en hel rad nya viktiga positioner. Man vann det utslagsgivande inflytandet inom landets näst största fackföreningsorganisation, nämligen 'metallarbetarförbundet' i Göteborg. Likaså vann man där ledningen i de 'oskolade arbetarnas förbund' liksom även 'hamnarbetarförbundet'. Vidare vann man ledningen i många andra lokala fackföreningsavdelningar i rikets olika delar. Vid dessa val lyckades man för första gången vida överflygla Kilbomsgruppen i röstetal. På flera orter skapade man mot ledarnas vilja en enhetsfront med partimedlemmarna och hela Kilbomsgruppens organisationer. Dessa framgångar har stärkt vårt partis anseende utomordentligt och lett till en ökad aktivitet inom alla partiets organisationer. Så värvades t.ex under årets två första månader 5 000 nya prenumeranter till vårt partis centralorgan. 1 maj 1935 lyckades det vårt parti trots motstånd från de socialdemokratiska och socialistiska ledarna att genomföra enhetliga demonstrationer på 40-talet orter. Däribland märks också Göteborg. I de flesta fall ordnades demonstrationer med socialistiska, syndikalistiska, och lokala fackföreningsorganisationer. I några fall innefattade de även de socialdemokratiska organisationerna.

SKP har övervunnit den djupa kris som orsakades av partisprängningen 1929. SKP är redan nu i organisatoriskt hänseende lika starkt som före sprängningen. SKP har trängt tillbaka renegaternas parti och i några delar av landet riktat förintande slag mot dem. Partiet vinner också

redan inflytande bland de socialdemokratiska arbetarna. Om SKP lyckas övervinna de ovan redovisade svagheter i arbetet – framför allt resterna av den opportunistiska passiviteten och undervärderingen av organisations- och kaderarbetet – då har SKP nu stora möjligheter att få en snabb tillväxt.

Värderingen av SKP:s arbete är hämtat ur ett dokument som Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté framlade till de olika sektionerna av Internationalen inför den 7:e världskongressen 1935. Avsikten var att detta dokument skulle användas i förberedelserna för kongressen. Därigenom skulle möjliggöras en diskussion om vunna erfarenheter, taktiska riktlinjer och strategin för världsrevolutionen på de kommunistiska partiernas internationella kongress. Dokumentet är betecknat: Inför den 7:e världskongressen – material över dugligheten hos Kommunistiska Internationalens sektioner: Sverige.

Några uppgifter för Kommunistisk Tidskrift. Av Allan Wallenius.

(Januari 1932)

Kampen för att skapa och utveckla den kommunistiska teorin måste naturligtvis baseras på vår praktiska verksamhet, knyts samman och förenas med vårt dagliga, praktiska partiarbete till ett oskiljaktigt helt. Inom Sverges KP har den teoretiska kampen oerhört försumrats – beroende på många olika orsaker, men främst naturligtvis därpå, att det praktiska revolutionära arbetet varit svagt. Den praktiska kampen ställer uppgifter för vår teoretiska verksamhet. Utan teori kan vi ej utveckla vår klasskamp, fördjupa, vidga och stärka den. Teorin återigen blir maktlös, om den ej förenas med partiets dagliga kamp. Om den blir efter denna kamp, sjunker den ned till bara ett konstaterande av fakta. Den blir ett registrerande av spontana aktioner utan politisk linje. Har den alltför långt i förväg – håller den icke sambandet med de löpande partiuppgifterna, så blir den en blodlös abstraktion eller fantastiskt kannstöperi. Detta betyder icke att teorin skall akta sig för att ställa perspektiv – tvärtom: perspektiven bör alltid ställas men på basen av den redan pågående kampen, i oslitligt samband med denna. Ej heller betyder det ovansagda, att redan passerade skeden inte analyseras, tvärtom, vårt partis historia och den internationella arbetarrörelsens historia (främst naturligtvis den svenska) har skänkts alltför liten uppmärksamhet i vår teoretiska tidskrift. Men det betyder att varje tendens att slita teorin från den praktiska kampen måste tillbakavisas lika energiskt som kunskapsrikt och säkert. Vi praktiska materialister måste föra vår teoretiska kamp på två fronter, kamp mot höger- och vänsteravvikelser – kamp mot dem som smusslar in idealismen i vår teori – river den lös från vår praktiska, materiella verksamhet; kamp mot dem som mekaniskt, utan hänsyn till den verkliga situationen, till hur långt – eller hur litet – klasskampen redan utvecklat sig, laborerar med ”rena” teorier, vilka ingenting annat är än en återverkan av den ytliga borgerliga vetenskapen på sådana kretsar inom vårt parti, vilka kommer från småborgarna och ej kunnat slita alla de ideologiska och andra band, som ännu förenar dem med vår fiendeklass. Och särskilt inom en arbetarklass, som på grund av förhållandena ännu är så småborgerlig som den svenska, måste denna kamp på två fronter föras skickligare och uppmärksamare än annars vore nödvändigt.

Också i teoretiskt avseende måste det kommunistiska partiet vara avantgardet. Detta betyder att vi icke får springa för långt i förväg, att vi måste teoretiskt formulera partiets uppgifter så, att de kan fattas och omgripas av massan, att de s. a. s. besjälar den aktiva, medvetna delen av arbetarklassen, blir en ledning i deras handlande, blir en del av deras medvetande, såsom t. ex. femårs-

planen blev det i Sovjet-Unionen, när den omfattade hela Sovjet-Unionens arbetarklass och väldiga skikt av dess miljonhövdade bondemassa. Då blir idén en makt. Så måste Sverges KP förstå att behandla varje fråga t. ex. den nuvarande konfliktsituationen, avtalsuppgörelserna, så att partiets linje i den frågan blir omfattad av Sverges arbetarmassor, tränger in i deras medvetande, väcker och utvecklar deras kamplust, gör deras revolutionära vilja målmedveten, förmår dem att inse, att endast genom att störta det nuvarande kapitalistiska samhällssystemet i Sverige, kan en bättring i deras förhållanden inträda, att endast genom att bygga upp socialismen under det kommunistiska partiets ledning kan de bli kvitt arbetslöshet, dåliga löner, skadliga bostadsförhållanden o. a. brister, som nu i otal trycker och pinar dem.

Vår kamp måste vara medveten – målmedveten, medveten om det verkliga läget, medveten om vilka kampmedel som är de bästa i olika situationer, medveten om vilka vägar som är framkomliga. Vårt klassmedvetande, förtruppens inflytande måste vi föra till massorna, genom att ge riktig ledning övertyga massorna om, att vårt parti är ett verkligt kommunistiskt parti.

Detta betyder bland annat att vi icke öppnar eld på hela fronten på en gång, utan på basen av en riktig analys av läget och våra kampresurser – vilka naturligtvis växer under kampens gång, om kampen föres riktigt – bestämma, var och när våra styrkor skall koncentreras till angrepp. Slumpen, händelsernas gång får icke leda vårt parti. Vi skall leda händelserna. Av sig självt växer icke partiet, av sig självt segrar icke revolutionen. Den subjektiva faktorn, partiet, måste göra en betydande insats i revolutionens utvecklingsprocess. Kampförhållandena är olika i olika länder, i olika distrikt, på olika orter. Läget kan skifta från den ena dagen till den andra. Partiet måste förstå att inför arbetarna påvisa hur detta sker, att konkretisera och lokalisera varje problem på ett riktigt och övertygande sätt; endast så fyller det sin uppgift.

Till den ändan måste Kommunistisk Tidskrift arbeta mera medvetet, mera planmässigt, mindre tillfälligt, mindre beroende av vad författarna råkar ha lust att skriva om eller enskilda redaktörer finner översättningsvärt. (F. ö. relativt mindre översättningar, mera svenska frågor!) Naturligtvis har en plan existerat för Kommunistisk Tidskrift, men dess förverkligande kan ej spåras i tidskriften under de gångna åren.

Större möjligheter nu än förr.

Vi har nu större möjligheter än någonsin att verkligen bringa vårt teoretiska organ på en högre nivå. Den revolutionära kampen, **vårt partis praktiska kamp har utvidgats**, klasskampen skärpes i Sverige – de senaste månaderna, det gångna året har klart och tydligt visat detta. Partiet har tagit de första stegen på ”vändningen”; den tredje perioden ställer uppgifterna allt skarpare och allt mera krävande inför partiet. Här har vi problem, som pochar på lösning – inte bara genom att översätta beslut eller fatta CK-beslut – utan genom att lokalt ta upp varje fråga, som berör arbetarnas intressen, och visa hur de skall lösas i Stockholm, i Kiruna, i Värmland eller i Rimbo. Alltså partiets praktiska aktivitet har ökats, dess teoretiska verksamhet får nu ej bli på efterkälken.

Partiets kamp mot opportunismen inom sina egna led, kampen mot renegaterna från Vennerström & Lindhagen över Höglund & Ström till Kilbom & Samuelson måste ges i levande historiskt perspektiv, så att varje medlem kan lära sig att därav smida vapen i dagens kamp. Sverges Kommunistiska Parti har redan en stol kamperfarenhet mot renegater av olika typer och avarter. Denna erfarenhet måste tillgodogöras för den kamp, som pågår i dag. **Kominterns Exekutivkommitté har gett huvudlinjerna** i olika frågor, vi måste klä kött och blod på dessa genom riktiga CK-beslut, konkreta lokaliserade beslut av distriktskommittéerna och av varje fabriks- eller gatucell. EKKI har gett allmänna direktiv t. ex. i fråga om enhetsfronten. Det gäller nu för varje cell att med ledning av CK:s och sin distriktsstyrelses beslut fatta riktiga, lokalt anpassade beslut på basen av de frågor som på resp. platser är aktuella i arbetarnas kamp, eller vilka partiet – d. v. s. cellen på platsen – kan leda arbetarna till kamp på.

Härtill kan ytterligare fogas ett faktum **Marx' "Kapitalet"** är redan till stor del översatt på svenska, här har vi den litterära basen för vår teori, och ur denna källa kan metoden för behandlingen av problemen fås. I den mån **Lenins arbeten** blir tillgängliga i svensk dräkt måste naturligtvis allt större och större krav ställas från arbetarnas sida på vårt partis ledande teoretiska organ.

Det är naturligtvis nödvändigt att utarbeta en plan för vår tidskrift, men den planen kan utarbetas endast av partiets CK – på förslag av dess Agitprop. Vad vi avser här, är blott att diskutera några av de uppgifter, som enligt vår uppfattning borde komma med i denna plan. Genom att diskussionen härom sker offentligt blir medvetandet om uppgifterna för vår tidskrift klarare för dess läsare, främst partimedlemmarna. Någon uttömmande förteckning över frågor och problem, som bör i tidskriften tas upp, ges icke i denna artikel; och även planen, som senare av CK utarbetas, lämnar naturligtvis plats för nödvändiga bidrag vid sidan av de planerade.

Varje problem, som nu upptas i Kommunistisk Tidskrift, bör ställas mot bakgrunden av den tredje perioden samt krisen i alla de kapitalistiska länderna – med socialismens uppbyggande i Sovjet-Unionen som motsats. Den första frågan, som kräver partiets uppmärksamhet och i Kommunistisk Tidskrift måste tas upp till grundlig, uttömmande teoretisk behandling, icke bara ett registrerande av fakta, utan en allsidig politisk (d. v. s. vetenskaplig) behandling av frågan i hela dess utveckling i samband med frågor, som påverkar den och påverkas av den, med fall och hel utredning av alla dess kampkonsekvenser – den första frågan är

1) Avtalsrörelsen.

Den konfliktsituation, vari Sverges arbetarklass nu befinner sig, måste analyseras av partiet, dess orsaker, hittillsvarande förlopp och perspektiv skall uttömmande och riktigt förklaras i hela dess omfattning. Härvid är det nödvändigt att företa en saklig, marxistisk undersökning av den a) **svenska arbetarklassens läge** just nu.

En behandling av detta problem kan ej företagas, utan att föregås av en teoretisk utredning av b) **händelserna i Ådalen** med en bolsjevistisk självkritik av partiets verksamhet och en politisk framställning av de lärdomar Ådalen gav och ger: särskilt maktfrågan, parollerna, massaktionerna och Ådalsmorden som upptakt till bourgeoisins offensiv mot Sverges arbetare inför avtalsuppsägningarna. Frågan om de direkta c) **lönesänkningarna och inflationen** samt deras gemensamma användning måste ägnas speciell behandling, likaså en ordentlig utredning av frågan om arbetarnas kampvilja mot försämringen av deras levnadsförhållanden eller för **förbättring av desamma**. Särskilt i denna frågekomplex är det viktigt att kampen mot alla avvikelser i början genast upplinjeras och sedan obönhörligt genomförs från vilket håll de än må komma. Särskild uppmärksamhet bör ägnas organiserandet av d) **RFO**, kritiserandet av de fel, som begåtts, bestämda, lokalt preciserade, konkreta anvisningar för vidare utveckling av oppositionen vid genomförandet av dess ofantliga uppgifter under avtalsrörelsen. Felen måste påtalas konkret och Kommunistisk Tidskrift bör ge den teoretiska basen för självkritikens utveckling inte bara bland de ledande kamraterna, utan också bland partimedlemmarna och den fackliga oppositionens medlemmar utanför partiet. Så blir självkritiken ett instrument för att sprida klasskampens lärdomar till allt bredare massor, bidra till att politiskt aktivisera dem och dra dem med i den revolutionära kampen. – e) **Varje enskild industri**, som beröres av avtalsrörelsen, måste upptas speciellt med en klar precisering av konjunkturen inom industrin, dess samband med övriga industrier – även utomlands och precisering av paroller, taktik – även lokalt konkretiserad, arbetslösheten inom densamma, lönevåxlingarna, arbetsköparnas taktik o. s. v. Avtalsrörelsens f) **internationella betydelse** får icke förbigås, och i synnerhet g) **lärdomarna från storstriden i Norge** måste tas upp från synpunkten av det aktuella läget i Sverige. Vi vill ytterligare understryka vikten av att behandla avtalsrörelsen i dess förhållande till h) **lantarbetarna och småbönderna**, och tror oss därmed ha betonat betydelsen och mångsidigheten i

enbart detta problem, som faktiskt berör partiets samtliga uppgifter.

Frågan om

2) Arbetslösheten

kan naturligtvis ej förbigås vid behandlingen av en enda av specialfrågorna i problemkomplexet: Avtalsrörelsen.

Att mobilisera enskilda medlemmar av CK eller partiets fackliga utskott till att lösa dessa uppgifter skulle icke ge några alltför glänsande resultat. Uppgifternas natur torde redan klart visa, att det här är nödvändigt att införa en ny metod, brigadmetoden, vid utarbetandet av de artiklar, som här är nödvändiga, varvid inte ensamt kamrater från centrum kan gå i land med uppgiften, utan brigader utanför på de viktigaste industriplatserna måste dras in i det kollektiva arbetet på att genomföra dessa arbetsuppgifter inom loppet av de närmaste månaderna. De viktigaste problemen måste vara lösta inom loppet av de närmaste veckorna på basen av det förarbete som CK redan undanjort vid föreberedandet av sitt plenum.

Nästa problem, som också omedelbart pockar på lösning är

3) Den svenska imperialismen.

Här har redan de första stegen för marxistisk-leninistisk behandling av detta problem tagits av Kommunistisk Tidskrift. Nu gäller det att gå vidare. Den a) **svenska imperialismens kris** just nu måste tecknas, dess svårigheter, vilka konsekvenser dessa har för arbetarklassen i Sverige, hur de inverkar på b) **krigsfaran** och Sverges insats i det kommande kriget, c) **Sverges ställning till Sovjet-Unionen** och därmed praktiskt uppgifterna för Sovjet-Unionens Vänner, som äntligen lyckats avslöja herrar socialfascister som **öppna** fiender – ”också” i Sverige – mot Sovjet-Unionen, via förbudet för socialdemokrater att tillhöra SUV. Det förbudet underlättar vår kamp att avslöja arbetarförrädarna, de socialdemokratiska ledarna. Låt oss nu se, om herrar ”sovjjetvänner”, socialdemokrater i ledande ställning, menade allvar med sin ”vänskap”, eller om de bara bedrev socialdemokratiskt fiskafänge inom SUV när de hycklade vänskap med arbetarklassens revolutionära kamp i Sovjet-Unionen!

Därnäst kommer t. ex. frågan om

4) Fascismen,

som för Sverges vidkommande ännu står politiskt oförklarad och oförstådd av arbetarna. Den framgång i kampen mot ’fascismen, vilken den **första kongressen av de Röda Front-kämparnas Förbund** innebär, måste följas av fortsatt politiskt framträdande i denna kamp. SKP:s ledande roll i detta fall kom kongressen till uttryck, men måste nu fördjupas och vidgas. Särskilt frågan om enhetsfronten underifrån vid självförsvaret och arbetarorganisationerna uppgifter i det fallet måste ges en politisk bas.

I samband därmed ställer sig omedelbart frågan om

5) Socialdemokratin

och dess uppgifter som borgarklassens främsta stöd i denna period. Uppgifterna för SKP i kampen mot den ännu mäktiga svenska socialdemokratin har ägnats en alltför ringa uppmärksamhet av vår partipress, och jämväl i vårt praktiska partiarbete har denna viktiga kamp försumrats. Här måste en vändning fås till stånd. Speciellt gäller det att riktigt bestämma: den socialdemokratiska a) **vänsterns uppgifter** i denna period, så att arbetarna redan på förhand har klart för sig, vad dessa ”revolutionära” frashjältar bär i skölden, vilken uppgift de har sig ålagda av bourgeoisin vid försvaret av kapitalismen. Kampen mot b) **renegaterna** hör samman med denna fråga, ett riktigt perspektiv beträffande dem bör ställas, men vi få aldrig glömma att huvudmassan av Sverges arbetare följer socialdemokratin i dag, inte renegaternas buffertparti,

vars karaktär som tillfälligt (om för längre eller kortare tid) måste av vårt parti politiskt bestämmas. Kampuppgifter och paroller mot socialdemokratin och dess avläggare måste utformas på basen av den svenska verkligheten och anpassas till kampens ändrade faser, i den mån denna utvecklas, ju mera partiets praktiska verksamhet stegras.

Diskussionen om partiets uppgifter på

6) Jordbrukets

område har redan börjat. Den får icke avstanna och drunkna i någon ny skrivbordslåda. Krisen är alltför allvarlig, väldiga folkskikt i Sverge beröres av densamma, arbetarnas revolutionära kamp beror i hög grad på, hur dessa skikt ställer sig. a) **Bondefrågan** är en av partiets svåraste frågor, att ta i tu med den frågan på ett oriktigt sätt betyder tempoförlust av väldiga dimensioner. En riktig politik bland b) **lantarbetarna** är en av betingelserna för att kunna lösa bondefrågan.

För att kunna fylla dessa väldiga uppgifter – och med dem många andra, som här icke nämnts – måste partiets hela verksamhet omställas. Frågan om

7) Partilivet

måste därför ges en betydande plats också i Kommunistisk Tidskrift. Det är icke nog med att man har en liten kader av aktiva kamrater, hela partiet måste genomsyras av kommunistisk aktivitet. **Bolsjeviseringen** av partiet är t. v. bara påbörjad. En verkligt självkritisk undersökning av hela partiverksamheten måste fås i gång inom varenda partiorganisation. Den teoretiska basen för en sådan självkritisk kamp mot partilivets brister skall ges av Kommunistisk Tidskrift. Det vore alls icke ur vägen, om till att börja med – vid sidan av den allmänna partikritiken – speciell uppmärksamhet i tidskriften skulle skänkas t. ex. följande två distrikt:

8) Norbotten och 9) Stockholm.

Frågan om

10) Partikadern

måste lösas till varje pris, och löses bäst genom att kamrater, som visat sig besitta den riktiga bolsjevistiska kraften och förmågan vid utkämpande av lokala strider, placeras på mera ansvarsfulla poster, ty kampen är vår bästa skola. Likaså måste den gamla rutinen i våra partikurser eller ”skolor” ändras, då man håller föreläsningar om ”marxism och leninism”, ”historisk materialism”, ”kommunalpolitik”, ”organisationskunskap” o. s. v. under en veckas tid; istället vinner man mycket mera med att behandla Kominterns beslut, CK:s beslut o. s. v. – d. v. s. aktuella problem – vid dessa kurser, och genom en grundlig diskussion av dem i lokal belysning utvinnes mycket mera marxism och leninism, mera dialektik och organisationsförmåga hos partimedlemmarna. Varje cell måste ingående och regelbundet behandla CK:s och EKKI:s beslut – och hur dessa genomföres på resp. cellers orter. Så blir den politiska verksamheten hos cellerna satt i gång och partiskolning får massbas inom partiet. – Vid längre partikurser bör naturligtvis de nämnda och andra discipliner systematiskt studeras, och när man på kortare kurser upptar aktuella problem måste detta naturligtvis ske efter en av CK:s agitprop godkänd plan och under partikommittéernas kontroll och ledning. Här är ett område, där KT kan utveckla en synnerligen hälsosam verksamhet genom att teoretiskt och praktiskt förklara dessa frågor.

Studiecirkelverksamheten har gamla traditioner inom svensk arbetarrörelse. Den gamla rutinen kan också här ersättas med tillämpningen av **brigadarbetet plus socialistisk tävlan**, vilket ovillkorligen ger mycket bättre resultat, om det hela lägges politiskt riktigt och får den fasta ledning det kräver.

Härmed har vi framställt några av de viktigare problem, som pockar på teoretisk och praktisk lösning, och där KT har sina givna uppgifter. Naturligtvis kan KT icke lösa dessa uppgifter, inte

fylla en plan, som tar sikte på allt detta, om de gamla metoderna i arbetet vidhålls. **Om dessa uppgifter skall lösas, måste hela partiet uppta den allra effektivaste kamp för sin tidskrift.** Medlemmarnas massa måste mobiliseras för att skaffa prenumeranter, sälja lösnummer, bilda brigader, som skriver till tidskriften och det hela måste ställas under CK:s direkta ledning. Brigader skall av ledande instans bestämmas för att omedelbart ta upp de olika problemen, först de som är mest trängande, därefter andra. Tidskriften måste utvidgas i sidantal. Socialistisk tävlan om vilken brigad, som till utsatt tid eller före denna kan komma in med sin artikel, vilken brigad, som bäst och grundligast samt riktigast löst sin uppgift, måste fås i gång. Självkritiken skall bli en sporre till allt bättre och bättre arbete, till att dra in massor av nya arbetare i det teoretiska arbetet. Så bidrar Kommunistisk Tidskrift just genom denna kamp att lösa frågan om partiets kadrer.

Vid sidan av dessa uppgifter står t. ex. översättningen av Lenin och Engels, om Sverges parti-historia, den svenska arbetarrörelsens historia m. m. Problemen inför partiet sedan dess bildande, inför arbetarrörelsen sedan världskriget måste tas upp. Men hela tiden från synpunkten av samband med dagens kamp. Även om vi i vår tidskrift behandlar ett sådant problem som kritik av Fabian Månssons skildring av "Dacke-fejden", så måste vi som marxister-leninister förstå att dra lärdomar därur för kampen i dag, sammanknyta den tidens problem med arbetarklassens revolutionära kampproblem i dag. Vi har många uppgifter på detta område: den ryska revolutionens problem måste belysas av oss, men naturligtvis med direkta lärdomar för oss i Sverige, icke ett bokstavsupprepande av ryska "recept" på svenska missförhållanden, utan dialektiskt en analys av de svenska förhållandena och mot den svenska verkligheten mobilisera de svenska arbetarna till liknande kamp som de ryska arbetarna förde mot den dåvarande ryska, kapitalistiska verkligheten. Anpassa kampen till de rådande förhållandena, ledd av Marx och Lenin!

Fram för en effektiv verksamhetsplan för Kommunistisk Tidskrift under år 1932, och partiets medlemmar kommer under CK:s ledning att se till att den planen fylls till över 100 %.

KOMMUNISTISK TIDSKRIFT

MÅNADSSKRIFT FÖR MARXISTISK-LENINISTISK
TEORI OCH PRAKTIK

UTGIVEN AV SVERGES KOMMUNISTISKA PARTI (SEKTION AV K. I.)

Årgång 1

September

1929

Resultatet av kominternexekutivens tionde plenum

I.

Kominterns E. K.-plenum gjorde en analys över de förändringar, som inträtt i det ekonomiska och politiska läget sedan sjätte världskongressen, och kom till det resultatet att dessa förändringar helt och hållet bekräftar sjätte kongressens huvudtes beträffande den tredje efterkrigsperiodens dynamik.

”Denna period leder oundvikligt över en fortsatt utveckling av den kapitalistiska stabiliseringens motsägelser till en förnyad rubbning av den kapitalistiska stabiliseringen och till yttersta skärpning av kapitalismens allmänna kris.”

Utgående från detta bekräftade Exekutivens tionde plenum helt och hållet riktigheten av den av sjätte världskongressen fastställda linjen samt konkretiserade och preciserade de kommunistiska partiernas kampuppgifter i överensstämmelse med de inträdande tilldragelserna.

Kominterns tionde E. K.-plenum försiggick gick under en stegring av kampen mot högern och försonlighetsmännen samt i kampen mot varje som helst ”chystism” (släpa efter).

Dess förhandlingar hölls i den växande krigsfarans tecken, de borgerliga staternas fascistisering, de socialdemokratiska partiernas förvandling till socialfascistiska och en rasande offensiv av bourgeoisin mot de kommunistiska partierna, i syfte att förrinta den kommunistiska rörelsen eller tvinga den till illegalitet.

Tionde plenum sammanträdde i en tid av ett tilltagande nytt uppsving för den revolutionära arbetarrörelsen samt de ekonomiska strejkernas omvandling i politiska.

Tionde plenum hade slutligen att vidta de sista förberedelserna för den internationella Röda Dagen den 1 augusti.

Arbetet på Kominterns tionde E. K.-plenum visade i högre grad en kollektiv karaktär än fallet varit på föregående plenarsammanträden och kongresser. Betecknande i detta avseende var, att till första punkten på dagordningen uppträdde formellt två referenter, men i verkligheten fyra (kamraterna Kuusinen, Manuilskij, Molotov och Thälmann). Det var icke några ”korreferenter”, som representerade olika ståndpunkter eller olika nyanser av en ståndpunkt, utan det var referenter, vilka representerade samma leninistiska linje i ljuset av en rik månggestaltad internationell erfarenhet, vilken samlats sedan den sjätte världskongressen.

Det internationella läget.

Debatterna till första punkten på dagordningen, det internationella läget, var i huvudsak ägnade att ge en karakteristik av de företeelser, som skakar den kapitalistiska stabiliseringen, samt en konkretisering av de därav härrörande kampuppgifterna för de kommunistiska partierna. Parallellt därmed fördes på hela linjen kampen mot dessa förstuckna eller öppna fega opportunister, vilka överskyler den nuvarande kapitalismens motsättningar och bemödar sig att draga partiet tillbaka, i det de viker undan för kampens svårigheter.

MacDonalds tillträde till regeringsmakten, Kelloggspakten, skadeståndsfördraget i Paris (Youngplanen) – allt detta är en pacifistisk dimkuliss, bakom vilken en vansinnig krigsrustning försigår. Denna dimslöja övar sitt inflytande på vissa vacklande element inom det kommunistiska lägret, i det den framkallar pacifistiska illusioner hos dem. Plenum sönderslet denna slöja och belyste skarpt det verkliga sакläget.

Referenterna och talarna bevisade enhetligt, att MacDonald-männens regeringstillträde ingalunda betyder ett upphävande eller en lindring av den djupa antagonismen mellan England och Förenta Staterna, vilken redan Kominterns sjätte världskongress påvisat. I teserna till första punkten på dagordningen heter det till denna fråga:

”Inga som helst förhandlingar eller ens övergående samförstånd mellan MacDonalds regering och Washington förmår avlägsna oundvikligheten av en väpnad konflikt mellan U. S. A. och England – de blir tvärtom en etapp på dess utveckling, alldeles som på sin tid försöken till ett samförstånd mellan de imperialistiska makterna på tröskeln till världskriget 1914-1918.”

Referenterna och talarna tillbakavisade enhälligt kamrat Vargas uppfattning, som hävdade att Youngplanens genomförande tills vidare mildrar motsättningarna mellan de imperialistiska staterna och att dessa först i framtiden på nytt kommer att skärpas. Resultatet av debatterna om denna fråga formulerades i teserna på följande sätt:

”Nyregleringen av skadeståndsfrågan genom Youngplanen betyder alls icke – som reformisterna påstår – ett försvagande av de imperialistiska motsättningarna, utan leder tvärtom till en fortsatt skärpning av konflikterna inom imperialisternas läger (den anglo-amerikanska kampen om skadeståndsbanken, tysk-franska motsättningen) och skärper tillika faran för en finansiell blockad och därmed också faran för en intervention mot Sovjet-Unionen till följd av Tysklands närmare indragning i imperialismens sovjetfientliga krigspolitik.”

Skadeståndsfördraget i Paris är endast ett led i kedjan av avtal, som ger reformisterna anledning till att predika sin förljugna pacifistiska teori om överimperialismen. I enlighet därmed har tionde plenum i samband med Youngplanen på nytt gett denna teori en allmän karakteristik:

”Den internationella sammanflätningen av finanskapitalets monopolistiska sammanslutningar (internationella karteller, finansieringssällskap, projektet om en övernationell skadeståndsbank av Young) medför ingen lindring av krigsfaran: tvärtom stärker det den och skapar förutsättningar för det annalkande krigets förvandling till ett världskrig, till ett krig om ny uppdelning av världen.”

Under det tionde plenum sålunda bekräftade sjätte kongressens tes om skärpningen av motsättningarna mellan de kapitalistiska staterna, betonade det samtidigt och detta återigen i full överensstämmelse med sjätte kongressens resolution, att den största och mest omedelbara faran är faran för ett krig mot Sovjet-Unionen – ett faktum som en del opportunistiska element inom Komintern är benägna att underskatta särskilt nu, då frågan om återupptagande av de diplomatiska förbindelserna mellan England och Sovjet-Unionen står på dagordningen. Tionde plenums teser till denna fråga säger bland annat:

”Den utslagsgivande, världsdominerande motsättningen mellan den kapitalistiska världen och de två varandra principiellt motsatta ekonomiska och politiska systemen tillspetsas alltmera. Imperialisternas angrepp på Sovjet-Unionen utgör huvudfaran.”

Vid samma tid, då denna tes formulerades, fick den en klar bekräftelse i Nankingregeringens banditöverfall på den östkinesiska järnvägen, vilket framprovocerades av de imperialistiska makterna för att draga in Sovjet-Unionen i ett krig. Detta banditöverfall bekräftade icke blott tillvaron av en omedelbar krigsfara mot Sovjet-Unionen. Det medförde också en förträfflig belysning av huru kriget i dag förberedes under hycklande pacifistisk flagg: den östkinesiska järnvägens ockupering sammanfaller naturligtvis icke av en tillfällighet med den pacifistiska MacDonaldregeringens makttillträde i England, lika litet som det är tillfälligt att just de imperialistiska staterna, som hela tiden provocerat Nankingregeringen, och framför allt Frankrike, vars regeringspress nu öppet ställer sig på Nankingregerings sida, tillkännager sin beredvillighet att spela rollen av ”medlare” och ”fredsstiftare” mellan Kina och Sovjet-Unionen.

*

En av huvudorsakerna till den annalkande faran för ett överfall på Sovjet-Unionen är bourgeoisins grusade förhoppning om en kapitalistisk omgestaltning av Sovjet-Unionen och dess successiva underordnande under den kapitalistiska världen i samband med Sovjet-Unionens övergång från återuppbyggnadsperioden till rekonstruktionsperioden. Varje ny framgång för industrialiseringen i Sovjet-Unionen utgör ett nytt slag mot det kapitalistiska systemet. I överensstämmelse därmed ägnade tionde plenum ökad uppmärksamhet åt framgångarna för industrialiseringen i Sovjet-Unionen i samband med frågan om kapitalismens vacklande stabilisering. Kamrat Molotov anförde i sitt tal många belysande exempel som visar att femårsplanen och särskilt dess s. k. maximal variant (mest optimistiska beräkningar) ej överstiger våra krafter, som dessa skeptiker (högern och försonlighetsmännen) tror, utan tvärtom att verkligheten inom en hel rad industrigrenar redan överträffat femårsplanen, så att kontrollsiffrorna för närvarande på grund av de senaste resultaten av partiets centralkommitté systematiskt omprövas och ett mera stegrad tempo fastställs för industrialiseringen än vad som förutsetts i femårsplanen. Kamrat Molotov belyste den särskilt stormande utvecklingen av de kollektiva jordbruken liksom över huvud taget den socialistiska omgestaltningen av jordbruket på sista tiden, vilken går vida utöver de på femtonde partikongressen och t. o. m. på sextonde partikongressen uttalade förväntningarna. I betraktande av att det socialistiska uppbyggandets framgångar i Sovjet-Unionen icke på långt när tillräckligt utnyttjas i Kominternsektionernas propaganda vid deras kamp mot krigsfaran, beslöt tionde plenum i sina teser följande:

”I kampen mot den hotande krigsfaran, mot arbetsköparnas offensiv och mot reformisternas förtalskampanj måste alla kommunistiska partier bedriva en bred upplysningskampanj om det socialistiska uppbyggandets väldiga framgångar i Sovjet-Unionen.”

Mot de storslagna framgångarna för det socialistiska uppbyggandet i Sovjet-Unionen står de djupa inre motsägelserna i den kapitalistiska världen, vilka uppstått på grund av den kapitalistiska rationaliseringen. Särskild uppmärksamhet ägnade tionde plenum åt preciseringen av begreppet kapitalistisk rationalisering och avlägsnandet av de med denna fråga förknippade opportunistiska felen.

Kamrat Kuusinen påvisade i sitt referat, att redan under den sjätte kongressen identifierade de tyska försonlighetsmännen och representanterna för majoriteten inom det amerikanska partiet (Lovestone) den kapitalistiska rationaliseringens begrepp med tekniskt framåtskridande och därigenom starkt överskattande av det nuvarande tekniska framåtskridandet inom den kapitalistiska produktionen, vilket Lovestone betecknade som ”den andra industriella revolutionen”. Kamrat Kuusinen påvisade vidare att de kamrater, som beundrar den kapitalistiska produktionens senaste tekniska framsteg, ignorerar det faktum att dessa framsteg oftast är förknippade med krigsindustrins oerhörda utveckling och för det andra att monopolkapitalet drager upp bestämda gränser för det tekniska framåtskridandet, vilka redan Lenin påpekade. Kamrat Kuusinen erinrade vidare om att redan på Exekutivens sjunde plenum en del kamrater (tvärtemot

den tyska delegationens avsikt) begick det felet att som det karakteristiska för den kapitalistiska rationaliseringen betrakta de nuvarande tekniska fullkomningarna och i enlighet därmed föreslog att icke bekämpa den kapitalistiska rationaliseringen som sådan, utan endast dess ”skadliga följder”. Kamrat Kuusinen föreslog att man nu bringar full klarhet i detta begrepp. Han betonade att de nuvarande obestridliga stora tekniska framstegen i den kapitalistiska produktionen överhuvud taget icke alls står i samband med den kapitalistiska rationaliseringen, och att dennas väsen icke består i tekniska fullkomningar utan i ”arbetsprocessens reorganisering” i syfte att göra arbetet mera intensivt och öka utsugningen av arbetskraften. Slutligen framhöll kamrat Kuusinen att den kapitalistiska rationaliseringen till skillnad från rationaliseringen av produktionen i Sovjet-Unionen icke kompenseras med någon förkortning av arbetsdagen, någon höjning av arbetslönen, något skydd av arbetskraften mot fullständig utmattning (vilohem o. s. v.), utan tvärtom den kapitalistiska rationaliseringen går hand i hand med en förlängning av arbetstiden och en försämring av arbetsvillkoren. Den slutsats, till vilken tionde plenum kommit, är nödvändigheten att ställa upp metoderna för det socialistiska uppbyggandet i Sovjet-Unionen mot metoderna för den kapitalistiska rationaliseringen i de borgerliga staterna, mot vilken vi måste föra en betingelslös, energisk kamp.

I samband med frågan om den kapitalistiska rationaliseringen diskuterade tionde plenum frågan om arbetarnas levnadsstandard i de kapitalistiska länderna och kämpade även på detta område mot det borgerliga inflytandets inträngande i våra led. Kamrat Varga gjorde ett förslag i plenum om att avstå från formeln ”tillbakagång av arbetarklassens levnadsstandard” och i teserna endast kvarlämna en allmän formel om ”försämring av arbetarklassens läge”, och det med den motiveringen att arbetarklassens ekonomiska läge i de kapitalistiska länderna för närvarande icke försämras absolut utan endast relativt. Detta opportunistiska påstående, som framgår av ett övermåttan stort förtroende till de borgerliga nationalekonomernas uppgifter, möter ett enhälligt och avgjort avvisande från delegerade, vilka bedömer arbetarklassens läge på grundval av direkt beröring med massorna och icke på grund av lovprisande statistikers uppteckningar. På plenum framhölls att kamrat Varga kommit till sin åsikt på grund av ett tredubbelt misstag: *han har vidbestämmandet av hela arbetarklassens levnadsstandard ignorerat tillvaron av 11-12 miljoner arbetslösa för det andra har han opererat med genomsnittssiffror utan att taga i beaktande att den högre arbetslönen för den fåtaliga gruppen arbetararistokrater kommer genomsnittssiffrorna för arbetarmassornas låga löner att te sig högre än vad de är, och för det tredje har han ignorerat arbetets utomordentliga intensifiering och arbetskraftens utnyttjande, vilket överallt sänker arbetslönen under nivån motsvarande arbetskraftens värde.* Gentemot liknande påståenden konstaterade tionde plenum ej blott att den kapitalistiska rationaliseringen ”sänker massornas levnadsnivå”, utan påpekade också i resolutionen om den ekonomiska kampen, att

”den nuvarande kapitalismen redan kommit dit, där egendomsförhållandena är fullständigt oförenliga med en höjning av arbetarklassens levnadsstandard (om också övergående och tillfälliga löneförhöjningar är möjliga i enstaka fall)”.

En utomordentligt skarp tillbakavisning rönne också kamrat Bucharins senaste artiklar på tionde plenum från tyska och ryska kamraters sida. Bucharin påstår i dessa artiklar, att tack vare monopolistkapitalets herravälde undantränges konkurrensens sfär ur de kapitalistiska staternas inre genom organiserad kapitalistisk planhushållning och att konkurrenskampen flyttas över från den yttre till den inre internationella marknaden. I plenum fastslogs, att denna uppfattning av kamrat Bucharin icke är något nytt och att den på sin tid fördömts redan av Lenin. I sin lilla bok ”Transformationsperioden” skriver kamrat Bucharin:

”Finanskapitalet har förintat produktionsanarkin inom de storkapitalistiska länderna.”

Kamrat Lenin skrev i marginalen på ett exemplar av denna bok: ”Har ej förintat”. På Kominterns

första kongress kom denna Bucharins tanke trots Lenins invändningar till uttryck i resolutionen, såsom kamrat Kuusinen – vilken var med på första kongressen – nu meddelade på plenum. Utomordentligt symptomatiskt för kamrat Bucharins nuvarande ståndpunkt är att han, medan han talar om produktionsanarkins undanträngande genom de organisatoriska elementen inom den kapitalistiska hushållningen, samtidigt uppträder för bibehållandet av friare, av överdriven reglering obehindrade marknadsförhållanden i Sovjet-Unionen. Där framträder en bristfällig tro på proletariats kraft och en överdriven tillit till bourgeoisins styrka. Tionde plenum fördömde vederbörligt denna teori i följande ord i sina teser:

”Försonlighetsmännens föreställning om en lindring i de inre motsättningarna i de kapitalistiska länderna och om möjligheten av en organisering av den inre marknaden med uteslutande bibehållande av anarkin på världsmarknaden vederlägges av kapitalismens hela utveckling under de senaste åren och innebär i verkligheten en kapitulering för den reformistiska ideologin.”

Socialdemokratins utveckling till socialfascism.

Stor uppmärksamhet ägnades på plenum frågan om socialdemokratins senaste utveckling till socialfascism. Högern och försonlighetsmännen bestrider, som bekant, socialdemokratins socialfascistiska urartning. De motiverar detta med att metoderna för arbetarrörelsens våldsamma undertryckande icke är något nytt för efterkrigssocialdemokratins samt att Noske et consorter, vilka man dock icke betecknat som fascister, använt dessa metoder i vid utsträckning. Ändamålet med detta påstående är att leda i bevis, att socialdemokratins på sista tiden icke undergått några förändringar, att den förblivit densamma som under hela efterkrigsperioden och att därför den nya kursen på en skärpt kamp mot socialdemokratins icke är på något sätt motiverad. Denna högers och försonlighetsmännens ståndpunkt är ett direkt understödjande av socialdemokratins, som i dag betecknar sig som ”demokratiskt parti” och samtidigt påstår sig kämpa på två fronter – mot kommunismen och mot fascismen – samt åberopar sig på att fascismen själv icke kämpar endast mot kommunisterna utan också mot socialdemokratins, vari högern och försonlighetsmännen instämmer. På plenum har man i en rad tal gjort försök att precisera begreppet socialfascism, då detta är nödvändigt för att tillbakavisa högers och försonlighetsmännens opportunistiska påståenden. Man kan icke säga, att debatterna på tionde plenum fullständigt uttömt denna fråga, men en viss klarhet har skapats i saken: Noskes & c:os arkebusering av arbetare är ännu icke någon fulländad manifestation av socialfascismen, men denna var redan ett av fascismens väsentligaste element. Till en fulländad socialfascism förvandlade det sig först då socialdemokratins systematiskt började växa samman med den borgerliga statsapparaten, då den systematiskt började uppträda för ”industrifred” och ”ekonomisk demokrati”, för att på så sätt paralysera proletariats klasskamp, och då den samtidigt icke från fall till fall grep till vapnen för att undertrycka proletariats revolutionära rörelse utan med cynisk uppriktighet förklarade, att den åtager sig att genomföra bourgeoisins diktatur. (Wels på partikongressen i Magdeburg.)

Tionde plenum påpekade, att den tyska socialdemokratins inför våra ögon hastigt genomgår denna utveckling och strax efter denna också andra socialdemokratiska partier, att det engelska partiet ännu icke förvandlat sig till ett social-fascistiskt parti, men att alla element för en sådan förvandling redan är till finnas samt att det kommer att gå vägen till socialfascismen så snart klasskampen i England skärpes, vilket i samband med Labour Partys övertagande av regeringen oundvikligen kommer att ske i den närmaste tiden.

I det tionde plenum konstaterar socialdemokratins förvandling till ett socialfascistiskt parti, understryker det samtidigt den särskilt skadliga och farliga roll, som socialdemokratins ”vänstra” flygel spelar. I dess teser läser vi:

”Exekutivens plenum anvisar partierna att ägna en särskild uppmärksamhet åt stärkandet av kampen mot socialdemokratins ”vänstra” flygel, vilken hejdar socialdemokratins sönderfallsprocess genom att skapa illusioner om denna flygels oppositionella inställning mot de ledande socialdemokratiska

instansernas politik, under det den ”vänstra” flygeln i verkligheten av alla krafter understöder socialfascismens politik”.

*

I medelpunkten på tionde plenum stod frågan om det nya uppsvinget inom arbetarrörelsen. Om det på Kominterns sjätte kongress talades om en arbetarklassens radikalisering, så har under den tid, som förflutit efter den sjätte kongressen, arbetarrörelsen förvärvat en sådan makt, att Exekutivens tionde plenum redan kunde konstatera ett ”tilltagande av det nya uppsvinget inom den revolutionära arbetarrörelsen”. Som kamrat Molotov betonade, träder detta stegrade uppsving särskilt tydligt i dagen i Tyskland, Frankrike, Polen och i det koloniala Indien. Tecken till ett sådant uppsving är emellertid också synliga i alla länder, England icke undantaget.

I England är arbetarnas depression, som gripit omkring sig efter nederlaget i generalstrejken och gruvarbetarstrejken, redan förbi, och Mac Donalds regeringstillträde öppnar där perspektiven för en hastig utveckling av klasskampen. Tionde plenums teser säger därom:

”Först nu börjar en hastig politisk differentiering inom massorna och deras utvandring ur det borgerliga ’arbetarpartiet’. En del kamrater, som konstaterar de objektivt gynnsamma perspektiven för rörelsen i England på detta plenum, underströk därvid, att förverkligandet av dessa perspektiv i hög grad beror på huru vårt engelska parti blir i stånd att höja sig upp i nivå med de framför detsamma stående väldiga uppgifterna, i det partiet rätar ut dessa krökningar i den taktiska linjen, som inträtt på grund av depressionen inom arbetarklassen efter nederlaget 1926.”

I enlighet därmed gör nu tionde plenum ett snart övervinnande av de parlamentariska och pacifistiska illusionerna hos det engelska proletariatet beroende av i vad mån E. K. P. blir i stånd att

”utrota alla kvarlevor av höger- och opportunistiska avvikelser, genomföra den riktiga bolsjevikiska politiken och skärpa arbetarnas kamp mot den s. k. arbetarregeringen.”

Tillvaron av ett nytt uppsving inom den revolutionära arbetarrörelsen förnekas av högern och försonlighetsmännen; särskilt har Serra i detta avseende i sin senaste alldeles särskilt opportunistiska plattform vänt sig däremot. Deras huvudargument är att år 1926 hade vi generalstrejken i England och 1927 hade vi den kinesiska revolutionen, under det man nu icke kan iakttaga några dylika fakta Mot denna argumentering vände sig kamrat Molotov på plenum och påvisade, att vi nu genomlever en ny etapp. Han anmärkte att rörelsens uppåttigande nu – ehuru det icke finns några så framträdande yttringar av revolutionär rörelse som den engelska generalstrejken och den kinesiska revolutionen – visar en internationell karaktär, emedan den omfattar oerhört breda massor av arbetarklassen. Detta begynnande uppsvingens karakteristiska drag är följande:

”Klasstriderna börjar förvandlas från angreppsstrider från bourgeoisins sida till en motoffensiv och delvis till direkta offensivstrider av proletariatet.”

Proletariatets kamp visar en ytterst hårdnackad karaktär, varvid den ekonomiska kampen växer ut till en politisk och i många fall är åtföljd av skarpa sammanstötningar med polis och gendarmeri.

”Strejkrörelsen ådagalade de oorganiserade massornas aktiva roll, då de vad kampstämning beträffar ej sällan överträffar de i reformistiska fackföreningar organiserade arbetarna.”

Det förekom en rad solidaritets- och proteststrejker mot de reaktionära arbetarförföljelserna. I en rad länder (Väst-Ukraina, Polen, Grekland, Rumänien, Jugoslavien, Tjeckoslovakien, Frankrike, Holland etc.) har också lantarbetarna och bönderna dragits med i rörelsen. I många länder, till exempel Frankrike, kan också en rörelse inom armén iakttagas. Det faktum, att de ekonomiska striderna genomgående förvandlats till politiska, ”ställer de kommunistiska partierna inför den politiska mass-strejken problem, som det avgörande problemet för nästa period”.

För närvarande har vi ännu ingen omedelbart revolutionär situation. Vi har hittills endast ett mognande av det nya uppsvinget inom den revolutionära arbetarrörelsen, men man får – som kamrat Molotov anmärkte på plenum, icke föreställa sig saken så, att efter den tredje perioden av kapitalismens efterkrigskris skulle det icke följa en fjärde. Man får icke tänka sig saken så, att den nuvarande situationen är skild med en kinesisk mur från den omedelbart revolutionära situationen.

Ytterst symptomatiska för den nuvarande perioden är majhändelserna i Berlin. Barrikaderna i Neukölln och Wedding, vilka spontant restes av Berlins arbetare, är stormtecken till annalkande avgörande klass-strider och bekräftar riktigheten av det påståendet, att det icke är någon kinesisk mur, som i dag skiljer oss från den omedelbara revolutionära situationen. Det är därför icke förvånansvärt, att tionde plenum förklarade, att ”majdagarna i Berlin är en vändpunkt i klasskampen i Tyskland och påskyndar tempot för den tyska arbetarrörelsens revolutionära uppsving”. Tionde plenum fördömde på det skarpaste den åsikten, att majhändelserna i Berlin betyder ett nederlag för arbetarklassen, ”som alla kommunismens defaitister och renegater påstår”. Tionde plenum konstaterade, att dessa händelser ”ådagalagt kraften av T. K. P:s inflytande” och gillade obetingat det tyska partiets taktik under majdagarna, som tagit sig uttryck i att det

”varken vek så mycket som ett steg för reaktionen eller lät sig av bourgeoisin provoceras till väpnat uppror.”

Tionde plenum framhöll maj dagarnas politiska betydelse, som

”omintetgjorde bourgeoisins och socialdemokratins försök att fråntaga arbetarklassen dess förstamajfest samt tvingade den tyska bourgeoisin och dess socialdemokrati att kapitulera för arbetarklassens anstormande ifråga om demonstrationsförbudet, då kampen om gatan funnit genklang i andra länder och bragt de proletära massorna utanför Tyskland på benen”.

Till slut solidariserade sig Exekutivens tionde plenum med Berlins heroiska proletärer, de modiga försvararna av barrikaderna i Neukölln och Wedding samt gav uttryck åt sin fullständiga enighet med det tyska partiets taktiska linje under Berlinhändelserna.

Exekutivens tionde plenum konstaterade, att den socialfascistiska socialdemokratins själv-avslöjande (i synnerhet då den sitter vid makten) å ena sidan och förhandenvarandet av den revolutionära arbetarrörelsens nya uppsving å den andra ”skapar betingelserna för en ytterst djupgående kris för socialdemokratien inom de proletära massorna”. Härav drog Exekutivens tionde plenum den slutsatsen, att vi i en rad avgörande länder direkt närmast oss uppgiften att erövra arbetarklassens majoritet. Resolutionen säger härom följande:

”Exekutivens plenum betonar, att under ett annalkande nytt uppsving inom den revolutionära arbetarrörelsen utgör erövrandet av arbetarklassens majoritet de kommunistiska partiernas centrala uppgift.”

At denna uppgift ägnades i huvudsak kamrat Manuilskijs rapport. Denne konkretiserade på grundval av olika uttalanden av Lenin och med hänsynstagande till de särskilda betingelserna i de framåtskridande kapitalistiska länderna vad vi måste förstå med erövrandet av arbetarklassens majoritet i dessa länder. Han påpekade, att det i dessa länder för maktens erövring icke kunde bli tal om någon organisatorisk sammanfattning av arbetarklassens majoritet, utan endast om ett indirekt inflytande av de kommunistiska partierna på arbetarklassens majoritet genom deras transmissioner – fackföreningarna, driftsråden, strejkkommittéerna o. s. v. – och att vi till skillnad från reformisterna icke fattar ordet ”majoritet” formellt och statistiskt och icke som resultat av omröstningar, utan vårt kriterium är masstriderna. Ur denna synpunkt framhöll han huru viktigt det är för revolutionens framgång ”att i det avgörande ögonblicket på den avgörande punkten ha den förkrossande övermakten till sitt förfogande” (Lenin). Detta innebär, att man måste skapa stormtrupper bland arbetarklassens olika lager, detta betyder organisatoriskt fotfäste framför allt bland metall-, gruv- och transportarbetarna, bland arbetarna inom den kemiska och

elektriska industrin samt krigsindustrin; det innebär, att i det avgörande ögonblicket besätta de viktigaste strategiska punkterna såsom post, telegraf, telefon, varv och järnvägsknutpunkter; det betyder att på själva arbetsplatsen erövra framför allt de grupper av arbetare, utan vilkas deltagande i produktionsprocessen ett normalt funktionerande av driften är otänkbart.

För att genomföra denna centrala uppgift enligt tionde plenums beslut måste också en rad andra uppgifter genomföras. För det första måste man skärpa kampen mot ”kapitalismens viktigaste stöd” – socialdemokratien – och särskilt dess ”vänstra” flygel såsom varande kommunismens farligaste fiende bland arbetarklassens led och det starkaste hindret för arbetarmassornas ökade kampaktivitet.

För det andra måste också de andra barriärerna nedrivs, med vilka bourgeoisin i dag söker hejda vår väg till massorna. Bourgeoisin, som har klart för sig att det kommunistiska partiet redan över hela linjen kommit alldeles intill uppgiften att erövra arbetarklassens majoritet, söker med terroråtgärder driva det kommunistiska partiet till illegalitet. Detta ställer det kommunistiska partiet inför problemet att kombinera det illegala arbetets metoder med en ännu större utveckling av masskampen. Under de nuvarande betingelserna vore såväl passivitet och långsamhet i anpassandet av partiapparaten efter illegala förhållanden som också passivitet i kampåtgärderna mot bourgeoisins anslag mot de kommunistiska partierna samt utvidgningen av den öppna masskampen över huvud taget lika farlig och opportunistisk för de kommunistiska partierna. För att skydda de kommunistiska partierna för dessa båda opportunistiska tendenser, vilka spåras inom några av Kominterns sektioner, beslöt Exekutivens tionde plenum:

”I betraktande av faran för legalitetens förlust, som hotar en rad hittills legalt arbetande kommunistiska partier, förpliktigar Exekutivens tionde plenum dessa partier att obetingat och omedelbart genomföra alla nödvändiga politiskt-organisatoriska åtgärder för att med alla medel igångsätta en masskamp mot denna hotande fara, för att trygga fortsättandet och t. o. m. utvidgandet av detta massarbete även under illegala förhållanden samt vid varje tillfälle vara rustad för kombinerad av illegala och legala arbetsmetoder med varandra.”

Kampen mot opportunismen.

Slutligen – och det är den mest viktiga uppgiften – måste en grundlig rensning företagas inom de egna leden.

De kommunistiska partierna inträder i en period av strider, som av dem kräver djärva initiativ, en oerhörd energi och uthållighet samt största självupppoffring. För att de skall vara i stånd att fylla sina uppgifter under sådana betingelser, måste de framför allt proklamera en skoningslös kamp mot opportunismen samt mot all vacklan och avvikelser inom sina egna led. Denna den mest trängande och främst aktuella uppgift formulerade tionde plenum på följande sätt:

”Utan de kommunistiska partiernas rensning både från öppet och hemligt opportunistiska element och utan övervinnandet av den försonliga inställningen gentemot dessa kan de kommunistiska partierna icke framgångsrikt komma framåt på vägen till lösningen av de nya uppgifter, som genom den skärpta klasskampen uppstår i arbetarrörelsens nya etapp.”

Exekutivens plenum fastslog med tillfredsställelse de framsteg, som i detta avseende gjordes av en rad kommunistiska partier: Tyskland, Frankrike, Polen, Tjeckoslovakien och U. S. A., men särskilt i de förstnämnda länderna under senaste tiden under Exekutivens ledning. Höger- och försonlighetselementen har av denna anledning upphävt ett skrik om ”Kominterns sönderfallande”. Exekutivens tionde plenum påpekar med förakt detta ”skrik av högerrenegaterna om Kominterns sönderfallande, i vilket de kälkborgerliga försonlighetsmännen också instämmer”. Plenum betonade att denna rensning från opportunistiska element icke har betytt eller betyder något sönderfallande av Komintern, utan ”en konsolidering av de kommunistiska partierna på grundval av sjätte världskongressens politiska och taktiska linje”. Exekutivens tionde plenum betecknade denna uppgift som ännu icke på långt när avslutad och betonade, att kampen mot

höger- och försonlighetselementen måste ytterligare stegas. Tionde plenums resolution säger härom:

”Exekutivens plenum anser det vara oförenligt med medlemskapet i ett kommunistiskt parti att försvara de av Komintern som partifientliga och som en mot den proletära revolutionära rörelsens intressen högst fientlig strömning fördömda högeravvikelserna hos enstaka medlemmar av det kommunistiska partiet”.

Samtidigt konstaterade plenum att:

”Försonlighetstendensen, vilken uppträtt som feg opportunism och tar öppna likvidatortendenser i försvar, på sista tiden i alla den kommunistiska rörelsens utslagsgivande frågor hamnat vid högerens ståndpunkt och inom Komintern övertagit högerens roll.”

I enlighet därmed ställde Exekutivens plenum till försonlighetsmännen följande ultimativa krav:

”a) Att försonlighetsmännen öppet och energiskt tager avstånd från representanterna för denna avvikelse, b) att de för en aktiv kamp icke endast i ord utan också i handling mot högeravvikelsen, och c) att de betingelselöst underkastar sig alla Kominterns och dess sektioners beslut samt aktivt omsätter dem i praktiken. Underlåtelse att uppfylla dessa villkor ställer envar, som bryter däremot, utanför Kommunistiska Internationalens led.”

Plenum har uppställt frågan om kampen mot högern och försonlighetsmännen på ett ännu mera omfattande sätt. Dess teser ”Om det internationella läget och Kominterns närmaste uppgifter” slutar med följande ord:

”Plenum förklarar, att den största faran under den närvarande perioden består däri, att de kommunistiska partierna kan bli efter i den revolutionära massrörelsens utvecklingstempo (”chvostism”, ”eftersläpandets taktik”). Exekutivens plenum uppmanar alla Kominterns sektioner till den mest beslutsamma kamp mot sådana tendenser att släpa efter, vilka är en kvarleva av socialdemokratien, och utan vilkas övervinnande de kommunistiska partierna icke blir i stånd att fylla sin roll som arbetarrörelsens avantgarde samt leda arbetarklassen till nya revolutionära strider och segrar.”

Fackföreningsfrågan och den ekonomiska kampen.

Den andra punkten på plenums dagordning var den ekonomiska kampen och med densamma förknippade uppgifter för de kommunistiska partierna. Exekutivens tionde plenum har ägnat denna fråga särskild uppmärksamhet emedan ansatsen till ett nytt uppsving för den revolutionära arbetarrörelsen göres just nu på den ekonomiska kampens grundval. I enlighet därmed konstaterar plenums resolution om den ekonomiska kampen, att proletariatets ekonomiska kamp under de nya betingelserna i ökad grad vinner en tydligt utpräglad politisk karaktär och säger sedan vidare:

”Just nu består den revolutionära fackföreningsrörelsens roll framför allt i att organisera kampen om de partiella kraven, – sett ur perspektivet av kampen om den politiska makten.”

De italienska kamraterna anmärkte mot plenums resolution om den ekonomiska kampen, att den var ”alltför tysk”. Kamrat Thälmann svarade härtill alldeles riktigt, att denna anmärkning härrör från en felaktig inställning till frågan, från ett underskattande av den internationella betydelsen av den ekonomiska kampens erfarenhet i Tyskland och att denna inställning i viss mån erinrar om de förebråelser, som på sin tid gjordes mot Kominterns resolutioner, nämligen att de var ”alltför ryska”.

Just därför att den kapitalistiska rationaliseringen i Tyskland med dess högt utvecklade industri och väldiga proletära grundval genomförts på det skoningslösaste sätt för att utpressa ett dubbelt mervärde ur arbetarna – åt de tyska kapitalisterna och åt segerländerna – just därför har det i Tyskland också inträtt ett nytt uppsving för den revolutionära arbetarrörelsen. Emedan det tyska partiet tack vare arbetarrörelsens uppsving i Tyskland mera konsekvent än övriga partier genomfört den av RFI:s fjärde och Kominterns sjätte världskongress fastställda nya taktiken i den

avgörande kampen mot högern och försonlighetselementen, har det på detta område uppnått relativt stora framgångar. Därför är den nya tyska erfarenheten i den ekonomiska kampen för närvarande särskilt betecknande och har den allra största internationella betydelse, vilket å andra sidan ingalunda upphäver nödvändigheten att i andra länder ifråga om det tyska partiets taktik lägga den ena eller andra ändringen eller förbättringen i överensstämmelse med de lokala förhållandena. Just därför att den tyska erfarenheten av den ekonomiska kampen på sista tiden har en särskild betydelse, ställdes på Exekutivens tionde plenum till andra punkten på dagordningen – ”om den ekonomiska kampen” – två referenter, en från R. F. I. (kamrat Losovskij) och en från Tysklands kommunistiska parti – kamrat Thälmann.

Tionde plenums resolution om den ekonomiska kampen framhåller följande karakteristiska drag i arbetarrörelsens revolutionära uppsving:

1. Övergång från partiella småstrider till större strider med starkare masskaraktär.
2. Allt oftare övergång av arbetarmassorna till motoffensiv.
3. Allt starkare aktivitet hos de oorganiserade massorna.
4. Genombrytandet av den fackliga legalismen.
5. Allt starkare politisering och revolutionering av strejkkampen.
6. Rörelsens internationella karaktär: att omfatta de koloniala länderna och det till på sistone efterblivna England.

Exekutivens tionde plenum påpekade, att jämte arbetarrörelsens uppsving pågår också en fascistisering av de reformistiska fackföreningarna.

”Den socialfascistiska fackföreningsbyråkratin övergår i de alltmer tillspetsade ekonomiska striderna helt och hållet på storbourgeoisins sida; den försvarar det obligatoriska skiljedomsväsendet och strävar att böja arbetarklassen under den kapitalistiska rationaliseringens ok samt förvandlar den reformistiska fackföreningsapparaten till en organisation för strejkbryteri.”

Tionde plenum fastslår, att

”i denna process av den reformistiska fackföreningsapparats snabba fascistisering och sammanväxande med den borgerliga staten spelar Amsterdaminternationalens s. k. ”vänstra” flygel en särskilt skadlig roll (Cook, Fimmen o. s. v.), ty den vill under sken av en opposition mot Amsterdaminternationalens reaktionära ledare dölja för arbetarna den verkliga innebörden i denna process och bildar en aktiv organisk och långt ifrån obetydlig beståndsdel i socialfascismens system.”

Ett nytt steg i de reformistiska fackföreningarnas fascistiseringsprocess är det nya ekonomiska programmet, som antogs i juni detta år av Amsterdam-exekutivens plenum. Detta i internationell måttstock antagna program är rent kapitalistiskt. Det kräver ”fackföreningarnas medverkan i rationaliseringsåtgärdernas förberedande och genomförande” och uttalar sig för skapandet av ”ekonomiska råd”, d v. s. för obligatorisk skiljedom och för avvisande av varje strejk eller kamp av proletariatet.

Fackföreningarnas fascistisering jämte arbetarrörelsens uppsving leder till ökad kris inom den reformistiska fackföreningsrörelsen. Beträffande denna kris säger plenums teser:

”Denna tilltagande kris har i en hel rad länder tagit sig uttryck i en stagnation inom de reformistiska fackföreningarna (England) samt i en masstillväxt i de revolutionära fackföreningarna (Indien, latinska Amerika, Förenta staterna). Denna kris har också tagit sig uttryck i en stark misstro hos massan av fackföreningsmedlemmar gentemot den reformistiska fackföreningsbyråkratin samt i den socialfascistiska fackföreningsbyråkratins offensiv mot den revolutionära fackföreningsoppositionen och i den allt oftare tillämpade uteslutningstaktiken gentemot den revolutionära oppositionens medlemmar ur de reformistiska fackföreningarna samt hotet om uteslutning av ”tiotusental”.

Denna tilltagande kris kommer till uttryck i avskaffandet av den sista återstoden av facklig demokrati och i de till den fackliga oppositionen ställda ultimata etc. Särskilt tydligt framträder

den fackliga reformismens kris, så som denna illustrerades på plenum av kamrat Thälmann med statistiska tabeller, även i fackföreningarnas aristokratisering, i det stigande antalet medlemmar, som betalar stora kontingenter.

Denna kris inom de reformistiska fackföreningarna, som betingas genom arbetarrörelsens uppåtstigande å ena sidan och de reformistiska fackföreningarnas fascistisering å den andra, hade redan gett R. F. I:s fjärde kongress och sedan Kominterns sjätte kongress möjligheten att fastställa en ny taktik för den fackliga kampen. Den nya taktikens väsentligaste drag var följande: de kommunistiska partiernas erövring av strejkrörelsens självständiga ledning, den fackliga legalismens genombrytande, skapandet av kampledning, som väljes av hela arbetsstyrkan på platsen och leder strejkerna trots och mot fackföreningsbyråkratin samt mobiliseringen av de oorganiserade. Sedan denna nya taktik fastslagits, har de kommunistiska partierna kunnat samla en rik erfarenhet i dess tillämpning, vilken å ena sidan ådagalade vår rörelsens svagheter och å andra sidan ställde nya uppgifter i samband med denna nya taktiska linje. I överensstämmelse härmed hade E. K:s tionde plenum möjligheten att utarbeta ett omfattande program om metoderna för den ekonomiska kampens självständiga ledning. Detta i tionde plenums teser formulerade program om "de ekonomiska striderna och de kommunistiska partiernas uppgifter" förtjänar det mest omsorgsfulla studium. Vi skall här inskränka oss till en kort framställning av detta programs viktigaste direktiv.

K. P:s uppgifter i den ekonomiska kampen.

För att under det nuvarande uppsvinget för den revolutionära arbetarrörelsen över de reformistiska fackföreningsledningarnas huvuden komma i förbindelse med de breda proletära massorna av organiserade och oorganiserade arbetare och självständigt leda deras rörelse, är det nödvändigt att organisera "kampledningar" och driftsråd, vilka icke underordnar sig de reformistiska fackföreningarna utan är oberoende av dessa.

"Kampledningarna" får icke tillsättas ovanifrån (av fackföreningarna), utan måste väljas på delegatmöten. De är partilösa massorganisationer, men får ingalunda vara politiskt neutrala; de måste väljas på grundval av en bestämd ekonomisk och politisk plattform. Endast under denna betingelse blir de i stånd att leda kampen trots och mot den socialfascistiska fackföreningsbyråkratin. De italienska kamraterna uttalade sig därhän, att "kampledningarna" under vissa villkor i de romanska länderna kunde bli permanenta organisationer, som ersätter fackföreningarna. Plenum uttalade sig däremot och ställde sig på den ståndpunkten, att "kampledningarna" som organ för massans aktion måste vara provisoriska organ, vilka upphör att existera när strejken eller andra massaktioner, som ledes av dem, är förbi. Detta utesluter icke att "kampledningen" för att befästa kampens resultat kan och måste påtaga sig initiativet till avslutande av ett löneavtal, tillsättande av en tariffkommission och organiserande av kontrollen över avtalets tillämpning. Lika litet utesluter det, att "kampledningarna" kan förvandla sig till permanent funktionerande revolutionära driftsråd, där sådana icke förut finnes, eller till en permanent funktionerande revolutionär förtroendemannakår.

Driftsråden är till skillnad från "kampledningarna" permanenta organ. Men också de

"utgör ingen ersättning för fackföreningarna och kan icke ersättas av dessa, så länge fackföreningarna icke är baserade på industriprincipen".

Driftsråden har i en del länder bibehållit sig under begynnelseperioden av kapitalismens partiella stabilisering och där, tack vare arbetsköparnas och de socialimperialistiska fackföreningsbyråkraternas bemödanden, urartat till organ för klassernas samarbete. De driftsråd, som nu skall skapas eller väljas på nytt, måste förvandla sig till revolutionära organ, till organ för klasskampen. För detta ändamål måste man vid driftsrådsvalen

"absolut avstå från varje som helst valkombination med reformisterna och uppställa självständiga

listor – trots alla de reformistiska fackföreningarnas föreskrifter”.

För detta ändamål måste vid skapandet av driftsråd dessa

”med genombrytande av den legala ramen förvandlas till organ, som påtager sig kampen för proletariats ekonomiska dagsintressen och leder den politiska kampen på arbetsplatsen (kampen mot kriget, kampen mot fabriksfascismen, organiserande av proletära självförsvarsorgan etc.)”.

Man måste med all energi avvisa de opportunisterna inom våra led, vilka står på den ståndpunkten, att driftsråden icke har några politiska uppgifter utan har att göra vad staten föreskriver dem, liksom också dem som i driftsråden vill se ett slags parlamentarisk representation, vilken i viss mån är kallad ”att skydda arbetarna mot arbetsgivarens intressen”. För att upprätta en nära förbindelse mellan driftsråden, de revolutionära fackföreningarna (där sådana finnes) eller den revolutionära oppositionen inom de reformistiska fackföreningarna å ena sidan samt alla företagens arbetare å den andra

”är det nödvändigt att taga initiativet till en förtroendemannakår, som utses av arbetarna inom samtliga avdelningar på varje arbetsplats”.

”Kampladningar” och driftsråd kan, som ovan sagts, enligt beslut av Exekutivens tionde plenum ingalunda tjäna som ersättning för fackföreningarna. Huru måste vi nu förhålla oss gentemot de reformistiska fackföreningarna, som alltmer fascistiseras inför våra ögon? Måste vi inför denna fascistisering avstå från att arbeta i de reformistiska fackföreningarna? Visst icke. Kommunisterna måste absolut arbeta där massorna finnes, och de reformistiska fackföreningarna omfattar alltjämt stora massor, fastän en djupgående kris för närvarande inträder inom den reformistiska fackföreningsrörelsen. Vår uppgift är att ”erövra fackföreningarna genom att erövra de fackligt organiserade massorna”. Huru skall denna formel om ”fackföreningarnas erövring” tolkas? Beträffande denna fråga fanns det en del meningsskiljaktigheter på E. K:s tionde plenum. Teserna om den ekonomiska kampen har därför konkret dechiffrerat denna formel:

”Den nuvarande perioden ställer icke Komintern inför uppgiften att föra en politik för utträddande ur de reformistiska fackföreningarna (samt en konstlad organisering av nya fackföreningar) utan kampen för erövring av arbetarklassens majoritet både i de reformistiska fackföreningarna och i de på bredare massor baserade organisationerna (kampladningar, driftsråd).”

Men hur skall majoriteten av arbetarna erövras under nuvarande förhållanden, då den reformistiska fackföreningsapparaten är nära sammanvuxen med den borgerliga staten och med arbetarköparorganisationerna? Kan man under sådana förhållanden räkna med en erövring av den reformistiska fackföreningsapparaten? Teserna förnekar detta kategoriskt:

”Det vore en skadlig opportunistisk illusion att tro, att vi under nuvarande förhållanden kan erövra den reformistiska fackföreningsapparaten, – även om vi har massan av fackföreningsmedlemmarna bakom oss. Det betyder ingalunda att kommunisterna och den revolutionära organisationen skall vara passiva vid valet till de ledande fackliga instanserna. Tvärtom, kampen för utdrivandet av alla byråkrater och kapitalisternas agenter ur fackföreningarna, kampen för varje valfunktion inom fackföreningarna och särskilt kampen för de fackliga underorganisationernas förtroendemannaposter måste i våra händer bli ett mäktigt verktyg för att avslöja och bekämpa den socialfascistiska fackföreningsbyråkratins roll.”

Ett annat viktigt kampmedel för erövrande av medlemsmassorna i de reformistiska fackföreningarna (i de länder, där en självständig revolutionär fackföreningsrörelse saknas) är en ökad värvning av oorganiserade arbetare och arbeterskor till fackföreningarna på den revolutionära oppositionens plattform, vilka sedan vid massaktioner enar sig kring kampladningarna.

Höger- och försonlighetsmännens paroll under strejkrörelsens uppåtstigande lyder: ”Arbetare, gå in i fackföreningarna!” (d. v. s. i de reformistiska fackföreningarna, där det icke finns några revolutionära sådana). Teserna på tionde plenum avvisar absolut denna paroll. De föreslår att

icke helt enkelt kalla arbetarna till fackföreningarna, utan att kalla dem dit endast på grundval av den revolutionära oppositionens plattform för att öka kampen mot den socialfascistiska fackföreningsbyråkratin inom de reformistiska fackföreningarna.

Hur skall man reagera mot de reformistiska fackföreningarna, mot deras politik att massvis utesluta den revolutionära oppositionen? Icke alls genom anpassning efter den fackliga legaliteten. ”Det måste föras en beslutsam kamp mot varje kapitulationstendens”. På uteslutningsmetoden måste man svara med skärpt ”kamp för återupptagande i fackföreningen av de uteslutna under parollen om enhet på klasskampens grund” (och icke enbart enhet rätt och slätt). Utgående från den allmänna principen, att den nuvarande perioden icke ställer Komintern inför en politik för utträddande ur de reformistiska fackföreningarna, varnar teserna för att låta de uteslutna fackorganisationerna bilda en samlingspunkt för de ur andra fackorganisationer uteslutna arbetarna:

”Kampen mot fackföreningsbyråkraternas splittringspolitik får i dessa länder icke föras genom organiserandet av de uteslutna kommunisterna och medlemmarna av den revolutionära oppositionen till nya fackföreningar, utan måste ske genom en skärpning av kampen för den proletära demokratin inom fackföreningarna, mot reformismen, för avskaffande av den reformistiska fackföreningsbyråkratin”.

Teserna på tionde plenum för den nuvarande perioden avböjer, som vi ser, en orientering mot utträddande ur de reformistiska fackföreningarna. Betyder detta månne, att de principiellt uttalar sig mot de reformistiska fackföreningarnas splittring och mot bildandet av nya fackföreningar? Nej, visst icke. ”Kommunisterna kan icke i princip vara emot fackföreningarnas splittring.” Teserna påvisar emellertid att det kräves vissa betingelser för att skapa nya fackföreningar. Det förstås av sig själv, att skapandet av nya fackföreningar framför allt är att rekommendera inom de produktionsgrenar, där det över huvud icke finns några fackliga organisationer, men dessutom också i de fall,

”där arbetarmassorna efter en revolutionär aktion av arbetarna – på grund av fackföreningsbyråkratin förräderi – utträtt ur fackföreningarna och fackföreningsrörelsen krossats”.

Men i de fall, där de reformistiska fackföreningarna bibehållit sig, anser tionde plenums teser det möjligt att bilda nya fackföreningar under följande betingelser:

”Bildandet av nya fackföreningar är endast möjligt vid en stigande strejkvåg, endast där den politiska kampen fått en stark tillspetsning, där betydande massor av proletariatet redan förstått fackföreningsbyråkratin socialfascistiska väsen och dessa massor aktivt understöder bildandet av en ny fackorganisation. Men även där alla dessa betingelser är förhållande, får bildandet av nya fackföreningar i de länder, där det hittills icke funnits någon självständig revolutionär fackföreningsrörelse (till exempel i Tyskland), endast ske från fall till fall under hänsynstagande till den objektiva situationen i dess helhet.”

Det är de viktigaste direktiven. Vi behandlar här icke vidare de frågor, som hänför sig till den illegala fackföreningsrörelsen, till arbetet i koloniala och halvkoloniala länder, och en rad särskilda konkreta direktiv. För att lära känna alla dessa frågor, hänvisar vi läsarna till teserna. Till slut kan det sägas, att tionde plenums teser om den ekonomiska kampen är genomträngda av en idé och måste fullfölja ett syfte: kommunisterna måste erövra den självständiga ledningen i den ekonomiska kampen för att förintna den socialfascistiska fackföreningsbyråkratin, vinna inflytande över arbetarklassens majoritet och förena denna kamp med den omedelbara kampen om den politiska makten.

*

Då en kamrat föreslog att ställa mera anspråkslösa uppgifter för den 1 augusti, mötte hans förslag ett energiskt motstånd. Exekutivens tionde plenum övade självkritik och påvisade svagheter och fel hos olika sektioner för att höja sektionernas aktivitet och revolutionära initiativ, för att bota

dem från de minsta yttringar av chvostismen. En del sektioner har, följande denna leninistiska väg, i sin bolsjevisering under det senaste året redan vunnit stora framgångar (så till exempel det tyska, franska och polska partiet). Deras exempel kommer under Kominterns fasta ledning även av de övriga partierna att följa, för att bli en stålhård kraft i de kommande avgörande klassstriderna.

Slutligen behandlade E. K:s plenum den Röda Dagen och dess förberedande, i vilken fråga dagens karaktär, organisation och uppgifter klarlades. Samtidigt tillbakavisades med skärpa socialdemokratins och borgarnas legend om att kommunisterna denna dag ”beslutat göra revolution” till den ”röda imperialismens ära”, ett prat, i vilket också kommunismens renegater – brandlerianer och trotskijster – instämt. Denna utstuderade lögn spreds för att avhålla massorna från deltagande, men misslyckades kapitalt. Överallt genomfördes massdemonstrationer den 1 augusti och Röda Dagen blev en massmobilisering mot det imperialistiska kriget och för Sovjet-Unionens försvar.

Exekutivens tionde plenum har oförskräckt sysselsatt sig med självkritik på bolsjevistiskt sätt. På plenum behandlades och kritiserades svagheterna och bristerna hos den eller den sektionen av Komintern, och detta gjordes icke för att skjuta skulden för dessa fel på ”objektiva förhållanden” och icke för att reducera uppgifterna med anpassning till partiets svaghet.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* juni 1930 (årgång 2)

RFI:s femte kongress och våra fackliga uppgifter. Av Hugo Sillén

I.

På Arbetarnas Fackliga Landskonferens i januari 1930 deklarerade den revolutionära fackliga oppositionen i Sverge öppet sin samhörighet med Röda Fackföreningsinternationalen och gav sin anslutning till de beslut som antogs på dess fjärde kongress. Detta innebar att den revolutionära oppositionen klart angav, att den ville föra hela sin kamp i överensstämmelse med RFI:s beslut och riktlinjer. Beslutet var ett uttryck för det faktum, att RFI blivit en samlingspunkt och ledare för den revolutionära fackföreningsrörelsen även i de länder, där denna kämpar som en opposition inom de reformistiska fackförbunden och landsorganisationerna. Ja, det kan över huvud inte tänkas någon revolutionär facklig opposition, som inte kämpar på grundval av den Röda Fackföreningsinternationalens beslut och riktlinjer.

Därför är R F I:s femte världskongress även av alla största vikt och betydelse för den revolutionära oppositionens anhängare i Sverge. Det är inte blott de viktiga frågor och problem, vilka står till avgörande på kongressen, som för oss aktualiserar frågan om RFI och dess kongress.

För oss står också frågan hur och i vilken utsträckning vårt kommunistiska parti som den revolutionära fackliga oppositionens ledare här i landet, har lyckats, att i praktiken genomföra den av Komintern och RFI beslutade vändningen i sitt fackliga arbete.

*

Arbetarnas Fackliga Landskonferens markerade otvivelaktigt höjdpunkten av vårt partis hittillsvarande inflytande inom den svenska fackföreningsrörelsen. Men lika säkert är att fackföreningsbyråkratin lyckades tillfoga oss ett kännbart nederlag när den gick till sitt stormanlopp mot den fackliga enhetsrörelsen och inledde aktionen för splittringen av

fackföreningsrörelsen. Nederlaget led vi emellertid mindre på grund av reformismens övermakt än som följd av osäkerhet och vacklan inom det kommunistiska partiets egna led. När den gamla högeropportunistiska ledningen istället för att samla alla partiets och den revolutionära fackliga oppositionens krafter till motoffensiv, gav direktivet, att kommunisterna skulle ge efter och kapitulera för fackföreningsbyråkratin, då betydde det desorganisation och upplösning av den revolutionära frontens krafter. Och häri låg även huvudorsaken till att reformismen kunde stärka sin ställning och att det kommunistiska partiets inflytande tillfälligt försvagades inom fackföreningsrörelsen.

En prövning av orsakerna till Enhetskommitténs sammanbrott, måste ge vid handen, att de bottnade i partiets opportunistiska praxis. Delegationer sändes till Kominterns och RFI:s kongresser och plenum. Alla goda internationella beslut godkändes – men de genomfördes inte i partiets praxis! RFI:s IV kongress 1928 fattade synnerligen viktiga beslut; de publicerades på svenska och partiledningen förklarade högtidligt att det var utmärkta beslut. Reformisterna angrep RFI:s beslut. I vår partipress försvarades besluten som utomordentliga och riktiga, vägledande för vårt arbete och kamp. (Och det klandrar vi inte.) På samma sätt behandlades besluten på Kominterns VI kongress. Vårt parti var ju en ”sektion av Komintern”, som ”reservationslöst” godkände alltsamman – rubb och stubb och i ett sammanhang! Men hur stod det till med partiets praxis?

”Den viktigaste uppgiften för alla Profinterns anhängare är att förankra sin verksamhet på arbetsplatserna”, sade RFI:s fjärde kongress. Men hur gjorde vi? Förankrade vi kanske vår verksamhet på arbetsplatserna? Nej, det gjorde vi inte. Endast en liten del av partiet byggde vi upp på grundval av driftscellsystemet. På arbetsplatserna gjorde vi inte ens en ansats att organisera den revolutionära fackliga oppositionen. Denna blev utan egentlig basis på arbetsplatserna. På *det* sättet genomfördes de internationella besluten!

Kominterns sjätte kongress betonade i likhet med Profinterns fjärde kongress nödvändigheten av, att vi ”genom förbittrad kamp mot socialdemokratien och den politiskt korruperade fackföreningsbyråkratin” erövrar ”den ledande rollen” i arbetarnas ekonomiska strider. Och redan på dessa kongresser ställdes frågan om strejkkommittéerna, att det för oss gällde att ”leda strejker *utan* de reformistiska ledarnas samtycke och mot deras vilja”. Men hur genomförde vi dessa beslut, hur förverkligade vi de senare klart utformade riktlinjerna för den självständiga ledningen av arbetarnas ekonomiska strider? Vårt parti godkände besluten, tv det var ju en ”sektion av Komintern”! Till stort mer blev det emellertid inte. Partiet var i anda och sanning en mycket dålig sektion av Komintern. Vårt partis inflytande bland arbetarmassorna steg, det är sant. Men vi genomförde inte vändningen till ett sådant massarbete, som verkligen kunde skapa ett rotfäst förtroende hos massorna för partiet. Vi lade inte tyngdpunkten av vårt arbete till arbetsplatserna, vi sammanfattade inte organisatoriskt den revolutionära oppositionens krafter på arbetsplatserna. Och för den skull kunde vi heller inte framgångsrikt motstå social fascisternas rasande angrepp på den revolutionära oppositionsrörelsen. Vi har grundligt utdömt högeropportunisterna, dagens renegater, och ställt dem till ansvar för deras försummelser och urbota opportunism. Varje anklagelse mot dem var förvisso berättigad; de har det största ansvaret för försummelserna, för svagheter och felen som begicks i vårt fackliga arbete. De var kapitulanter; de blev förrädare och arga fiender till Komintern och hela den revolutionära arbetarrörelsen. Men vi skall inte heller glömma våra egna försummelser, våra egna svagheter och fel, vårt eget ansvar för att vändningen uteblev. Vi gjorde inte allt vad vi bort och kunnat göra. Vi gav inte de exempel i vårt praktiska arbete som skulle ha kunnat entusiasmerat och skapat tillit till vårt parti och dess ledning i de ekonomiska striderna och i kampen mot fackföreningsbyråkratin. Därför blev det också lättare för luntmakarna att dra med sig ett så relativt stort antal arbetare från Komintern. Som kommunister tvekar vi inte att erkänna det.

På vårt partis åttonde kongress antog vi teser över partiets uppgifter i de ekonomiska striderna

och inom fackföreningsrörelsen. Dessa beslut är de första uttrycket för att partiet verkligen begripit innebörden i Kominterns och Profinterns taktik i de ekonomiska striderna och det fackliga arbetet.

Vad har vi då gjort för att förverkliga dessa beslut. Det är obestridligt, att det i underorganisationerna lämnats rapporter från kongressen, och att det i många fall lämnats specialrapporter om den fackliga frågans behandling på kongressen. Det har utgets dispositioner för kongressrapporterna och artiklar har publicerats i partipressen. I anslutning till avtalsrörelser och konflikter, har åtgärder vidtagits för att genomföra besluten och på partidistrikts årskonferenser stod den fackliga frågan som en livligt diskuterad punkt på dagordningen. På en mängd offentliga möten och fackföreningsmöten behandlades vår fackliga taktik o. s. v. Den omständigheten, att renegaterna riktade ett stormangrepp mot vår fackliga taktik medförde att våra kamrater i hundratals diskussioner sökte övertyga arbetarna om riktigheten i partiets, Kominterns och RFI:s fackliga taktik. Man kan således inte säga, att propagandan för vändningen på det fackliga området var svag, ehuru det givetvis måste erkännas att särskilt den skriftliga populariseringen av åttonde partikongressens beslut varit synnerligen bristfällig och otillräcklig.

Betyder detta att vi genomfört vändningen till ett revolutionärt massarbete på ett tillfredsställande sätt? Luntmakarna har varit synnerligen ivriga att betona motsatsen. Detta kan emellertid inte det ringaste avskräcka oss ifrån, att öva den nödvändiga självkritiken och erkänna svagheter i partiets arbete för att genomföra vändningen. I förbigående kan anmärkas, att luntmakarna angrep oss mest frenetiskt när vi gjorde goda ansatser, att genomföra vändningen. Så skedde beträffande 6 mars-uppmarschen mot arbetslösheten, vid aktionen mot strejkbrytarna inom byggnadsindustrin i Stockholm, beträffande vår linje i pappersbruksstriden o. s. v. men de angrep oss ingalunda för våra verkliga svagheter i dessa aktioner. För oss gäller det emellertid, att riktigt pröva vårt arbete på det fackliga området, konstatera svagheter, bristerna och felen, dra de riktiga lärdomarna samt fastställa de närmaste uppgifterna för fullföljande av den påbörjade vändningen.

II.

I avtalsrörelserna 1929 och början av det detta år var partiets insats svag. Partiledningen beslöt i december att koncentrera partiets arbete till några av de viktigaste industrierna där avtalsrörelse försiggick. Särskilda krav utarbetades emellertid endast för järnbruken, sko- och tändsticksindustrin. Till de viktigaste platserna inom de sistnämnda industrierna dirigerades kamrater från partiets och ungdomsförbundets centralledningar. Flygblad spreds, föredrag hölls, särskilda möten inkallades osv. Men blott några få artiklar och arbetarkorrespondenser publicerades i Ny Dag under tiden för dessa avtalsrörelser och endast en driftstidning utgavs. Kampanjen fullföljdes inte för dessa avtalsrörelser vidkommande systematiskt. Men ännu allvarligare var, att vi – och detta gäller inte minst partiledningen – underskattade radikaliseringsprocessen bland arbetarmassorna. Således företogs från den centrala partiledningens sida till att böja med inga åtgärder beträffande avtalsrörelsen vid pappersbruken. På grund av vår smala organisatoriska basis ansåg vi oss nämligen ha ytterst ringa utsikter att utlösa en rörelse bland pappersbruksarbetarna. Här måste vi erkänna att partiet ingalunda uppträdde som ledare av arbetarnas rörelse utan först mycket sent kom till insikt om densamma. Sedan i slutet av mars kan partiet uppvisa ett bättre arbete bland pappersbruksarbetarna, som ytterligare förstärktes efter strejkens utbrott. Dock har det hela tiden lidit av påtagliga svagheter. En svaghet var att partiet inte förrän i början av juni började sända ut ledande kamrater till de olika platserna inom pappersindustrin. Detta hade varit så mycket mer nödvändigt som det var uppenbart att våra organisationer endast genomförde en del av partidirektiven. Verksamheten bland pappersindustrins arbetare för utvidgningen av strejken och för den självständiga ledningen bedrevs inte som en hela partiets angelägenhet. Distriktsstyrelserna företog sig i allmänhet nästan ingenting för att organisera kampanjen inom sina respektive arbetsområden. Och lokalt var den gamla legalistiska

inställningen påtaglig. Våra kamrater uppträdde i allmänhet blott på fackföreningsmötena. Det hände till och med, att från kommunistiskt håll föreslogs, att avdelningarna skulle hos den förrådiska förbundsledningen kräva utvidgning av strejken. (Forts.)

III.

De flesta organisationerna företog inte det ringaste för att genomföra partiets direktiv. I particentralen skrev vi nya cirkulär och brev, vilket i och för sig inte var något fel, men felet var att vi inskränkte oss härtill i stället för att resa ut till de lokala platserna inom pappersdistrikten för att delta i det praktiska genomförandet av partiets linje. Vårt svaga och bristfälliga arbete under striden medförde också, att de åtgärder som vidtogs under dess sista skede inte räckte till för en mobilisering av pappersbruksarbetarna till kamp mot fackföreningsbyråkraternas skamliga uppgörelse. En bidragande orsak härtill var också, att partiledningen inte förmådde genomföra alla beslut, som fattades under pappersbruksstrejken sista skede.

Det är inte möjligt att i detta sammanhang kritiskt behandla hela vår fackliga verksamhet sedan åttonde kongressen, varför vi i korthet blott skall beröra 6-marsaktionen.

Denna har tidigare kritiskt behandlats i vår tidskrift. Obestriddigt är att den blev en framgång för partiet. Mest glädjande var den stora uppmarschen av arbetarna i de större städerna och industri-centra. Men det bör inte stickas under stol med, att vi långt ifrån lyckades mobilisera hela partiet för denna aktion i arbetslöshetsfrågan. På sina håll hänvisade våra kamrater till, att det inte existerade någon egentlig arbetslöshet och att det därför inte var möjligt att delta i aktionen. Våra organisationer i Västerås, Surahammar m. fl. platser visade genom sina exempel ohållbarheten i denna motivering för passiviteten. Inte heller på nämnda arbetsplatser fanns det någon större arbetslöshet. Men där anordnades i varje fall möten på vilka behandlades den annalkande ekonomiska krisen, den kapitalistiska rationaliseringen och arbetslösheten som näraliggande perspektiv för de arbetare vilka hittills undgått densamma. Denna opportunistiska passivitet, som här kom till synes, utgör en verklig fara för partiet.

Det var således en allvarlig svaghet i 6-marsaktionen, att vi inte lyckades få partiet som helhet i aktion. Likaså var det en väldig brist i förberedelserna, att vi inte fick till stånd aktionskommittéer på arbetsplatserna. I förberedelsearbetet framträdde markant vår största svaghet i massarbetet på arbetsplatserna.

Efter 6-marsuppmarschen kunde vi konstatera ännu en svaghet: att aktionen för de arbetslösa intressen och krav mycket dåligt fullföljdes av partiet. Visst kan vi hänvisa till åtskilliga aktioner i de kommunala institutionerna i samband med 6-mars och därefter. Visst kan vi hänvisa till en fortsatt kamp för de arbetslösa från partiets sida, särskilt lokalt. Men som helhet fullföljdes inte trots dessa goda ansatser inte 6-marsaktionen. En påtaglig brist var även, att vi inte förstod att organisatoriskt sammanfatta vår inflytande bland de arbetslösa. Ytterst lite gjordes nämligen för att organisera de arbetslösa i enlighet med besluten på åttonde partikongressen. Allt detta visar bristerna även i våra bästa aktioner. På plussidan bör fastställas, att över ett par tusen arbetare trots polisförbud och mot polisen under tre timmar demonstrerade på Stockholms gator. Likaså var det ett steg i rätt likning när våra kamrater i Göteborg talade till arbetarna på pråmarna från Eriksbergs varv. Ett liknande framsteg var de möten som anordnades utanför fabriker under aktionen mot massavskedandena vid SKF o. s. v.

Partiets svaga insats i avtalsrörelserna i slutet av fjolåret kan givetvis till del förklaras av att hela partiet var inställt på förberedelserna för partikongressen och kampen med luntmakarna. Men kampen mot luntmakarna kan inte tjäna som ursäkt för att partiet också i fortsättningen var synnerligen passivt i avtalsrörelserna och konflikterna. Ty kampen mot luntmakarna var självklart inte bara en fråga om den ideologiska kampen, inte bara en fråga om den riktiga analysen av läget i perspektiven och formuleringen av uppgifterna i resolutioner och i artiklar. Inte minst

handlade denna kamp om, att genom partiets praktik ge arbetarna klara och påtagliga exempel på skillnaden mellan ett kämpande kommunistiskt parti och ett sällskap av renegater. Hade vi i vårt fackliga arbete utvecklat all den aktivitet vi var mäktiga, skulle vår kamp mot luntmakarna ha gett tio gånger bättre resultat.

På många platser ställer våra kamrater åter och åter frågan, när det kan tänkas att Folkets Dagblad måste slå igen. Är det inte klart, att frågan om Folkets Dagblad och renegaternas likvidering, är en fråga om vårt eget arbete och kamp. Är det inte klart att frågan om Folkets Dagblads fall, är en fråga om vårt arbete för Ny Dag och den övriga partipressen? Är det inte klart att denna fråga sammanhänger med vårt praktiska revolutionära arbete på arbetsplatserna, i fackföreningarna, med det praktiska genomförandet av vändningen till ett verkligt massarbete? Jo, det är klart. Därför är det också uppenbart att våra försummelse, svagheter och fel under avtalsrörelserna och i de fackliga striderna är synnerligen allvarliga och avgörande. Ty här gäller det vändningens huvudfrågor.

Alla våra erfarenheter säger oss, att det revolutionära massarbetet på arbetsplatserna knappast existerar. Även om enskilda kamrater har ställt sig i spetsen för aktioner på olika arbetsplatser, så har dessa frågor i allmänhet inte behandlats i driftscellerna och på fraktionerna. Ofta har det hänt att respektive partiledningar inte haft ringaste aning om sådana aktioner på arbetsplatserna och 'detta inte ens när arbetarna gått i strejk. På vår fackliga konferens i Stockholm kunde vi konstatera, att byggnadsarbetarna genomfört en rad aktioner på arbetsplatserna, ofta under ledning av partikamrater, utan att våra fraktioner som sådana behandlat saken och gjort en aktiv insats. Ett planmässigt och ständigt revolutionärt massarbete har inte bedrivits. Vi har fortsatt att arbeta på det gamla sättet, inte förstått att i vår praxis genomföra vändningen. Här måste särskilt betonas, att detta givetvis inte blott är de undre partiorganisationernas och de fackliga fraktionernas fel utan även partiledningarnas. Hur gick vi hittills till väga för att popularisera våra beslut inom partiet? Några artiklar har skrivits, några fackliga kurser genomförts i några distrikt, ledande kamrater har medverkat som referenter och föreläsare på olika partimöten och konferenser. Våra kamrater lyssnade till föredragen och föreläsningarna och konstaterade, att partiets, Kominterns och RFI:s linje var riktig och bra. Men svagheten var, att vi egentligen inte förstod, att levandegöra det revolutionära massarbetets metoder för partiet. Och denna anmärkning gäller i första hand den centrala partiledningen. Inte heller har ledningarna lyckats skaffa sig en verklig kännedom om läget i partiorganisationerna, i de fackliga fraktionerna och på arbetsplatserna. Initiativ till en ingående prövning av t. ex. de fackliga fraktionernas arbete togs inte.

Arbetsplaner, i vilka konkreta arbetsuppgifter ställdes, utarbetades inte. Först i maj månad inleddes ett sådant arbete och vi kan vara övertygade om, att det leder till resultat om det systematiskt fullföljes. Synnerligen viktigt är att genomförandet av fattade beslut kontrolleras av respektive partiinstanser. Hittills har vi fattat många goda beslut, men. disproportionen mellan besluten och deras genomförande är fruktansvärt stor. Vad har allt detta att säga oss?

Det säger oss, att för oss står alltjämt som främsta uppgift, att i partiets praxis omsätta åttonde partikongressens beslut om vändningen i det fackliga arbetet. Vi har knappast börjat härmed. "Arvsynderna" från kilbomsperioden är inte övervunna. Högeropportunisten har ännu starka rötter i partiet. Den fackliga legalismen är ännu inte övervunnen i partiets led. Oförmågan till snabba och energiska initiativ, till konsekvent fullföljande av fattade beslut och slutförandet av inledda aktioner, oförståelsen för det revolutionära massarbetet på arbetsplatserna, underskattningen av radikaliseringsprocessen och en otillåtlig passivitet, detta är några av de mest framträdande svagheter i det fackliga arbetet och arbetarnas ekonomiska strider.

Denna artikel har huvudsakligen tagit sikte på detta, men vi har givetvis också all anledning, att uppta till diskussion och kritisk granskning i vilken mån våra paroller och uppställda krav stått i

överensstämmelse med Kominterns, RFI:s och partiets allmänna linje. Särskilt är det viktigt, att den politiska masstrejken och härmed sammanhängande problem upptas till diskussion.

Inför Profinterns femte kongress prövar vi nu ingående hela vårt tackliga arbete och fastställer i våra resolutioner och arbetsplaner de konkreta uppgifterna för varje partiinstans och inte minst för de fackliga fraktionerna och driftscellerna.

Det fackliga arbetet är den viktigaste delen av vårt partiarbete. Centralkommitténs plenum den 25-26 juni har klart angivit de närmaste praktiska uppgifterna för vändningens genomförande till ett verkligt revolutionärt massarbete. Hela partiet måste allvarligt och beslutsamt gå in, för att förverkliga dessa uppgifter. För oss står frågan om erövringen av den självständiga ledningen i arbetarnas ekonomiska strider, om vinnandet av arbetarklassens majoritet i förbittrad' kamp mot socialfascismen och dess medhjälpare, de kilbomska nysocialdemokraterna. För att vi skall lyckas måste tyngdpunkten av vårt fackliga arbete förläggas till arbetsplatserna, driftcellsarbetet politiskt aktiviseras, nya driftsceller bildas, driftstidningar utges, de radikaliserade arbetarna på arbetsplatserna organiseras i Röda fraktioner, revolutionära förtroendemän, aktionskommittéer, strejkledning osv. väljas. Läget är objektivt gynnsamt för vårt partis frammarsch. Utvecklingen har klart visat, att vi hade rätt i kampen mot de kilbomska nysocialdemokraterna. Det av Kilbom Co utlovade ekonomiska uppsvinget för den svenska kapitalismen har uteblivit. Krisföreteelserna i Sverge är i dag uppenbara för alla och inte ens bourgeoisins ekonomiska experter kan förneka dem. För arbetarna börjar det stå allt mera klart, att Kilbom Co när de predikade den svenska kapitalismens ytterligare uppblomstring som det närmaste perspektivet, stödde sig på bourgeoisins ekonomiska experter och utgav dessas läror som den enda oförfalskade sanningen. De senaste 8 månadernas erfarenheter har avslöjat dem inför arbetarna som odugliga vägvisare och ledare för arbetarklassens kamp. Inför Profinterns femte kongress prövar vi vårt arbete, fastställer våra försummelser, svagheter och fel samt drar upp de konkreta riktlinjerna för vårt närmaste arbete och kamp.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* januari 1931 (årgång 3)

1931 Ett kampår.

Det gångna året har glänsande bekräftat riktigheten av de perspektiv som Kominterns sjätte världskongress och EKKI:s tionde plenum ställde. Den ekonomiska och politiska utvecklingen i den kapitalistiska världen har fört till en aldrig förr, vad omfång och djup beträffar, sedd kris. I det längsta försökte den borgerliga ekonomins teoretiker framställa krisen som "en tillfällig och snabbt övergående konjunkturförsämring" och deras opportunistiska eftersägare inom eller de som brutit med den kommunistiska rörelsen, ställde som perspektiv en fortsatt "stabilisering" av kapitalismen. I detta avseende stod den svenska borgarklassens ekonomiska experter i fullständig överensstämmelse med renegatledare av typen Kilbom, eller rättare, den kilbomska "visdomen" i ekonomiska ting sammanföll med den av borgarklassen och fackliga byråkratin förfäktade tron på kapitalismens fortsatta stabilisering.

Världskrisens verkningar nådde Sverge senare än de flesta andra länder. Detta utgör emellertid inget bekräftande av "stabiliseringsprofeternas" teorier om Sverges undantagsställning. Detta faktum understryker endast Kominterns analys av läget där man talar om en "oregelmässig utveckling av krisen i olika länder. De första kristecknen visade sig i Sverge redan i slutet av 1929 och under hela det gångna året har den kapitalistiska krisen vuxit i djup och bredd. Detta belyses bl. a. av följande siffror enligt Svensk Finanstidnings produktionsindex (Produktion månadsvis 1923/24 = 100):

	November 1929	November 1930	+ -
Järnmalm:	204	152	-52
Järn och stål:	148	114	-34
Trävaror:	102	98	-4
Pappersmassa:	158	143	-15
Papper:	139 (nov.-dec.)	131 (3 kv.)	-8
Generalindex:	137	12	-16

Svensk F. T. skriver till detta:

”När nu också produktionssiffrorna för våra ledande industrier föreligger, visar det sig att arbetslöshetsstatistiken riktigt indicerat utvecklingen. November medförde en obestridd försämring som mycket klart anger depressionens fortsatta frammarsch.”

Samtidigt med produktionsindexets fallande, faller också partiprisindexet. I dec. 1929 var det 128 och i dec. 1930 = 108, och hade därmed nått sin lägsta punkt. Detta, att partiprisindexet faller tar sig icke uttryck i billigare levnadskostnader ty dessa befinner sig ungefärligen på samma punkt som motsvarande tidpunkt för ett år sedan.

Denna försämring kommer utan tvivel att ytterligare fortsätta under 1931. Inom metallindustrin sker en regelbunden produktionsinskränkning med åtföljande avskedanden, Grängesbergsbolaget planerar genomförande av 5-dagarsvecka vid alla gruvor, sågverks-, skogsavverknings- och pappersmasseindustrin planerar produktionsinskränkningar. Som synes är detta de ledande industrierna som drabbas av krisen vilket betyder att den svenska imperialismens fundament angripes. Detta kan ingenting annat medföra än att krisens verkningar i Sverge blir större än tidigare. Det betyder en stegring av arbetslösheten, förstärkta angrepp på arbetarnas levnadsstandard. Redan nu är den fackliga byråkratin fullständigt överens med arbetsköparna om, att vidta alla nödiga åtgärder för att vältra över krisens bördor på arbetarnas axlar. Därvid understödes den fackliga byråkratin av de syndikalistiska ledarna och ledarna i kilbompartiet, vilka i ”sin kamp” för de arbetslösa intressen rekommenderar en ”förkortning av arbetstiden utan lönekompensation” för att därmed ”bereda de arbetslösa arbete”. Denna kapitulation inför kapitalismens kris är ingenting annat än en värdefull hjälp i de försök som kapitalismen idag gör för att ”lösa” krisens svårigheter.

Utgående från dessa tydliga tecken till en skärpning av krisen, ytterligare produktionsinskränkningar och ökad arbetslöshet, kan man utan tvivel räkna med en ännu starkare kapitalistisk offensiv mot arbetarnas löner. Detta kommer å sin sida att medföra en allt snabbare radikaliserings av de arbetande massorna. Hittills har det lyckats arbetsköparna att med hjälp av den fackliga byråkratin förhindra öppna konflikter och att bringa de strider som utbrutit till nederlag för arbetarna. Redan nu ser vi i textilarbetarnas kamp ett uttryck för denna vilja till motstånd mot textilbaronernas lönedepressningsförsök och kon fliken i Marmaverken vittnar ävenledes om stegrad kampvilja. Naturligtvis kommer den fackliga byråkratin att i samförstånd med arbetsköparna försöka organisera ett nederlag för arbetarna. Det är därför av största vikt att de kommunistiska organisationerna och den fackliga oppositionen redan från början bland de kämpande arbetarna visar på nödvändigheten att dessa tar ledningen av striderna i egna händer, för vilket de ideologiska och organisatoriska förutsättningarna måste skapas. I detta avseende har vårt parti vid tidigare strider icke lyckats att genomföra denna av läget betingade vändning på det fackligt-ekonomiska området, den fackliga legalismen har ännu inte blivit genombruten och vår nya fackliga taktik och strategi icke gått in i våra medlemmars medvetande. Detta i hög grad beroende av att vi icke centralt förstått att tillräckligt popularisera och konkret klargöra bland medlemmarna vår nya fackliga linje. Vi skall i detta sammanhang inte gå in på denna sida av saken, våra fel och brister har vi tidigare självkritiskt behandlat. Vår uppgift är att lära av dessa fel och brister samt

noga se till att de icke återupprepas. Under den kommande perioden blir vårt parti utan tvivel ställt inför en rad av sådana situationer då det gäller att icke förlora tempot och kursen.

Utan tvivel består för vårt parti, liksom för de flesta av Kominterns sektioner, en stor disproportion mellan det politiska inflytandet och partiets organisatoriska styrka. Att organisatoriskt förankra vårt inflytande bland arbetarmassorna, just däri består f. n. en viktig uppgift. Å andra sidan är det klart att vårt politiska inflytande genom en riktig, leninistisk politik väsentligt kan utvidgas. Vi saknar idag en tillräcklig förbindelse med massorna. Detta har främst sin orsak i att partiet saknar organisatoriska stödjepunkter främst på de större arbetsplatserna, den kommunistiska pressens svaga spridning samt frånvaron av ett systematiskt, tålmodigt och grundligt massarbete. Driftscellerna utgör idag ingen levande och dagligt verkande organisation som arbetar sig fram till att bli den politiskt ledande kraften för arbetarnas dagsstrider på arbetsplatserna.

En allvarlig brist i vårt arbete bland massorna består i den svaga konkretiseringen av partiets politik, dess allt för abstrakta och mekaniska tillämpning i agitationen och propagandan, liksom överhuvud ett alltför bristfälligt utnyttjande av den ekonomiska krisen och dess följder för arbetarna. Vidare kan vi konstatera en stark passivitet i arbetet i de reformistiska fackföreningarna i de flesta fall maskerat genom en ”vänsteropportunist” som tar sig uttryck i talet om att ”vi inte kan nå några resultat bland reformisterna” utan att ”vi måste arbeta på arbetsplatserna”. Att lägga tyngdpunkten av vårt arbete på arbetsplatserna befriar icke från kampen i de reformistiska fackföreningarna. Även där skall vi vid alla tillfällen företräda vår revolutionära linje. Vill man stärka högeropportunisten i partiet skall man tillämpa denna ”vänsterradikalism” som ingenting har gemensamt med leninismen. Tyngdpunkten av vårt arbete på arbetsplatserna, det är riktigt, och därför måste också partiet organisatoriskt förankras där, genom utbyggande av driftscellerna och deras planmässiga, dagliga massarbete. Dessa organisatoriska stödjepunkter bildar grundvalen för en bred partiverksamhet och för skapandet av en bred enhetsfront av de arbetande massorna för deras kamp för sina intressen under ledning av det kommunistiska partiet.

Det kommande året blir utan tvivel ett kampår. Förutsättningarna för partiets organisatoriska och ideologiska växande är förhanden. Genom att vi förstår skapa ett konkret kampprogram för de arbetande massorna, genom att stegra aktiviteten i partiets led, genom en bestämd och målmedveten kamp mot alla avvikelser till höger och ”vänster”, genom ett planmässigt organisatoriskt arbete för utbyggande av partiets stödjepunkter, så skall det kommande året också bli ett framgångens år för vårt parti och därmed arbetarklassen.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* mars-april 1931 (årgång 3)

Textilarbetarstrejken. Av Paul Thunell.

Ett av de få riksavtal som blev uppsagda i höstas var textilarbetaravtalet. Reformisternas linje var annars i allmänhet prolongering av avtalen med motivering att den ekonomiska krisen inte gjorde det lämpligt att arbetarna gick till aktion för att förbättra sina löner.

Textilarbetarnas avtal har gällt sedan 1925. Det har år för år prolongerats, alltid med beskärmanden från den reformistiska ledningens sida om textilindustrins bekymmersamma läge, som nödvändiggjorde att textilarbetarna inte störde arbetsfreden, utan lämnade arbetsköparna tillfälle att stabilisera sig.

Detta skedde under en tidsperiod, då den svenska kapitalismen haft en uppgångsperiod utan like i dess historia, under en tid då den höstat in allt större jätteprofiter. Textilbaronerna har för varje år haft allt större utdelningar, vilket möjliggjorts framförallt genom en allt hänsynslösare rationaliseringsprocess.

Få arbetargrupper har varit så utsatta för moderna rationaliseringsexperiment som just textilarbetarna. En mängd av de större företagen har i allmänhet haft rationaliseringsexperter som hämtat erfarenheter från rationaliseringens klassiska land Amerika.

Den rationaliseringsprocess som genomförts har mindre inriktat sig på att genomföra tekniska förbättringar, utan har framförallt inställt sig på att med olika metoder driva upp arbetsintensiteten, öka arbetshetsen.

Tager man vidare hänsyn till att det är rena svältlöner som var fastställda i avtalet, då förstår man att det bland textilproletariatet skapats ett oerhört nödläge. Det har inte varit sällsynt, utan tvärtom ganska vanligt att textilarbetare måste anlita fattigvården för att undgå svältdöden.

När textilarbetar förbundets ledning i höstas sade upp riksavtalet så berodde inte detta på att denna ledning har någon annan inställning än de andra reformisterna. Det var inte tecken på ett brytandet av "systemet Janzen" eller att den reformistiska förtroendemannen betydde en systemförändring. Man kan tvärtom säga att denne istället i mera raffinerad form representerar "systemet Janzen" eller den reformistiska förräddarpolitiken.

Kravet bland textilarbetarna på kamp, det växande missnöjet bland dem var så stort, att den reformistiska förbundsledningen inte vågade att ännu en gång prolongera det usla avtalet. Därför sade man upp avtalet, inte i den föresatsen att man skulle organisera och leda en kamp för textilarbetarnas krav, utan för att bota arbetarna från "strejkfebern".

Reformisternas "ledning" av striden har också givit belägg för detta.

Enbart det förhållandet att man inte ingrep från förbundsstyrelsens sida mot den forcering av driften i form av övertidsarbete som arbetsköparna tillgrep sedan avtalet var uppsagt, är ganska talande.

Den kapitulation reformisterna gjorde vid underhandlingarna före strejkens utbrott är också ett typiskt uttryck för deras inställning. Där gjorde reformisterna eftergifter som faktiskt innebar att de var beredda att göra en uppgörelse på villkor som ungefär motsvarade det gamla uppsagda avtalet och det återstod faktiskt ingenting av de krav som ställdes, när avtalet uppsades.

De eftergifter som reformisterna gjorde hade i stället faktiskt inneburit, genom den utjämning av ackorden som reformisterna gick med på, lönesänkning för en del textilarbetare.

Det är klart att under sådana förhållanden arbetsköparna gick till offensiv och ställde sitt ultimatum på tio procents lönenedsänkning, vilket medförde att så gott som hela textilarbetarkåren 34.000 arbetare kom ut i strejk.

Det var naturligtvis också endast till arbetsköparnas fördel att den fick regeringen att ingripa och tillsätta en medlingskommission. De borgare den kapitalistiska staten tillsätter är naturligtvis lika litet som den kapitalistiska staten "neutrala" i kampen mellan klasserna. Den kapitalistiska staten och dess maskineri är den härskande klassens främsta verktyg för att upprätthålla sitt utsugarkvälde. Och de "medlare" den utser har ingen annan uppgift än att på bästa sätt tillvarataga arbetsköparnas profitintressen. Det är bedrägeri mot arbetarna, när man från reformistiskt håll försöker inbilla dem att staten och dess medlingsapparat representerar ett "samhällsintresse" som är "neutralt" när det gäller kampen mellan klasserna.

Att den kapitalistiska statens roll är precis densamma även om det sitter en socialdemokratisk regering vid makten har de engelska textilarbetarna fått hårdhänt erfarenhet av. Där har faktiskt under den lönesänkningsoffensiv de engelska textilbaronerna genomfört under det senaste året MacDonalds arbetarregering ställt sig vid sidan med arbetsköparna och aktivt medverkat till sänkandet av textilarbetarnas levnadsstandard.

Hur litet den reformistiska ledningen var inställd på att verkligen skapa förutsättningar för en

seger i textilarbetarnas kamp, var deras ställning till de oorganiserade ett annat exempel på. Det är ett ställningstagande som faktiskt betyder ett sprängande av arbetarfronten. Av de 34,000 strejkande var 14,000 oorganiserade, således inte långt ifrån hälften. Dessa oorganiserade fick inget understöd från de reformistiska organisationerna och de var avstängda från varje som helst inflytande över strejkens ledning. Om inte Internationella Arbetarhjälpen ingripit så hade de oorganiserade inte fått någon hjälp alls.

De oorganiserade elementen i textilindustrin var naturligtvis efterblivna element, som inte förstått betydelsen av att fackligt organisera sig. Men under trycket av den växande utsugningen har de nu förstått nödvändigheten att ställa sig vid sida med de organiserade i kampen mot det brutala arbetsköparengreppet. Kan man då betrakta dem som osolidariska element, som inte är värda understöd och som skall ställas utanför allt inflytande? Det innebär faktiskt att man kastar dem i arbetsköparnas armar och förvandlar dem till strejkbrytare, underlättar för arbetsköparna att splittra arbetarfronten. Förutsättningen för att hindra detta splittrande av arbetarfronten är naturligtvis ett sammansvetsande av de strejkandes front, vilket endast kan ske därigenom att även de oorganiserade erhåller understöd och drages in i strejkledningarna. Det är förutsättningen för att arbetarfronten inte skall splittras, liksom det också är förutsättningen för att få de oorganiserade med i fackföreningarna.

Ett annat typiskt exempel på reformistledarnas nederlagsstrategi var deras ställning till kampen mot strejkbrytarna, särskilt som denna kommit i uttryck i Borås. När arbetarna i spontana demonstrationer gick till kamp mot slöddret mobiliserades inte endast massor av polis mot arbetarna utan även den reformistiska fackföreningsbyråkratin, som manade arbetarna till ”lugnt” och ”värdigt uppträdande”, utsåg ordningsmän, som skulle skydda strejkbrytarna, och stämplade det som solidaritetsbrott mot arbetarna om någon uppträdde aggressivt mot strejkbrytarna. Vad betyder denna politik? Den betyder i verkligheten ett stödande av strejkbryteriet i stället för att bekämpa det, en politik som är så mycket brottsligare då i, den nuvarande perioden av skärpt arbetsköpareffensiv, för att sänka arbetarklassens levnadsstandard, strejkbryteriet för arbetsköparna spelar en allt större och betydelsefullare roll.

Att det var en ren nederlagsstrategi som användes av den reformistiska ledningen blev också textilarbetarna själva i allt högre grad på det klara med. Ett uttryck för detta var textilarbetarnas i Karlstad öppna brev till textilarbetarna. De förklarade, att arbetarna sade upp avtalet därför att de ville kämpa för högre löner och bättre arbetsvillkor, men att reformisterna med sin kapitulationspolitik förvandlat striden till en defensiv kamp. De formulerade därför en kampprogram, som motsvarade arbetarnas krav och manade textilarbetarna att samla sig till kamp omkring dessa krav, att förvandla striden till en offensivkamp. Det vittnar också om reformisternas inställning att leda strejken till nederlag, när de med hot om uteslutning och understödets indragande gick till kamp mot detta program.

Ett fullständigt bekräftande av att den reformistiska fackföreningsbyråkratins ”stridföring” systematiskt var inriktad på att strypa strejken var det medlingsförslag medlingskommissionen lade fram och som tillstyrktes av de reformistiska underhandlarna. Förslaget innebar status quo beträffande timlönerna och bestämmelserna om utjämning av ackorden – nedskärandet av alla ackord över 35 procent – som faktiskt för en mängd textilarbetare innebar lönesänkning.

Trots att den reformistiska ledningen, för att göra textilarbetarna ”mjuka”, drog in strejkunderstödet gick textilarbetarna som en man mot en dylik vederlagsuppgörelse. Men strejken hade nu kommit i ett skede som var kritiskt för arbetsköparna. Lagren som skapats genom den forcerade driften före strejken hade tagit slut och arbetsköparna krävde nu att strejken måste strypas. För reformisterna var det inte arbetarnas utan arbetsköparnas vilja som var den bestämmande, därför gjorde nian trots arbetarnas nej en uppgörelse inför medlingskommissionen på grundval av det avslagna medlingsförslaget.

Från reformistiskt håll försökte man framställa uppgörelsen som en status quo-uppgörelse, som t. o. m. skulle innehålla förbättringar för arbetarna. I verkligheten visade det sig att bestämmelsen om nedskärandet av ackorden innebar avsevärda lönereduceringar för en stor massa textilarbetare, lönesänkningar på en del håll med 10, ja 20 kr. i veckan!

Detta oerhörda förräderi av textilreformisterna har tydligare än någonsin visat riktigheten av den kommunistiska karaktäristiken av den reformistiska fackföreningsbyråkratins roll i den nuvarande perioden. Det visar att den reformistiska fackföreningsbyråkratin är ett verktyg i arbetsköparnas händer och inte drar sig för att använda vilka metoder som helst för att strypa arbetarnas ekonomiska strider.

Att textilarbetarna själva i allt större utsträckning också börjar bli klara över detta visar den växande anslutningen till den röda fackliga oppositionens paroller. På grund av framförallt de svaga och bristfälliga förberedelserna lyckades dock inte den röda oppositionen att bryta det reformistiska motståndet och fortsätta kampen, trots att stämningen för detta var synnerligen stark.

Den allra viktigaste lärdomen av textil-arbetarstrejken är att den klart visat på nödvändigheten av skapandet av en stark röd facklig opposition för sammansvetsandet av alla textilarbetare på klasskampens grund. Och det är på arbetsplatserna detta måste genomföras, dessa är den naturliga basen för skapandet av en arbetarnas enhetsfront.

Detta arbete har redan påbörjats, men det gäller nu att aktivisera det. På alla arbetsplatser måste det bildas röda fackliga oppositionsgrupper, som förenar alla arbetare, såväl organiserade som oorganiserade som vill kamp mot arbetsköparna och de reformistiska förrädarna enligt den röda fackliga oppositionens linjer. Man måste vidare vidtaga åtgärder för att skapa denna röda opposition lokala och centrala ledande organ.

Det lyckades för reformisterna och arbetsköparna att med gemensamma krafter strypa textilarbetarnas strejk och tvinga dem tillbaka på arbetsplatserna. Det betyder emellertid inte att arbetarna godkänner den nederlagsuppgörelse reformisterna gjort bakom arbetarnas rygg.

De engelska textilarbetarna i Lancashire har resultatiskt slagit tillbaka arbetsköparnas angrepp. Och de kunde göra det därför att de hade klart för sig att reformisterna och den s. k. arbetarregeringen i verkligheten var arbetsköparnas verktyg. De avlog reformistledarnas krav på att få fullmakt att underhandla med arbetsköparna och avgöra saken. De fortsatte kampen fast den s. k. arbetarregeringen uppmanade dem att avbryta strejken. De fortsatte kampen under den röda fackliga oppositionens ledning och de segrade. Segrade därför att de insåg att detta endast kunde ske på den hänsynslösa klasskampens väg, därför att de insåg att den reformistiska fackföreningsbyråkratin var förrädare mot arbetarna.

Endast på den vägen kan också de svenska textilarbetarna genomföra sin kamp till seger.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* maj-juni 1931 (årgång 3)

Diskussionsartikel.

Textilarbetarstrejken. Av Just Lippe, Oslo

Kamrat Paul Thunell har i det senaste numret av *Kommunistisk Tidskrift* (n:r 3-4) skrivit en artikel om textilarbetarstrejken, som kan och bör utgöra inledningen till en fruktbar diskussion inom partiet.

Erfarenheterna från textilstrejken innehåller så många värdefulla drag, särskilt med hänsyn till de kommande lönestriderna i höst, att den förtjänar all uppmärksamhet från partiets sida.

Nedanstående artikel behandlar bara en del av dessa moment i anknytning till de frågor, som kamrat Thunell har väckt. De kamrater som själva deltog i striden och dag efter dag följde varje enskild detalj av den, kan säkert dra fram i en eventuell diskussion en rad andra saker av utomordentligt stor vikt.

I. Reformisternas taktik under textilstrejken och vårt arbete.

Den första fråga som anmäler sig vid behandlingen av textilstrejken är: Vilka erfarenheter kan vi dra ur reformisternas uppträdande under strejken och hur förde vi vår kamp mot dem?

Reformisternas uppträdande före och under denna strejk är typiskt för deras manöver under den nuvarande perioden. Därför är undersökningen av denna fråga av avgörande betydelse för hela den revolutionära taktiken under de ekonomiska striderna.

Varför gick reformisterna i textil ”med på” att det kom till öppen konflikt? Varför följde de icke den sedvanliga taktiken att kväva striden i sin linda genom manövrer eller byråkratisk diktatur?

I sin artikel ger kamrat Thunell följande svar på denna fråga:

”Kravet bland textilarbetarna på kamp, det växande missnöjet bland dem var så stort att den reformistiska förbundsledningen inte vågade ännu en gång prolongera det usla avtalet. Därför sade man upp avtalet, inte i den föresatsen att man skulle organisera och leda en kamp för textilarbetarnas krav, utan för att bota arbetarna från ’strejkfebern’.”

Denna förklaring är utan tvivel riktig men den kräver ett mycket viktigt supplement. Kamrat Thunell säger ju också senare att reformisterna under förhandlingarna visade att de var ”beredda att göra en uppgörelse på villkor som ungefär motsvarade det gamla uppsagda avtalet och det återstod faktiskt ingenting av de krav som ställdes, när avtalet uppsades”.

Vad var huvudmotivet för den reformistiska taktiken? Och om huvudmotivet var det som kamrat Thunell framhåller ”att bota arbetarna från strejkfebern”, hur kan man då förklara att reformisterna i Norge under förhandlingarna om en rad av vårens tariffer officiellt gick in för arbetarnas krav?

Huvudorsaken till reformisternas taktik var den starka radikaliseringsen bland arbetarna. Reformisterna ”gick med på” uppsägning av avtalet emedan de visste att textilarbetarna skulle gå i strid även i trots av reformisterna. För att hindra och försvåra den revolutionära oppositionens arbete med att förbereda kampen under textilarbetarnas självständiga ledning, för att inte mista sitt grepp över textilarbetarnas massor, företog sig reformisterna den formellt radikala gesten att säga upp avtalet. Detta är karaktäristiskt för den fackliga byråkratin under den nuvarande perioden när massornas radikaliserings och kampvilja tilltar i ett rivande och ständigt ökat tempo.

Lyckades denna taktik från reformisternas sida? Vi måste erkänna att det inte lyckades oss att från stridens början organisera självständiga kampledningar för textilarbetarnas stora massor.

Varför? *Emedan frågan om egna kampledningar ställdes alltför abstrakt.*

I en artikel om partiets nya riktlinjer skriver kamrat Linderot följande (Kommunistisk Tidskrift n:r 3-4):

”I arbetarnas ekonomiska strider har partiet icke kunnat göra sig gällande i tillbörlig grad, – – huvudorsaken ligger i att vi varit alltför abstrakta.

Och vidare:

”Egna kampledningar” har blivit en kliche, som varje partiredaktör (och även arbetarkorrespondent) plockat fram i alla situationer.”

Denna karaktäristik gäller säkert också textilstrejken. Naturligtvis är egna kampledningar en sak, som vi kämpar för ”i alla situationer”, men vi glömmer så ofta att egna kampledningar uppstår

först som ett resultat av en rad förberedelser till kampen, ja att de till och med mycket ofta kan växa fram först under kampen på grund av arbetarnas egna konkreta erfarenheter. Därför är frågan om vår kamptaktik och vår förberedelseaktik av så avgörande betydelse under strider sådana som textilstrejken. *Vi måste förstå att stegvis nå fram till ledningen av de ekonomiska striderna genom att skapa organ, som kan beteckna "övergångsformer" för bildande av kampledningarna, i det ögonblick arbetarna genomskådar reformisterna och inser nödvändigheten av att ta saken i sin egen hand.*

Dyliga "övergångsformer" är: Förberedande kommittéer för utarbetande av arbetarnas krav, lokala, distrikt- och landsomfattande förberedande konferenser för strejk, kommittéer för organiserande av arbetarnas motstånd mot arbetsköparnas forcerade produktion för kampen för att ha stora stora lager när kampen börjar, konferenser och bearbetning på annat sätt av arbetsgrupper, som genom sympatiaktion kan stödja strejken, I. A. H.-kampanjer för hjälpinsamling till de strejkande, speciell bearbetning av de oorganiserade, utgivande av flygblad, kamptidningar etc.

Liknande initiativ måste vi utveckla under kampen även om det inte lyckats oss att bilda egna kampledningar. Bildande av aktionsgrupper mot strejkbryteriet, kommittéer för propaganda bland de strejkandes hustrur, utgivande av strejktidningar vid fabrikerna och lokalt, *bildande av parallellledning för aktiviserande av kampen*, allt detta är medel till att öka de kämpandes aktivitet, framskapa respekt för den revolutionära oppositionen och steg för steg föra den verkliga ledningen av kampen över i våra händer. Genom vår aktivitet och vårt positiva arbete erövrar vi arbetarnas tillit, och det blir kraft i vårt avslöjande av reformisterna. *Detta är såväl under som före strejken vägen till organiserandet av egna kampledningar.*

II. Frågan om de oorganiserade.

Under textilstriden spelade de oorganiserade en avgörande roll. Det uppträdande, som de 14,000 oorganiserade visade under striden, var ett avgörande bevis på att vi riktigt bedömt de oorganiserade.

Kamrat Thunell ger en värdering av dessa oorganiserade, som väl knappast kan vara riktig. Han säger följande:

"De oorganiserade elementen i textilindustrin var naturligtvis efterblivna element, som inte förstått betydelsen av att fackligt organisera sig."

Oorganiserade och därför efterblivna. Alltså efterblivna element sett i förhållande till de organiserade.

Är detta en riktig värdering?

Låt oss se på det verkliga förhållandet. Textilarbetarnas löneförhållanden ligger långt under andra industriernas och har så gjort under många år. Den tariff, de har arbetat efter, är fem år gammal. Det är nästan en halv generation sedan textilförbundet över huvud förde någon kamp. Systemet Janzén har härskat i förbundet.

Kan då inom denna industri det att man är oorganiserad vara något bevis på att efterblivenhet ur klassynpunkt sett? *Absolut inte.*

Bedömandet av de oorganiserade kan ske endast på grundval av deras deltagande i själva kampen. Och hurudant var då detta. De oorganiserade stod inför kampen utan samma garanti för hjälp och stöd som de organiserade. De blev nekade understöd från förbundskassan. Men de oorganiserade kämpade likaväl. Då är det också ur politisk och klassynpunkt ett fel, om vi i vår verksamhet skulle betrakta dessa oorganiserade som efterblivna element, ett slags "nödvändigt ont", som vi måste ta på oss för att hindra att de blir strejkbrytare. Tvärtom har erfarenheterna från textilstrejken visat att vi vid organiserandet av strejkkampen och uppbyggandet av den röda

oppositionen inom textilindustrin i lika hög grad måste stödja oss på de oorganiserade som på de organiserade. Arbetarnas kampvilja är avgörande för oss, och att denna kampvilja finns bland de oorganiserade, det har strejken bevisat.

III. Textilstrejken och frågan om uppbyggandet av en röd facklig oppositionsrörelse.

Som den väsentligaste slutledningen påpekar kamrat Thunell i sin artikel, att textilarbetarstrejken klart har bevisat nödvändigheten av en stark, röd facklig oppositionsrörelse. Och han fortsätter med följande:

”Detta arbete har redan påbörjats, men det gäller nu att aktivisera det. På alla arbetsplatser måste det bildas röda fackliga oppositionsgrupper, som förenar alla arbetare, organiserade som oorganiserade som vill kamp mot arbetsköparna och de reformistiska förrädarna enligt den röda fackliga oppositionens linjer. Man måste vidare vidtaga åtgärder för att skapa denna röda opposition, lokala och centrala ledande organ.”

Denna fråga får dock för all del inte ställas skematisk och abstrakt. I synnerhet när det gäller uppbyggandet av den fackliga oppositionsrörelsen måste vi vara klara över att en röd facklig opposition på den breda grundval vi strävar efter, uppnår vi endast genom att *förbinda arbetet för den med förberedelserna till de kommande striderna.*

För textilarbetarnas vidkommande måste därför arbetet för RFO ställas på följande sätt: Vilka perspektiv har vi för textilarbetarnas utvidgade kamp? Vilka möjligheter finns det för att *under avtalsperioden* resa kampen mot det avtal, som är trumfat igenom, för bestämda arbetarkrav om förbättringar? Finns vid enstaka fabriker eller grupper av fabriker dylika möjligheter?

Och vidare: Avtalen för textilarbetarna utlöper till uppsägning redan i september månad. Hur skall vi förbereda kampen för att redan då ånyo mobilisera textilarbetarna till *en motoffensiv*, varigenom de återerövrar vad de på grund av reformisterna förlorade under den sista strejken och skapar sig förbättringar i löpe- och arbetsvillkor?

Först genom att besvara dessa frågor klarlägger vi grunden för vårt arbete med uppbyggandet av en verklig RFO-rörelse bland textilarbetarna. Utan att ställa ett klart och konkret perspektiv för textilarbetarnas *kommande strider*, kan vi inte förbättra vårt arbete, utnyttja lärdomarna av den föregående strejken och samla *textilarbetarnas massor* kring RFO.

Vad blir därför den första uppgiften i vårt arbete för RFO?

Den blir att samla textilarbetarna fabriksvis och i fackföreningarna för att där ställa frågan om förberedandet och organiserandet av den fortsatta kampen på grundval av de erfarenheter som arbetarna gjort.

Det kampprogram, som arbetarna ställde under strejken måste här åter tas upp till behandling, det måste bearbetas och kompletteras så att det helt och hållet svarar mot de krav, som arbetarna ställer i den nya situationen efter strejken. I förbindelse med kampprogrammet måste vi ställa frågan om de organisatoriska förberedelserna och härunder klargöra för arbetarna nödvändigheten av att uppbygga RFO organisatoriskt med grupper såväl vid fabrikena som i fackföreningarna.

Denna metod för vårt RFO-arbete gäller inte bara textilarbetarna. Tvärtom måste den vara vår huvudlinje för arbetet inom alla industrier, *samtidigt med att vi måste särskilt koncentrera oss kring de huvudindustrier, vilkas avtal utlöper i höst.*

Detta är under de närmaste månaderna partiets viktigaste arbetsuppgift, kring vilken huvudkrafterna måste koncentreras.

Naturligtvis måste förberedelserna till de kommande lönestriderna förbindas med mobiliseringen

av hela arbetarklassen till kamp mot arbetslösheten, och med kampen för att driva reformisterna tillbaka från deras positioner i fackföreningarna och instanserna i den fackliga apparaten, men utan att gå närmare in på dessa frågor, må det dock understrykas att grundvalen och utgångspunkten härför *är vårt förberedande av de kommande strejkstriderna.*

Det har här särskilt påpekats att vi måste göra den kraftigaste front mot alla slags abstraktioner och bristande konkretisering i vårt RFO-arbete. Det måste alltid klart framhållas för alla kamrater att endast genom förberedandet av organiseringen av arbetarnas kamp och under denna kamp, endast genom ett ständigt och kontinuerligt arbete för att utlösa arbetarnas kampvilja i konkreta aktioner, är vi i stånd till att skapa en verklig RFO-rörelse.

Följer vi inte denna princip, leder detta ovedersägligt till dylika strömningar som bland annat har kommit till uttryck i Norge, där enskilda kamrater har hävdad, att sålänge vi inte på förhand har en fast uppbyggd RFO-apparat med fabriks- och fackföreningsgrupper, distrikts- och riksledningar, kan vi inte genomföra en kamp efter Profinterns linjer och principer. Dessa kapitulationstendenser är en typisk följd av abstrakt och skematiskt arbete och måste kraftigt tillbakavisas av partiet. Naturligtvis måste vi också tillbakavisa överdrifter på den motsatta kanten, sådana uppfattningar som att ”RFO kan uppstå endast under stora strejkrörelser och aktioner”. Huvudfaran är dock den skematiska behandling av vårt arbete för RFO, som endast kan leda till att vi isolerar oss och blir sekteristiska i vår verksamhet.

Under de kommande månaderna har SKP och RFO-rörelsen i Sverge de största möjligheter. De stora lönestriderna kan – om partiet för en riktig politik – utlösa väldiga klasskrafter och föra nya massor till den revolutionära fronten.

Förberedelserna till dessa strider kommer att ha avgörande betydelse för om det skall lyckas partiet att utvecklas och verkligen bli den subjektiva faktor, som utlöser massornas stridskraft och aktionsvilja.

Ådalen – ett stormtecken. Av Arvid

Som en blixst från klar himmel blev händelserna i Ådalen den 14 maj uppfattade av många arbetare. Och detta bör inte förvåna någon. ”Idyllen Sverge” har aldrig tidigare störts av mord på strejkande eller demonstrerande arbetare. Vål har tidigare militär kommenderats ut mot arbetare i kritiska situationer och ofta nog har polisen genomfört sina överfall, men aldrig tidigare i den svenska arbetarrörelsens historia har något liknande den blodiga torsdagen inträffat. Det vore emellertid fullkomligt falskt att betrakta arbetarmorden i Lunde som en ”tragisk tillfällighet”. Att konstatera sambandet mellan denna blodiga klassammanstötning och de senaste årens utveckling här i landet är av största betydelse.

Med alla till buds stående medel, har de socialdemokratiska ledarna och den fackliga byråkratin propagerat och populariserat klassarbetets och klassförvisningens teori och praxis. Den svenska finanskapitalismen har utmärkt förstått konsten, att dra in de reformistiska ledarna i sin intressesfär, göra den till imperialismens propagandister inom arbetarrörelsen. Den s. k. mondkonferensen för tre år sedan var ingenting annat än reformistledarnas slutgiltiga accepterande av arbetarklassens motståndslösa underkastelse under arbetsköparnas diktat. Vid alla de tillfällen då det mot reformistledarnas vilja kom till öppen konflikt, lyckades det dessa att genomföra sin nederlagstaktik under hänvisning till industrins betryckta läge”. Det lyckades arbetsköparna att segra i de olika konflikterna tack vare reformistledarnas hjälp och den revolutionära fackliga oppositionens och det kommunistiska partiets svaghet; det lyckades arbetsköparna att med reformisternas förord genomföra en vittgående kapitalistisk rationalisering, som medförde en stegrad produktion och ökad arbetslöshet. Den svenska industrins

gynnsamma konjunkturer fram till slutet av 1929 invaggade arbetarna i tron på ”evigt goda tider” i mondismens tecken. Emellertid kom krisen och rubbade cirklarna. Även om vårt parti just ifråga om perspektivet för den svenska kapitalismens utveckling och förutsägelsen om skärpta klasstrider hävdade en fullständigt riktig uppfattning, lyckades vi inte övertyga arbetarmassorna om den saken. Tvärtemot, en hel del arbetare som tillhörde vårt parti bröt just på grundval av denna analys av läget med partiet och följde renegatledarnas mer ”rosafärgade” perspektiv där det talades om en ”ny guldålder för kapitalismen”. Vi behöll rätt. Stabiliseringsprofeterna led bankrutt. Krisen drabbade även den svenska kapitalismen, visserligen något senare här än i andra länder men så stark att varje arbetare inte bara såg utan också fick känning av den.

Vårt parti hade inte lyckats bryta den isolering som partisprängningen förde till och våra metoder i arbetet hade en alltför abstrakt-propagandistisk karaktär vilket vi icke då förmådde övervinna. Det medförde också att arbetarmassorna icke rustade för striderna, att de icke tog kristecknen på allvar utan ännu följde den fackliga byråkratins arbetarförrädiska politik. Vårt partis analys av läget gav utvecklingen fullständig bekräftelse på, samtidigt som de kapitalistiska stabiliseringsprofeterna av olika slag led bankrutt.

I samband med den skärpta krisen och den ökade arbetslösheten började arbetsköparna att förbereda sina anlopp mot arbetarnas levnadsstandard på bred front. Och mer tydligt uppträdde den fascistiska faran samt organisationen av strejkbrytargarden vilka föll de kämpande arbetarna i ryggen. De socialdemokratiska ledarna gjorde allt för att omöjliggöra en effektiv kamp mot strejkbryteriet. Genom den fackliga byråkratins och de socialdemokratiska ledarnas direkta stöd legaliserades strejkbryteriet. Strejkbrytarvärvning annonserades i Soc.-D. och vid olika tillfällen tog den socialdemokratiska pressen öppet parti för arbetsköparnas strejkbrytargarden. Detta ingick som en viktig del i den mondistiska klassförsoningspolitiken. Arbetare som förde kamp mot strejkbryteriet och inom fackorganisationerna krävde klasskamp i stället för klass försoning och underkastelse, utslöts samtidigt som strejkbrytare hölls om ryggen. Det är tydligt att borgarklassen inför sådana fakta kände sig allt säkrare och kunde genom olika åtgärder göra den ena utmaningen efter den andra mot arbetarna. De reformistiska ledarnas stöd hade de och med dessas hjälp skulle arbetarnas strider omöjliggöras och lönesänkningarna genomföras. Denna utveckling är den politiska bakgrund mot vilken man måste se arbetarmorden i Ådalen.

Kampen i Ådalen rullade upp en rad problem för arbetarna, vilka tidigare icke blivit belysta av konkreta händelser här i landet och därför icke förståtts av breda arbetarmassor. Vårt parti framträdde i en allvarlig klasskampssituation på ett sådant sätt, att arbetarmassorna följde partiet och erkände detta som ledande kraft. Spontaniteten i Ådalsrörelsen tog inte överhanden utan vårt parti kunde redan från början ge rörelsen en organisatorisk fasthet och politisk inriktning. Det var våra partiorganisationer som gav en riktig utlösning åt den förbittring som arbetarna kände mot strejkbrytarna och Ekmanregeringens militärkommenderingar. I stället för att överlämna ledningen av proteststrejken i Ådalen till de fackliga ledningarna, valdes en strejkledning bland arbetarna vilket visade sig vara en ofrånkomlig åtgärd. Redan från början sökte nämligen en del av de socialdemokratiska fackliga ledarna samman med kilbomska fackliga ledare att avvärja strejk. Svagheten bestod emellertid uti, att man inte på varje arbetsplats valde strejkledningar och sammanfattade dessa i en central strejkledning för hela Ådalen. Vidare att man icke genom representanter för strejkledningarna i Medelpad och Hälsingland upprätthöll en intim kontakt under kampen och därmed skapade en basis för ett enhetligt uppträdande. Hela denna strejkrörelse och dess ledning har gett arbetarna många lärdomar och denna fråga i samband med kampen måste behandlas alldeles speciellt. Frågan om den politiska massstrejken ställdes konkret inför arbetarna och genomfördes glänsande på en rad av platser. Som sagt, denna fråga, förtjänsterna och svagheterna, de positiva och negativa företeelserna i denna strejkrörelse skall vi återkomma till i en särskild artikel.

”Demokratin” här i landet framträdde genom Ådalshändelserna och dagarna därefter i sin verkliga gestalt. Arbetarmassornas demokratiska illusioner revs i stycken.

Slående bekräftades vad som säges i teserna från EKKI:s elfte plenum där det bl. a. heter:

”I kapitalismens länder utlöser utvecklingen och skärpningen av den ekonomiska världskrisen en akut stegring av den härskande klassens politiska reaktion. Detta såväl i de s. k. borgerligt-demokratiska länderna (där demokratin inte är annat än en beslövande form för bourgeoisins diktatur, som i fascismens länder, där den borgerliga diktaturen öppet framträder. Bourgeoisin, som strävar efter att säkra den kapitalistiska utvägen ur krisen på bekostnad av en sänkning av de breda arbetarmassornas levnadsnivå genom ytterligare ekonomiskt och politiskt förtryck, organiserar fascistiska terror-band, krossar arbetarorganisationerna och alla andra revolutionära organisationer, berövar arbetarna och de arbetande bönderna mötes- och pressfrihet, kräver strejker genom tvångsskiljedomar och våldsmetoder, skjuter på de arbetslösa och strejkandes demonstrationer och undertrycker hänsynslöst de revolutionära bonderesningarna.”

Borgarklassen har under den senaste tiden stegrat sin reaktion som en följd av krisen och den därur framsprungna skärpningen av klasskampen.

Den frisinnaade Ekmanregeringen, som bär ansvaret för Ådalsmorden visade för alla falskheten i talet om ”statens neutralitet”. Och lika tydligt avslöjades de socialdemokratiska ledarnas hycklande tal om ”demokratin” och ”militärapparats neutralitet” i klasstriderna här i landet. Detta hindrar emellertid inte, att de socialdemokratiska ledarna alltfört talar om att ”våld och demokrati är varandras fiender”, och att ”den allmänna rösträtten visat arbetarna möjligheterna för en fredlig samhällsordning”. Det är Per Albin Hansson som söker att upprätthålla dessa teser samtidigt som han är ”beredd att försvara den”. Det vill säga, demokratin våldsapparat skall Kommunistiska Partiet kan arbetarna segra i hänsynslös kamp mot kapitalismen och försvara den demokrati som skyddar den nuvarande kapitalistiska utsugningen och ”ordningen”. Arbetarklassens kamp mot denna ”demokratiska ordning” skall obönhörligt slås ned med polis och militär i ”demokratin” namn, liksom skett i andra länder med socialdemokratin i spetsen. Men ”demokratin” visade inte endast i Ådalen sin blodiga gestalt. När arbetarmassorna i Stockholm demonstrerade mot arbetarmorden ingrep det ”arbetarstyrda Stockholms” kosacker och slog deltagare blodiga samt häktade och dömde ett flertal kamrater till långa tukthusstraff. Mot kommunistiska partiet utfärdades mötes- och demonstrationsförbud, dess tidningar åtalas och runt om i landet sker häktningar och åtal mot de revolutionära arbetarna och dess talesmän. Samtidigt går de fria som bär ansvaret för morderna i Ådalen! Detta är borgerlig demokrati. För att inte tala om den ”demokratiska rättvisa” som i Stockholm frikände några fascisternas planlagda mordförsök men samtidigt dömde tio arbetare till 55 månaders straffarbete för ”upplopp” d. v. s. deltagande i protestmöte mot Ådalsmorden.

Den av socialdemokratin så varmt omhuldade ”demokratin” och ”rättsordningen i samhället” är i dag avklädd sitt granna hölje. ”Demokratin” i kapitalismens Sverige är ingenting annat än brutal, blodig diktatur och polisterror. Det är demokrati för borgarklassen och diktatur över arbetarmassorna. Arbetarmorden i Ådalen och reaktionens framstöt i form av tukthusdomar och massåtal visar arbetarklassen den oerhörda skärpning av klasskampen som börjat i det ”idylliska Sverige” genom krisen. Kapitalismens offensiv fortsätter och ”demokratin” våldsapparat är mobiliserad mot arbetarna. Endast i den proletära enhetsfrontens tecken under ledning av det borgarklassens terror, strejkbryteri och fascism. Och denna kamp måste rikta sig mot de socialdemokratiska ledarna och den fackliga byråkratin som med alla medel stöder borgarstatens ”demokrati och ordning”.

Det Kommunistiska Partiet har en ansvarsfull uppgift. Det gäller att bygga ut dess positioner och övervinna alla svaga punkter. Inför höstens avtalsstrider och den skärpta kapitalistiska hungeroffensiven måste det kommunistiska partiet och den röda fackliga oppositionen förstå sina upp-

gifter och leda arbetarmassorna till nya strider och till seger. Ådalshändelserna var ett stormtecken för kommande allvarliga strider som ställer stora krav på de revolutionära arbetarnas kampkraft och det kommunistiska partiets uppgift som ledare av dessa strider.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* juli 1931 (årgång 3)

Inför avtalsrörelserna. Av P. Jonsson.

Allt efter som den ekonomiska krisen skärpes, allt brutalare och hänsynslösare blir borgarklassens försök att finna vägen för en kapitalistisk lösning av krisen. Den huvudmetod kapitalistklassen därvid använder sig av är en förbittrad offensiv mot arbetarklassens levnadsstandard. I alla kapitalistiska länder utvecklar sig en allt bredare lönesänkningsoffensiv, en ekonomisk utplundring av de arbetande massorna som förbindes med en hänsynslös politisk terror.

Ned med lönerna! Det har därför i dag också blivit den svenska kapitalistklassens fältrop. Ökad utsvältning av arbetarklassen anser de vara den enda möjliga vägen att komma ut ur krisen. Betecknande för borgarklassens inställning är de kommentarer Svenska Dagbladet gjorde i anslutning till arbetsköpareoffensiven i Danmark och Norge, då den skrev:

”Vårt eget land har all anledning att med största uppmärksamhet följa händelsernas utveckling. Huruvida än resultatet av kraftmätningen än kommer att bli, måste utgången komma att öva stort inflytande på den nya omprövning av den svenska arbetslönenivå, som inte kan undvikas. Den sjunkande konkurrensförmågan mot utländsk billighetsrealisation kan inte få fortfa, helst som man överallt i industriländerna bevittnar, hurusom kraftiga ansträngningar göres för att genom ytterligare lönereduktioner öka avsättningen. I Tyskland och England ha lönerna på senaste tiden oupphörligt sänkts. Tjeckoslovakien och Frankrike börja följa exemplet. Även i Amerika har samma botemedel måst tillgripas. *Den svenska lönenivån kan omöjligt kvarstå som ett ekonomiskt relik från en svunnen tid.*

Det är ett klart språk. Och den offensiv för lönernas sänkande som redan igångsatts och som för varje dag tar sig allt hänsynslösare och brutalare former visar, att borgarklassen i handling allt aktivare försöker att förverkliga sina syften.

Men det avgörande slaget, när det gäller den ”nya omprövningen av arbetslönenivån” kommer att ske vid årsskiftet. Då utgår nämligen flertalet riksavtal. Sågverksindustrins, pappers- och pappersmasseindustrins, metallindustrins, textilindustrins med flera andra avtal utlöper vid årsskiftet och 1 februari. Alla viktigare industrigrenar i Sverge kommer att beröras. Liksom de danska och norska arbetsköparna, när avtalen utlöpte, gick in för avsevärda lönereduceringar, lika självklart är det att de svenska arbetsköparna kommer att slå ett avgörande slag för att genomföra en kraftig sänkning av lönerna, för att genom ökad utsvältning och utsugning av arbetarna försöka vältra krisens bördor på deras axlar.

Men det är också en annan sak man måste vara medveten om, den nämligen, att i denna hungeroffensiv, för att vältra krisens bördor på arbetarna, kommer arbetsköparedömet ha sitt säkraste stöd i den reformistiska fackföreningsbyråkratin. Det är inte sant, förklarar någon, de reformistiska ledarna är motståndare till lönesänkningar, och man hänvisar bland annat till t. ex. det uttalande från Amsterdaminternationalens och Andra Internationalens ledningar, där man högtidligt förklarar, att det är ”en arbetarrörelsens för närvarande viktigaste uppgift, att med all kraft och i alla länder motsätta sig lönedepressningar”.

Detta uttalande, som den svenska socialdemokratin flitigt reklamerat med, är ett typiskt uttryck för den ”vänstermanöver” man från reformistiskt håll företar sig, för att invägga arbetarna i illusioner om att de reformistiska ledarna skall tillvarataga arbetarnas intressen, för att på detta sätt hålla arbetarna kvar under det reformistiska inflytandet.

Den reformistiska fackföreningsbyråkratins praxis visar dess verkliga roll. Den visar att reformisterna med infernaliska metoder systematiskt går in för att avhålla arbetarna från kamp och stryker deras ekonomiska strider. Det senaste årets ekonomiska strider i Sverige har givit otaliga exempel på detta (pappersstrejken, textilstrejken, Armerad Betong för att nämna några exempel). Hur reformisterna har infriat löftet ”att med kraft motsätta sig lönesänkningar” har man ju ett typiskt exempel på i Danmark, vars landsorganisation ju tillhör Amsterdaminternationalen och vars socialdemokratiska parti, som dessutom har regeringsmakten, tillhör Andra Internationalen, för vilka Zürichresolutionen, som den ovannämnda citerade resolutionen kallas, sålunda skall vara bindande. Där gick reformisterna, med benäget understöd av den socialdemokratiska regeringen, frivilligt med på att sänka lönerna med 5 till 8 procent och de fackförbund, som vägrade att finna sig i lönesänkningar, uteslöts ur landsorganisationen. Det är reformisternas metoder att ”med kraft hindra lönesänkningar”.

De högljudda deklamationerna från en hel del reformister, om att de äro motståndare till lönesänkningar är sålunda en ”vänstermanöver” för att så mycket lättare kunna utlämna arbetarna åt den kapitalistiska hungeroffensiven. Reformisternas försök att inbilla arbetarna att de är mot lönesänkningar förbindes ständigt med försök att varna och avhålla arbetarna från kamp, är förbundna med påståenden om att krisen är av övergående natur och att det snart igen blir högkonjunktur, att det är meningslöst att kämpa under en ekonomisk kris o. s. v. samtidigt som man hänsynslöst beljugar, hetsar mot och bekämpar den revolutionära arbetarrörelsen.

Vid alla avtalsrörelser och vid alla strejker framträder reformisterna och manar arbetarna till försiktighet. De förklarar att arbetarna måste förstå att under en ekonomisk kris kan arbetarna inte vinna något, utan de måste hålla sig lugna och invänta en ny högkonjunktur, då de kan återvinna de förluster de gjort under krisperioden.

Kan arbetarna kämpa en resultatrik kamp under den kris?

Ja, arbetarna kan det och de måste kämpa.

För det kapitalistiska utsugarsystemet står ingen annan väg till buds ur den nuvarande krisen än att ytterligare skärpa utsugningen av de arbetande. Det är den kapitalistiska utvägen ur krisen och seger för denna betyder en oerhört skärpt utsugning, ökat elände och svält bland de arbetande massorna.

Att följa reformisternas råd och avstå från kampen under krisen betyder således i verkligheten att arbetarklassen motståndslöst finner sig i en skärpt kapitalistiskt utsugning, understödjer kapitalismen i dess strävanden att för tillfället övervinna krisen på kapitalistisk väg.

Det måste alltid vara arbetarklassens uppgift att kämpa mot kapitalets strävanden att öka utsugningen av arbetarna och hur mycket nödvändigare är inte detta under en krisperiod, då borgarklassen med förenade krafter utvecklar en brutalare och hänsynslösare hungeroffensiv än någonsin mot de arbetande massorna.

Verkligheten själv har för övrigt klart avslöjat reformisternas förrädarteori om att arbetarna inte kan genomföra resultatrika strider under en krisperiod. Det växande revolutionära uppsvinget i hela den kapitalistiska världen visar detta. Det kolossala eländet och den brutala offensiven mot lönerna och socialförsäkringen tränger undan krisens hämmande verkningar och drar breda massor av proletariatet in i kampen. Kampen mot det monopolistiska kapitalets förenade offensiv föres därför på hela fronten”, framhöll Röda Fack föreningsinternationalens femte kongress. De segerrika resultat, som blev en följd av de massaktioner, som händelserna i Halmstad och Ådalen utlöste, vilka ledde till strejkbrytarnas och militärens bortjagande, men även till seger för arbetarkraven i de ekonomiska strider som var ursprunget till händelserna, visar att arbetarna kan kämpa resultatrikt under en kris och slå tillbaka den kapitalistiska hungeroffensiven.

Reformisternas teori om att arbetarna inte resultatrikt kan kämpa under en kris, deras försök att

förklara krisen som en tillfällig nedgång, vilken kommer att följas av en högkonjunktur, som innebär välstånd för arbetarklassen o. s. v. är bedrägeri och ett försök att för arbetarna beslöja det faktum, att den reformistiska byråkratin är kapitalismens viktigaste verktyg, när det för denna gäller att vältra krisens bördor över på arbetarna.

Ju mer den nuvarande krisen, som för varje dag allt hårdare drabbar även den svenska kapitalismen, blir en fara för kapitalismens existens, ju mer radikaliserings och kampviljan under trycket av det växande eländet tilltar bland arbetarna, ju mera raffinerade kommer också de metoder och manövrar att bli, som de socialdemokratiska ledarna och den reformistiska fackföreningsbyråkratin tillgriper, för att bedraga arbetarklassen. Inför de kommande avtalsrörelserna kommer de att utveckla all sin aktivitet och sin slughet för att bedra arbetarna. I den socialdemokratiska pressen försöker man t. ex. inbilla arbetarna att krisen nu nått botten och att vi snart har en ny kapitalistisk stabiliseringsperiod. Ny Tid förklarar sålunda, att ”Hovers förslag har förändrat världsbilden” och därför tror tidningen att svenska arbetsköpare föreningen också kommer att avstå att kräva lönesänkningar(!) och den varnar arbetarna för att säga upp avtalen. ”Att arbetarparten som läget nu är för sin del skulle reflektera på avtalsuppsägning är uteslutet. För organisationerna på den sidan är det en vinst om avtalen förlängas”, skriver tidningen. Detta visar hur reformisterna genom att ge en vrångbild av verkligheten systematiskt inriktar sig på att avhålla arbetarna från kamp mot den kapitalistiska hungeroffensiven och från kamp för att komma ut ur den svält och det elände, som den kapitalistiska rationaliseringen bringat arbetarna i.

Socialfascisterna rustar, för att inför den förestående avtalsrörelsen kunna fylla sin uppgift som kapitalismens lakejer. Det inte minst viktiga ledet är den snart förestående Landsorganisationens kongress. Där kommer det inte saknas löften från reformistledarna att de skall motsätta sig lönesänkningar. Genom ”vänstermanövrar” kommer de att försöka inbilla arbetarna att deras intressen skall bäst tillvaratas om de litar på den reformistiska fackföreningsbyråkratin och med förtroende hänskjuter sina livsfrågor till Landsorganisationens ledning. I den socialdemokratiska pressens diskussion om LO:s kongress kan man dock få en inblick hur den reformistiska fackföreningsbyråkratin ämnar rusta för att fylla sin uppgift i den skärpta kapitalistiska hungeroffensiven. Det socialdemokratiska huvudorganet Ny Tid har givit uttryck för en del synpunkter, som avslöjar vad som rör sig på det hållet. Den förklarar att Landsorganisationens ledning inte är organiserad på ett i allo tillfredsställande sätt. Den vill ha en förstärkning av ledningen och motiverar detta på följande sätt:

”Även politiskt intager arbetarklassen en helt annan ställning i dag än för ett tiotal år sedan. Detta ställer även stora krav på de ledande männen i centralorganisationen. *Händelserna i Ådalen blottade bland annat att snabbhet i beslutet och kraft i utförandet inte är den starkaste sidan i ledningen.*”

Varför var det inte ”snabbhet i beslutet och kraft i utförandet?” Därför att den reformistiska fackföreningsbyråkratin vid arbetarmorden i Ådalen inte trots den goda viljan förmådde att hindra arbetarnas massaktioner. Den kunde inte på ett fullt tillfredsställande sätt fylla sin lakejtjänst åt kapitalismen. Därför måste Landsorganisationen nu företaga åtgärder för att i den fortsatta kapitalistiska hungeroffensiven på ett effektivare sätt fylla sin socialfascistiska gärning.

Det är bedrägeri mot arbetarklassen att inbilla den, att Landsorganisationens ledning är den som skall samla massorna till kamp mot lönesänkningens aktionen, att man med förtroende kan överlåta ledandet av avtalsrörelserna åt den reformistiska fackföreningsbyråkratin. Det är inte endast reformisterna som försöker invagga arbetarna i den illusionen utan även kilbomsrenegaterna. De förslag till LO:s kongress som kommit från det hållet går ut på att man skall uppdraga åt Landsorganisationens ledning – representantskapet – att göra det och det. Om Landsorganisationens kongress nu beslutar att bekämpa lönesänkningar och sedan överlämnar åt sitt representantskap att sköta den saken kan arbetarna då känna sig trygga? Nej! *Oavsett vilka frägranna beslut LO-kongressen fattar kommer den reformistiska fackföreningsbyråkratin att förråda arbetarna!*

Krisen skärpes och därmed den kapitalistiska hungeroffensiven. Allt signalerar att i samband med avtalsuppörelserna kommer arbetarköpdömet att rikta ett avgörande slag mot den svenska arbetarklassens levnadsstandard. Det är nödvändigt för arbetarna att rusta för denna kamp, men de måste göras det i medvetandet om att det är en kamp där de reformistiska ledarna står på andra sidan klassgränsen tillsammans med borgarklassen. De massaktioner Ådalshändelserna utlöste och den seger arbetarna genom sin kamp kunde tillskriva sig möjliggjordes genom brytandet av den fackliga legalismen, möjliggjordes därför att de genomfördes utan och mot den reformistiska fackföreningsbyråkratin. Det blev massmobilisering av arbetarna och en segerrik kamp därför att arbetarna följande det kommunistiska partiets paroller förverkligade den proletära enhetsfronten underifrån och själva skapade sig egna kamporgan för ledandet av kampen. Endast på den vägen kan en segerrik kamp genomföras även i fortsättningen mot den kapitalistiska hungeroffensiven, kan arbetarna förhindra att de kommande avtalsrörelserna av arbetarköparna och den reformistiska fackföreningsbyråkratin gemensamt kan göras till en resultatgivande lönesänkningssaktion. Avtalsrörelserna måste av de svältande och utsugna massorna göras till en arbetarklassens motoffensiv. Men det är möjligt endast genom förverkligandet av den revolutionära enhetsfronten underifrån, genom skapandet av egna kamporgan på arbetsplatserna. Redan nu måste detta förberedelsearbete börja. Den inte minst viktiga delen i detta är skapandet av en röd facklig opposition förankrad på arbetsplatserna. Överallt på arbetsplatserna, i verkstadsklubbarna, på fackföreningarna måste frågan om kampen mot den kapitalistiska hungeroffensiven ställas. Arbetarnas krav måste formuleras. På varje arbetsplats måste det väljas avtalsutskott, vars uppgift det blir att mobilisera arbetarna för de uppställda kraven, klargöra för arbetarna att den ingenting har att vänta av den reformistiska fackföreningsbyråkratin, och att de därför utan och mot de reformistiska ledarna under kommunistiska partiets och den röda fackliga oppositionens ledning måste förbereda, organisera och genomföra sin kamp.

Arbetarklassen måste samla sina krafter. Det gäller att genomföra en avgörande kamp mot samarbetets och förräderiets politik. Skapa överallt, på varje arbetsplats, i varje fabrik och verkstad, en arbetarmassornas enhetliga klassfront. Drag in i denna enhetliga front de arbetslösa, de arbetande, kvinnorna och arbetarungdomen. Organisera en röd facklig opposition och skapa en enhetlig klassfront i kampen mot hunger och elände!

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* oktober-november 1931 (årgång 3)

Ställningen till kollektivavtalen. Av Paul Thunell.

I det nuvarande läget, då omfattande avtalsrörelser förestår är det nödvändigt för kommunisterna att ha en klar ställning till frågan om kollektivavtalen, då det är en fråga av stor betydelse för vår fackliga taktik.

Vad är ett kollektivavtal? Ur revolutionär fackföreningssynpunkt är kollektivavtalet ingenting annat än ett skriftligt fastställande av tillkämpade arbetsvillkor, som motsvarar de för tillfället rådande kraftförhållandena; ett juridiskt uttryck för de kämpande parternas kraftförhållanden i ett givet ögonblick.

”I kampen”, säger Lenin, ”sluter arbetarna det och det fördraget, som dock endast är en metod för kraftsamling och ingenting vidare”.

Det är de kämpande arbetarnas uppgift att utnyttja den andhämtningspaus som kollektivavtalet innebär, för att samla nya krafter till kampen och från de en gång erövrade positionerna gå vidare. Men arbetarna måste ha klart för sig, att arbetarköparna upprätthåller avtalet endast i den

mån arbetarna är nog starka att skydda sig mot arbetsköparnas ständiga framstötart på olika vägar och metoder frånhända arbetarna de positioner de kunnat erövra.

Men kan man säga att alla kollektivavtal är ett verkligt uttryck för kraftförhållanden? Nej! Förutsättningen för att avtalen skall vara ett verkligt uttryck för kraftförhållandena är naturligtvis att arbetarna mobiliserat och utnyttjat alla krafter för att slå sin motståndare. Därför är det endast avtal, som ingåtts av revolutionära fackföreningar, för vilka ovanstående kan gälla. Reformisterna har en helt annan syn på avtalen och deras uppgift. För dem är avtalet en samarbetspakt med arbetsköparen. De ser i avtalen ett element i sin samarbetspolitik för stödandet av det kapitalistiska "näringslivet" och betraktar kollektivavtalet som ett medel för ett allmänt inväxande i kapitalismen till socialismen.

Och det är ganska naturligt. Enligt den reformistiska uppfattningen är det möjligt med välstånd för arbetarklassen i det kapitalistiska samhället, varför det ligger i arbetarnas intressen att stödja den kapitalistiska produktionen. Om arbetarna hjälper kapitalismen att bli konkurrensduglig på världsmarknaden, så kommer detta att leda till minskad arbetslöshet och högre löner. Därför är "arbetsfreden" nödvändig. Det är grundvalen för reformistledarnas politik. De strävar att bringa den kapitalistiska ekonomins intressen i samklang med arbetarintressena, vilket i verkligheten betyder att de ger upp arbetarnas intressen. Såväl reformisterna som arbetsköparna är eniga om att göra kollektivavtalet till ett medel att binda arbetarna och till ett skyddsmedel mot strejker. Om reformistledarnas och arbetsköparnas gemensamma intressen i detta fall får man en övertygande bild om man läser följande passus i den s. k. arbetsfredsdelegationens rapport, där Fritjof Ekman och arbetsköpargeneralen Sydow bl. a. förklarade:

"Ett modernt industriföretag ... är i regel beroende av såväl inhemsk som utländsk konkurrens. Ett intensivt arbete kräves för bevarandet av redan vunna marknader och för uppsökandet av nya. En säker marknad bereder möjligheter till stabilisering av driften. Men en viktig förutsättning härför är åter att produktionen kan lugnt och utan avbrott bedrivas. *För samtliga parter föreligger ett gemensamt intresse av arbetsro och ostörd produktion: för det investerade kapitalet, som skall förräntas, för arbetsledningen och arbetarna, åt vilka företaget skall bereda utkomst*".

Reformisterna proklamerar sålunda produktionspolitik som sin centrala uppgift och förklarar därmed också uttryckligen att arbetarintressena är underordnade "produktionens intressen", d. v. s. kapitalismens intressen.

Under den stabiliseringsperiod för kapitalismen som föregått den kris, som nu skakar kapitalismen, har de svenska reformistledarna år efter år inskridit för att prolongera avtalen med motivering att "arbetsfred" var nödvändig för den svenska kapitalismen och för att arbetarna någon gång i framtiden skulle få det bättre. Trots att arbetarna på grund av rationaliseringen i t. ex. verkstadsindustrin producerade nära på dubbelt mera värden 1929 än t. ex. 1923 och utsatts för en ohyggligare arbetshets än någonsin, har reformisterna år efter år prolongerat avtalen och inte gjort ett ens för att arbetarna skulle tillkämpa sig åtminstone en del av de ökade värden de skapat åt arbetsköparen.

Därför är de centraliserade rikskollektivavtalen, ingångna under reformistisk regim, inte alls något uttryck för kraftförhållandena mellan parterna, utan i stället, som Röda fackföreningsinternationalens fjärde kongress framhöll, "ett juridiskt uttryck för enhetsfronten mellan arbetsköparna och den reformistiska fackföreningsbyråkratin".

Ett påtagligt uttryck för att de nuvarande riksavtalen inte uttrycker de verkliga kraftförhållandena är det faktum att i en hel del industrier råder en stor differens mellan avtalslönerna och de faktiska löner som arbetarna erhåller och kunnat erhålla genom sin kamp på arbetsplatsen, trots reformisternas sabotageförsök. Därav följer att arbetsköparna nu i sin svältoffensiv har möjlighet att utan att "bryta" avtalet sänka arbetarnas levnadsstandard. Såväl i metallindustrin, textilindustrin, pappersmasseindustrin o. s. v. finns en hel del praktiska exempel som visar att

arbetsköparna systematiskt utför en dylik lönesänkingsåtgärd. Isynnerhet inom metallindustrin försiggår för närvarande tendensen att sänka lönerna ned till de i avtalet fastställda minimilönerna. Det betyder att kollektivavtalen är ett bekvämt verktyg för arbetsköparen att sänka arbetarnas löner. Därför har också arbetsköparna och reformisterna gått in för att genom den kapitalistiska statens lagstiftning, genom tvångslagar av olika slag, säkra kollektivavtalet som ett medel att binda arbetarna, därför är de förra anhängare av långa avtal och därför predikar de en helig vördnad för avtalen och kräver att arbetarna slaviskt underkastar sig dem.

I allt högre grad har frågan om avtalen blivit en fråga som arbetarna undandras allt inflytande över. Uppgörelserna sker bakom ryggen på arbetarna, isynnerhet under för kapitalismen kritiska situationer. Man ställer inte ens frågan om avtalets uppsägande för arbetarna och under sträng sekretess gör reformistledarna förrådiska uppgörelser.

Betyder nu detta att man från den revolutionära fackföreningsrörelsens sida skall vara motståndare till alla avtal och inte syssla med dylika? Nej! Men vi måste vara motståndare till de av reformisterna slutna centraliserade avtalen, ty de är centraliserat förräderi mot arbetarna och det är avtal som arbetarna inte skall underordna sig. Det betyder vidare, att i de avtalsrörelser som nu pågår i Sverige den röda fackliga oppositionen måste i sin kamp förverkliga Röda fackföreningsinternationalens riktlinjer, då den på senaste kongress förklarade, att det är den röda fackliga oppositionens uppgift att sorgfälligt förbereda och självständigt utnyttja avtalsrörelserna för organiserandet av arbetarnas kamp för bättre arbetsvillkor och för att befria massorna från det reformistiska inflytandet. Detta kräver, att den röda fackliga oppositionens anhängare inleder' en brett anlagd masskampanj mot de av fackföreningsbyråkraterna och arbetsköparna bakom arbetarnas rygg bedrivna avtalsförhandlingarna och i stället gå in för ett ställningstagande för avtalen på arbetsplatserna. Man måste klargöra för arbetarna, att de av reformisterna slutna avtalen är ett förräderi mot arbetarna och att arbetarna inte kan godkänna dessa avtal, *utan endast sådana avtal som de själva har tagit ställning till och godkänt och som slutits av underhandlingsdelegerade eller en strejkledning som arbetarna själva valt.*

I det nuvarande läget, då kapitalismen även på inflationens väg vill utplundra de arbetande massorna, kan arbetarna inte binda sig vid långa avtal och naturligtvis inte underordna sig de avtal som reformisterna prolangerat bakom arbetarnas rygg, ty det betyder att reformisterna går in för att arbetarklassens skall frivilligt bära den sänkning av levnadsstandarden som inflationen med sin varufördyring måste innebära för arbetarna. Utan det måste i stället bli arbetarklassens uppgift att förverkliga kommunistiska partiets paroll: Arbetarna kan inte godkänna de av reformisterna med arbetsköparna bakom arbetarnas rygg ingångna avtalen, *utan de måste sluta avtal eller löpande överenskommelser med obestämd giltighetstid och kort uppsägningstid, vilka arbetarna själva har tagit ställning till och godkänt och som ingåtts av underhandlingsdelegerade valda av arbetarna själva.*

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* december 1931 (årgång 3)

Partiet och de ekonomiska striderna. Av Paul Thunell.

Borgardömets linje i sin kamp att genom en skärpt utsugning av de arbetande massorna finna en kapitalistisk väg ut ur krisen är klar. I Industriförbundets översikt över det ekonomiska läget återfinns man följande, som är talande nog:

”Skall företagarverksamheten kunna utvidgas kräves det tillgång till nya sparmedel och dessa kunna endast åstadkommas genom frivillig eller genom i penning- och lönepolitiken framkallad inskränkning av konsumtionen... Staten och kommunerna kunna bidra till resultatet genom sparsamhet i förvalt-

ningen... Det är en tillfällig sänkning av dagens konsumtionskrav, som måste taga sig uttryck både i privatmannens, kommunens och statens budget... En tillfällig genomsnittlig nedskärning av levnadsstandarden medger sålunda, dels en omedelbart ökad sysselsättning, dels en omedelbart ökad sysselsättning inom de kapitalbildande industrierna, dels en därpå följande ökad sysselsättning inom konsumtionsvaruindustrierna, och till sist en höjning av levnadsstandarden... det torde vara i arbetarnas eget intresse att gå med på en tillfällig sänkning av lönerna...”

Prisfördyring, lönesänkning, ”sparsamhet med statens och kommunernas medel”, d. v. s. starka beskäringar av framförallt hjälpen till de arbetslösa. Det är målet för den kapitalistiska hungeroffensiven, för vars genomförande borgarklassen tillgriper den kapitalistiska statens alla medel: polis, militär o. s. v. och en offensiv i vilken socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsbyråkratin inte är de minst viktiga organen för att avhålla arbetarna från kamp och pressa dem till underkastelse.

Såväl arbetsköpare som reformisterna manövrerar naturligtvis för att lura arbetarna. Och det är synnerligen viktigt att hålla blicken öppen för alla dessa manövrer av olika slag.

Man har från socialdemokratiskt håll som även renegathåll gjort gällande att inflationen skulle innebära ett uppsving för den svenska exportindustrin, att den skulle leda till att mera arbetare drogs över i produktionen. Därför ansåg de att arbetarna för tillfället skall bära den hårda inflationen även här. Dess ”välsignelse-bringande” verkningar skulle medföra att de arbetslösa drogs in i produktionen och arbetarna skulle kunna taga upp kampen för högre löner. Denna argumentering är ingenting annat än ett försök att lura arbetarna och den sammanfaller som synes med den argumentering arbetsköparna i citatet här ovan för till torgs, även de svamlar om en tillfällig lönesänkning.

Den svenska kronans värde på världsmarknaden har försämrats oerhört. Varufördyringen inom landet har dock ännu icke undergått någon nämnvärd ökning, då man försöker från den kapitalistiska statens sida med konstlade medel hålla kronans värde inom landet uppe i dess guldvärde. Att trustkapitalet vill inflation är otvivelaktigt, men varför man än så länge försöker bromsa den i Sverige beror därpå, att man vill först ha avtalsförhandlingarna förda i hamn. Sedan man gemensamt med reformisterna klarat den saken, kommer inflationens slussar att öppnas.

Den svenska valutans försämring på världsmarknaden har ju lett till en ökning av den svenska exporten i oktober. Ökningen är dock tämligen obetydlig, men kommer naturligtvis att tagas som intäkt av såväl borgare som reformister för att inbilla arbetarna, att vi står inför en kapitalistisk stabilisering, som vi nu ej skall hindra genom ”förödande” strejkstrider.

Exportens uppsving på grund av kronans försämring kan dock endast vara av tillfällig natur. De länder som drabbas av exporten från de valutadumpande länderna vidtager naturligtvis motåtgärder, framförallt genom att bygga upp höga tullmurar – så har t. ex. England ökat pappertullen med 50 % och Frankrike har även vidtagit åtgärder mot den svenska dumpingen. Även alltså om inflationen för en del länder medför ett tillfälligt övergående uppsving, kommer den reellt att ytterligare skärpa den kapitalistiska världens motsättningar, kommer att skärpa och fördjupa krisen. Vilka förhoppningar arbetsköparna sätter på inflationen framgår ju av att de och reformisterna i en hel rad industrier – textil-, gruv-, tändsticksindustrin o. s. v. – har prolongerat avtalen, som naturligtvis arbetsköparna inte hade gjort om de inte hade haft klart för sig, att inflationen kommer att fylla den roll en lönesänkning skulle göra.

Reformisterna försöker naturligtvis med olika metoder för arbetarna beslöja sin drängtjänst åt arbetsköparna. De deklamerar om att de inte vill sänka löner, de lägger som i Metall fram förslag om löneökningar, avbryter förhandlingarna o. s. v. Vad är detta annat än manövrer för att inbilla arbetarna att de verkligen är villiga att kämpa för arbetarnas intressen. I verkligheten kommer reformistledarna att med alla medel gå in för att påtvinga arbetarna de lönesänkingsförslag som regeringens eventuella förlikningsman och medlingskommissionen kommer med. Och skulle de

ej kunna hindra arbetarna från att strejka kommer reformistbyråkratin att liksom i textilstrejken taga ledningen av strejken för att organisera den till nederlag.

Det svåraste hindret i Sverige för kommunistiska partiet och RFO att kunna utlösa ekonomiska strider är säkerligen reformistbyråkratins starka inflytande, som denna använder för att avhålla arbetarna från kamp. I vårt förberedelsearbete i de nu pågående avtalsrörelserna måste vi aktivisera och skärpa arbetet för att avslöja den reformistiska fackföreningsbyråkratins roll, klargöra innehållet i deras manövrar. Med konkreta exempel klargöra deras förräderipolitik. Men det är inte nog med endast propaganda, huvudvägen för att draga arbetarna undan reformisternas inflytande är att vi organiserar och leder arbetarna i kampen för deras dagskrav, då reformisternas verkliga roll i deras egen praxis kommer att avslöjas för dem.

Det ställer också frågan om en annan svaghet i vårt förberedelsearbete, den nämligen att vi i vårt arbete för att samla arbetarna kring våra krav och vår taktik inriktar oss alltför ensidigt på att endast propagera de avtalskrav vi ställt upp och endast till att propagera allmän strejk för dessa avtalskravs genomförande. Det väsentligaste i vårt förberedelsearbete, för att vi skall kunna samla och mobilisera arbetarna kring våra krav och vår taktik, för att vi skall kunna draga arbetarna undan reformisternas inflytande och skapa kampstämning, är att vårt förberedelsearbete inställer sig på att utlösa delstrider, i vilka strejken inte behöver betraktas som det enda saliggörande medlet. Det finns även andra kampmetoder. Man kan också t. ex. använda proteststrejken, en dag eller mindre, ”arbetsro”, demonstrationer o. s. v. Vid alla tillfällen: när arbetsköparna söker sänka ackorden, vid trakasserier, vid olidliga förhållanden av ett eller annat slag på arbetsplatsen måste det vara den kommunistiska driftscellens, fraktionens och RFO-gruppens uppgift att ställa sig i ledningen för arbetarna och mobilisera dem i kamp, taga initiativet till att arbetarna själva på enhetsfronttaktikens grundval väljer sig organ som leder kampen. Endast på den vägen kan vi vinna några verkliga resultat i vårt arbete att samla och organisera den breda arbetarmassan till bredare kamp mot den kapitalistiska hungeroffensiven.

Man får inte driva lek med strejken. V får inte driva ett arbete och en propaganda, som ger arbetarna den uppfattningen att vi vill strejka för strejkens egen skull, Strejken är arbetarklassens värdefullaste och mäktigaste vapen i kampen mot den kapitalistiska hungeroffensiven. Frågan om vår strejkstrategi måste bli föremål för ingående studium. Alla våra aktioner måste värderas och man måste lära av såväl framgångarna som svagheterna. I alla distrikt måste man medvetet gå in för att fostra en strejkledarkader.

Vad som inte är minst viktigt i vårt arbete för att mobilisera arbetarna till kamp mot hungeroffensiven är att bland de arbetande massorna levandegöra Ådalshändelsernas lärdomar.

Vad har dessa lärt?

För det första: att i den nuvarande situationen av skärpt kris, när kapitalismen för sitt liv kämpar om en plats på världsmarknaden och den kapitalistiska staten helt är verktyg och redskap i den monopoliserade kapitalismens händer, kan en ekonomisk konflikt av även ringa omfattning utveckla sig till en politisk massstrejk. Hur anspråkslösa krav på sin arbetsköpare en arbetargrupp än ställer, kommer den i kamp med den kapitalistiska staten, som liksom i Ådalen mobiliserar sin polis och militär för att skydda strejkbrytarna. Det gäller därför för oss kommunister att förstå att med hänsyn till läget och förhållandena kunna knyta an de politiska kraven till de ekonomiska, att kunna höja kampen på ett högre plan, ställa paroller, som mobiliserar massorna och inte ställa verklighetsfrämmande krav och paroller som isolerar oss från massorna och verkar splittrande bland dessa.

För det andra: De segerrika massaktioner, som Ådalshändelserna utlöste genom att 100000 arbetare följde kommunistiska partiets paroll om generalstrejk för kraven på strejkbrytarnas och militärens bortskaffande från Ådalen, visar att arbetarna kan kämpa endast genom att bryta den

fackliga legalismen. Dessa massaktioner möjliggjordes därför att, trots reformisternas och renegaternas försök att hindra och strypa kampen, arbetarna på enhetsfrontens grundval själva valde sig en strejkledning, som ledde kampen. De genomförde kampen utan och mot den reformistiska fackföreningsbyråkratin och det var den nödvändiga förutsättningen för att utlösa en segerrik kamp. Denna enhetsfront hade gjorts ännu fastare och slagkraftigare om vi haft förbindelser på arbetsplatserna, där haft aktiva organ, som gjort det möjligt att för varje arbetsplats skapa ledande kamporgan valda på enhetsfronttaktikens grundval, vilket hade bromsat och hindrat de av reformisterna delvis resultatrika försöken att genom den reformistiska fackföreningsapparaten strypa kampen.

Att få dessa lärdomar ut bland massorna måste bli vår uppgift.

Förberedandet, organiserandet av de ekonomiska striderna måste i dag bli A och O i partiets politik. *Det måste bli en hela partiets uppgift, det måste bli en uppgift för varje lokal partiorganisation, för varje medlem!* Det måste bli huvudfrågan på CK:s plenum som måste behandla alla i samband med denna fråga stående problem, av vilka här endast ett par de viktigaste berörts.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* juni 1932 (årgång 4)

De huvudsakliga svagheter i driftscellsarbetet.

Vi publicerar nedanstående artikel över driftscellsarbetet och uppmanar alla driftscellsledare att ingående studera denna då driftscellsarbetet tillhör ett av våra svagaste arbetsområden. Vi skall som komplement till denna artikel speciellt behandla driftscellsarbetet i vårt parti. Red.

I alla kommunistiska partier, bl. a. också i de starkaste såsom i Tysklands KP, måste följande, de betydelsefullaste bristerna i driftscellarbetet, beaktas:

1. Det finns, mycket få driftsceller. Det är långt ifrån alla företag där det finns celler.
2. Flertalet av de driftsceller som finns är koncentrerade till småföretagen. I stordrifterna finns det mycket få driftsceller och de som finns är i regeln i medlemsantal mycket svaga och politiskt av föga inflytande.
3. Alla befintliga driftsceller är i regeln föga aktiva och har ingen kontakt med det dagliga livet vid företaget.
4. Bland de arbetare, vilka såsom medlemmar tillhör partiet, kan man spåra en stark tendens att dra sig för arbetet i driftscellerna, varför inte heller alla partimedlemmar bland arbetarna på arbetsplatserna tillhör driftscellerna. Sålunda har Tjeckoslovakiens KP uppgivit att det 1 juli 1930 hade 57 % arbetare bland partimedlemmarna, men att i driftscellerna inalles 14 % arbetare är organiserade.
5. Driftscellerna har i regel ingen förbindelse med de kommunistiska fraktionerna i respektive fackförening.
6. Driftscellernas arbete är mycket dåligt samt ofta inte alls förknippat med partiets samfälliga arbete, detta beroende på bristande uppmärksamhet från de ledande partiinstansernas sida på driftscellsarbetet.

För att ändra detta sakernas läge beträffande driftscellerna, för att faktiskt förvandla driftscellerna till de kommunistiska partiernas verkligt grundläggande organisationer, måste alla dessa brister undanröjas. I första hand måste man naturligtvis börja med att ändra driftscellernas

ställning i partiarbetets system. För ögonblicket intar driftscellerna i partiarbetets system i det övervägande flertalet fall ungefär följande ställning: Alla av partiet genomförda stora politiska kampanjer genomförs i regeln under mycket svagt deltagande av driftscellerna eller till och med utan något deltagande alls från deras sida. De vanliga formerna för genomförandet av politiska kampanjer genom de kommunistiska partierna – är de gamla, ideligen av Kommunistiska Internationalen utdömda, från de socialdemokratiska partierna övertagna metoderna: allmän agitation, folkmöten, mobilisering av partimedlemmarna till deltagande i kampanjen på den plats där man bor, men ej på arbetsplatsen; och de egentliga drivkrafterna i kampanjen är nu som förr den centrala partipressen och de av particentralen levererade agitatorerna. Efter avslutandet av en kampanj konstaterar de ledande partiinstanserna vid bedömandet av vad som förekommit och på självkritikens väg falskheten i sådana vid kampanjens genomförande använda metoder och drar som den viktigaste lärdomen av kampanjen den slutsatsen att nästa politiska kampanj obetingat måste genomföras med arbetsplatsen som grundval. Nästa kampanj genomförs i alla fall på nytt efter de gamla metoderna. De kommunistiska partiernas funktionärer förklarar ett sådant sakernas läge med att de för närvarande av partierna genomförda politiska kampanjerna kräver spännande av partiets alla krafter och det vidsträcktaste utnyttjande av hela den partiapparat som finns. Till följd av driftscellernas svaghet är det, enligt kamraternas åsikt, för närvarande omöjligt att genomföra kampanjer på grundval av drifterna. Den omständigheten att driftscellerna vid genomförandet av kampanjen står vid sidan för emellertid oundvikligt till, att en reorganisering av partierna på driftscellerna som grundval i verkligheten inte kommer till stånd, så att partierna på så vis inte får möjlighet att bringa 'parollerna ut till massan av arbetare och avslöja socialdemokraternas, reformisternas och fascisternas förrädiska och kontrarevolutionära arbete. Driftscellerna blir bräckliga organisationer, som i partiernas liv inte spelar någon som helst speciell roll och för vilka partiet inte ställer några uppgifter. Detta driftscellernas tillstånd är i hög grad en följd av de tilltagande repressalierna mot kommunisternas arbete på arbetsplatserna, men huvudorsaken till detta deras tillstånd lär i alla fall kvarlevandet av socialdemokratiska traditioner i praxis i de kommunistiska partiernas dagliga arbete. Utan att dessa traditioner övervinnes och fullständigt likvideras, kan det inte bli tal om en verklig reorganisering av partierna på grundval av driftscellerna och därför inte heller om deras verkliga bolsjevisering.

De ändringar som kräves i partiledningarnas arbetsmetoder.

De kommunistiska partiernas centralkommittéer måste vidtaga alla åtgärder för att laga så att partiledningens hela system inriktas på arbetsplatserna. Framför allt måste i detta hänseende hela partipressen omläggas. Den centrala pressen ävensom samtliga lokala partiorgan måste med tusentals trådar knyts till arbetsplatserna. Partipressen måste i sitt innehåll framför allt åter- spegla alla frågor som gäller arbetarnas dagliga kamp på arbetsplatsen. Samtidigt härmed måste artiklarna obetingat skrivas på ett så enkelt språk att de blir begripliga för genomsnittsarbetaren, även för den partilöse arbetaren som ännu inte blivit van vid de speciella politiska uttrycken och formuleringarna. Artiklarna som anger en politisk riktning, som ägnas åt frågor rörande och förklaring av Kommunistiska Internationalens linje ävensom partikongressens och centralkommitténs beslut, får inte hållas i allmänt teoretiska avhandlingars abstrakta form, utan måste i regeln ha formen av uppställandet och förklarandet av konkreta uppgifter och måste säga: hur de på arbetsplatsen verksamma partimedlemmarna och sympatiserande skall i sitt dagliga arbete tillämpa partiets generallinje, hur de dag för dag har att för arbetarmassorna på arbetsplatsen förklara denna linje, hur de på grundval av denna linje skall organisera massorna till kamp under partiets ledning. Vid sidan av dessa artiklar måste partiledningarna lämna fullt upp med korrespondenser från landsorten och från arbetsplatserna. Ett synnerligen intensivt arbete måste nedläggas på att utvidga arbetarkorrespondentnätet och på organiserandet av arbetarkorrespondentcirkel vid alla företag, varvid det gäller att i denna rörelse dra in inte bara partimed-

lemmarna, utan också sympatiserande partilösa arbetare, ävensom revolutionärt sinnade socialdemokratiska arbetare och socialdemokratiska medlemmar i de reformistiska fackföreningarna. Utom arbetarkorrespondenterna på arbetsplatserna har man att bilda grupper av partipressens vänner, i stil med vännerna till "Humanité" i Frankrike. Arbetarkorrespondentcirklarna måste tillhöra dessa grupper av vänner till partipressen, medan å andra sidan vängruppen inom sig utser arbetarkorrespondenter för information till partipressen om vad som försiggår på arbetsplatsen. Korrespondenserna från en arbetsplats får i regeln inte vara en enskild arbetarkorrespondents enskilda angelägenhet; vid avfattandet av korrespondenserna bör sympatiserande arbetare förmås att medverka i den mån polisförhållandena medger det; de skall läsas upp för grupper och på de allmänna mötena med arbetsstyrkan samt i verkstäderna, så att tillägg kan göras och arbetarmassans på arbetsplatsen önskemål kan medtagas. I den mån polisförhållandena medger det kan partitidningarnas redaktioner anordna täta och om möjligt regelbundna överläggningar med arbetarkorrespondenterna och till dessa överläggningar kalla även andra arbetare för att tillsammans med dem dryfta nödiga förbättringar i partitidningarna, varigenom dessa bringas i bättre kontakt med arbetarmassorna. Med ett ord, allt måste arrangeras så att arbetarklassen i partitidningen verkligen ser sin arbetartidning och att å andra sidan partitidningarna skriver i ett språk och i frågor som står nära de breda arbetarmassorna och förstås av dem.

Vad som här sagts beträffande partitidningarna gäller i annan form men obetvingat också för partiledningarna och i första hand och i synnerhet för de partiledningar, som är direkt ansvariga för arbetet på arbetsplatserna. Driftscellerna kan stärkas och bli de utslagsgivande partiinstanserna endast under den förutsättningen att de partiledningar som har att leda deras arbete hjälper dem i deras dagliga arbete. Härför behövs det en mycket allvarlig ändring i metoderna för partiinstansernas dagliga arbete. Det är nödvändigt att partiledningarna i stället för den nuvarande byråkratiska förbindelsen genom cirkulär åstadkommer en direkt levande förbindelse med arbetsplatserna och driftscellerna. För att nå detta måste partiledningen utnyttja alla möjligheter. På de legala partitidningarnas redaktioner måste införas tjänstgöringstimmar för representanter för partiledningarna och förläggas till sådan tid på dagen att arbetarkorrespondenterna kan besöka redaktionerna före arbetets början eller efter dess slut. Partitidningarnas representanter måste på det omsorgsfullaste av dessa låta informera sig om läget på arbetsplatserna och måste lämna råd och anvisningar beträffande det fortsatta arbetet. Detsamma gäller också beträffande de legala fackföreningarna och deras pressorgan.

Medlemmarna i den kommunistiska fackföreningsfraktionen måste stå i närmaste kontakt med respektive partiledning och systematiskt informera partiledningen rörande allt som karaktäriserar livet på arbetsplatserna, om stämningen bland arbetarmedlemmarna i fackföreningarna o. s. v. Genom de kommunistiska fackföreningsfraktionerna måste partiledningarna utbygga och befästa partiets förbindelse med arbetsplatserna, varvid de har att använda sig av de avancerade, revolutionärt sinnade fackföreningsmedlemmarna.

Å andra sidan måste driftscellen genom den kommunistiska fackföreningsfraktionen få nya förbindelser i och för ledning och organisatorisk förankring på arbetsplatsen. Synnerligen viktigt är det för partiledningen att sörja för en regelbunden, systematisk och levande instruktion av driftscellerna i deras dagliga arbete. I detta syfte har alla partiledningar, som direkt leder driftscellernas arbete, att åstadkomma en regelbunden förbindelse genom överläggningar så ofta som möjligt mellan representanter för partiledningen och representanter för driftscellerna, antingen alla på en gång eller gruppvis, ävensom med en driftscells funktionärer, beroende på polisförhållandena och de konkreta uppgifterna varannan eller var tredje dag och vid kamptillfällen även oftare. Särskilt viktiga är sådana överläggningar med representanter för driftscellerna vid sådana storföretag, där det på grund av ordningsföreskrifterna på arbetsplatsen är omöjligt att växelvis besöka de olika verkstäderna och avdelningarna, eller där det är omöjligt att inom arbetsplatserna anordna några som helst möten eller överläggningar. Sådana överlägg-

ningar är särskilt nödvändiga i samband med förberedelserna för stora politiska kampanjer, stora aktioner av arbetarklassen, demonstrationer och strejker. För att vidare verkligen kunna leda alla stora politiska kampanjer på driftscellernas basis måste planen för genomförandet av sådana kampanjer i förväg förberedas och dryftas på mötena med partiets lägre driftscellfunktionärer. Om uppgiften att bearbeta arbetsplatsen lagts i händerna på partifunktionärerna på arbetsplatsen och om därvid hänsyn tagits till alla konkreta, för stärkande av partiarbetet på arbetsplatsen nödiga åtgärder, så kommer detta obetingat att leda till en motsvarande omställning av samtliga partikrafter och -medel i riktning mot arbetsplatsen. På det sättet gör man verkligen slut på de hittillsvarande traditionella metoderna vid genomförandet av politiska kampanjer.

Partiledningarnas uppgifter beträffande instrueringen av driftscellerna.

När det gäller att instruera driftscellerna för det dagliga arbetet måste framför allt åtgärder vidtagas som gör det möjligt att vid deras instruering avkoppla ett formelltbyråkratiskt grepp på tingen. Tyvärr förekommer än i dag tämligen ofta ett sådant grepp på tingen i praktiken. Den kontroll som partiledningen utövar över driftscellernas arbete utövas ur den synpunkten att kontrollen gäller utförandet av olika formella moment genom driftscellen: om cellmötena äger rum regelbundet, om driftscellmedlemmarna ordentligt besöker mötena, om alla frågor som angivits i den ledande partiinstansens bestämda direktiv sättes upp på driftscellens dagordning, om alla cellens medlemmar utnyttjas ordentligt, uppfyller de olika formella kraven på sammanträden, regelbundet besök av dessa sammanträden, dryftande av alla de frågor cellen har att behandla o. s. v., men som ändå inte är en verklig driftscell i ett bolsjevikiskt parti. Det huvudkrav som Kommunistiska Internationalens statuter ställer på en driftscell består i att driftscellen i första hand skall vara ett förbindelseorgan mellan partiet och arbetarklassens massor. I enlighet därmed måste kontrollen över driftscellens arbete framför allt ske ur den synpunkten. Man måste obetingat sträva efter att cellen sammanträder regelbundet, att driftscellens möte ordentligt besöks av alla partimedlemmar, men det är alldeles oeftergivligt att driftscellen, oberoende av den fastställda planen och de stående bestämmelserna, sammanträder varje gång någon rörelse uppstår på arbetsplatsen, när en aktion av arbetarna, en strejk o. s. v. förberedes. Partiledningar och driftscelledningar har att vidtaga alla av dem beroende åtgärder så att på de arbetarmöten där frågan om kampen för arbetarnas omedelbara krav och frågan om förberedandet av en aktion, en strejk o. s. v. dryftas, partimedlemmarna ävensom de sympatiserande ovillkorligen är närvarande och har bestämda uppgifter från cellen och från partiledningen om, vad de skall göra på dessa möten, vilken linje de skall följa o. s. v. Det är dessa grundbegrepp som varje instruktör och varje aktivist i driftscellen i första hand måste införliva med sig

I samklang med en sådan ställning av frågan måste driftscellen ovillkorligen stå i den intimaste kontakt med arbetarnas på arbetsplatsen dagliga liv och kamp; den måste på det sorgfälligaste ge akt på vad som försiggår på arbetsplatsen, hur administrationen arbetar, hur de olika politiska organisationerna och grupperna bland arbetarna arbetar, vilka förändringar man kan notera i stämningen bland arbetarna, och därvid måste cellen utnyttja även de minsta möjligheter att utsträcka partiets inflytande bland arbetarmassorna och mobilisera arbetarna till kamp för deras klassintressen. På partiledningens sammanträden måste ovillkorligen ställning tagas till alla allmänna partifrågor, men ovillkorligen måste därvid också beaktas, hur dessa direktiv konkret och praktiskt skall genomföras på arbetsplatserna, vad som behövs härför, vilka hjälporganisationer som härför måste skapas, vilka konkreta uppgifter som skall ges åt varje enskild medlem i driftscellen. A andra sidan måste driftscellen, när den behandlar frågan om läget på arbetsplatsen, om stämningen bland arbetarna o. s. v., därvid ovillkorligen taga upp frågan, hur ett givet läge på arbetsplatsen och den ena eller andra stämningen bland arbetarna kan utnyttjas för att stärka partiets ställning på arbetsplatsen samt vad som i det hänseendet konkret måste göras, vilka konkreta uppgifter varje enskild medlem av driftscellen skall tilldelas o. s. v.

De första stegen till bildandet av en driftscell.

Ett av de svåraste momenten när det gäller partiets omställning på grundval av driftscellerna är bildandet av driftsceller på arbetsplatser, där det ännu inte finns några partimedlemmar, och likaså bildandet av driftsceller på arbetsplatser, där det finns högst en eller två partimedlemmar.

På de kommunistiska partiernas nuvarande ståndpunkt, då det i stordrifterna i regeln inte alls finns några celler, eller då dessa, om det nu skulle finnas några, till medlemsantalet är så små, att de redan till följd av sitt ringa medlemsantal är ur stånd att spela någon som helst väsentlig roll för utvecklingen av den kommunistiska rörelsen inom företaget, står de kommunistiska partierna inför den absolut nödvändiga uppgiften som icke kan uppskjutas att genast gå i författning om bildandet av starka driftsceller vid alla storföretag.

Det första steget till bildandet av en driftscell på en arbetsplats där det inte finns någon sådan består i att genom massorganisationernas fraktioner (KUF, fackföreningarna, Röda hjälpen, idrottsorganisationerna, delegeradeförsamlingarna), låta klargöra, om det inte i dessa organisationer finns arbetare som är partimedlemmar eller sympatisera med dem. Lyckas det inte att på detta sätt få fram partimedlemmar, måste försök göras att genom massorganisationernas fraktioner få fram sympatiserande arbetare och med dessa eller med deras hjälp försöka lägga grunden till bildandet av en driftscell på arbetsplatsen. Genom massorganisationernas fraktioner, i första hand genom respektive fackföreningsfraktion, skall också frågan ställas om bildandet av en driftsgrupp av den massorganisation det gäller, för att sedan genom denna grupp förmedling åstadkomma förbindelsen med de med partiet sympatiserande arbetarna och på detta sätt i sin tur verka i riktning mot bildandet av en driftscell. För åstadkommande av förbindelser med arbetsplatserna måste också sådana möjligheter utnyttjas som inkallande till överläggning av läsare av och vänner till partipressen och den revolutionära fackliga pressen o. s. v. Slutligen måste i särskilda fall ställas frågan om sändandet av partimedlemmar till arbetsplatsen, varvid dessa har att laga så att de blir anställda vid företaget.

De sistnämnda metoderna kan med stor fördel användas vid jordbruksanläggningar, sockerbetsplantager o. s. v., som ofta ligger långt borta från industricentra och i regeln använder efterblivna lager av proletariatet och halvproletariatet som arbetskraft

Vid bildandet av nya driftsceller är det nödvändigt att utnyttja gatucellerna i de stadsdelar som gränsar till den arbetsplats det i vart fall gäller. Med hjälp av dessa gatucellermåste förbindelser upprättas med arbetarna på arbetsplatsen, man måste vänta på dem när de lämnar arbetet eller redan på vägen till arbetet ta hand om dem, göra bekantskap med dem på de matställen där de håller till eller också knyta förbindelse med dem direkt i deras bostäder.

Formerna för åstadkommande av förbindelse med de revolutionärt sinnade arbetarna kan vara av de mest skilda slag, kan börja med ett skenbart tillfälligt samtal, under vars förlopp man kan känna sig för rörande den politiska inställningen hos den man talar med. Man kan också igångsätta samtal om en eller annan nyhet i tidningen och organisera gemensamma utflykter, under vilka man kan underkasta de enskilda arbetarna en individuell politisk bearbetning, sprida litteratur och partitidningar, flygblad, driftstidningar o. s. v.

I en del fall kan det vara ändamålsenligt att organisera ett slags stormtrupper bestående av medlemmar i flera drifts- och gatuceller och ge dem den speciella uppgiften att åstadkomma förbindelser med arbetarna vid ett visst företag och där organisera en driftscell. Vid bildandet av sådana speciella grupper, måste man såväl beakta alla för den arbetsplats det gäller säregna förhållanden som också lägga vikt vid det sorgfälliga urvalet av medlemmar i sådana grupper. För en sådan grupp väljes sålunda fördelaktigast sådana kamrater som på grund av läget av deras bostäder eller arbetsplatser rent praktiskt har större möjlighet att komma i kontakt med arbetarna på den arbetsplats det gäller. Mycket viktigt är det också att den tid då dessa kamrater slutar sitt

arbete överensstämmer med den tid då arbetet börjar på den arbetsplats det gäller att bearbeta. Och slutligen är det nödvändigt att de kamrater som fått uppdraget helt och fullt känner till denna arbetsplats' karaktär och de speciella bekymmer och problem som sysselsätter densamma arbetare.

Enligt vad erfarenheten i en del länder visar innebär driftstidningen en god sporre för åstadkommandet av förbindelser med arbetsplatser där det inte finns någon driftscell eller några partimedlemmar. För detta ändamål ger partiledningen en kamrat i uppdrag att, efter ett sorgfälligt studium av läget på arbetsplatsen ävensom av de frågor som sysselsätter arbetarna, på den arbetsplats det gäller organisera en cell och utge en driftstidning, som innehåller konkret material ur livet på arbetsplatsen, varvid i detta första nummer av driftstidningen en rad konkreta praktiska anvisningar ges, hur de med kommunistiska partiet sympatiserande arbetarna, som inte tillhör partiet, även utan att behöva avvakta partiorganistörens ankomst, själva kan bilda en particell på arbetsplatsen, vad de därvid har att göra o. s. v.

Så snart det, på vilket sätt det vara månne, lyckats att komma i kontakt med 3-5 arbetare på arbetsplatsen, måste de genast organisatoriskt sammanslutas till en driftscell. Denna cell måste, den må vara aldrig så svag beträffande medlemsantalet, ofördröjligen och på det mest energiska sätt skrida till åstadkommande av nya förbindelser ävensom värvande av nya medlemmar i det kommunistiska partiets led samt vidtaga alla åtgärder för åstadkommande av förbindelser med de verkstäder och avdelningar inom företaget, där det ännu inte finns några partimedlemmar. Partiledningen måste på det sorgfälligaste aktgiva på detta arbete och måste oförtrutet hjälpa kamraterna, korrigera deras fel under arbetet och om det blir nödvändigt ge dem nya funktionärer som hjälpkrafter.

Där det finns utsikter att knyta nya förbindelser med arbetsplatserna, måste naturligtvis första möjlighet härtill utnyttjas. Likväl måste man därvid av alla krafter och i första hand arbeta på att åstadkomma förbindelser med de utslagsgivande och dominerande verkstäderna inom en stordrift. Vid varje företag finns det utslagsgivande verkstäder och verkstäder av sekundär betydelse. Arbetsinställelse vid en utslagsgivande verkstad leder oundvikligen till arbetsinställelse även vid de övriga verkstäderna. Därför är det utomordentligt viktigt att framför allt organisera förbindelse med de utslagsgivande verkstäderna och att bilda verkstadsceller.

Verkstadscellen – den viktigaste delen.

Den viktigaste delen av partiets driftscell är verkstadscellen. En del kamrater tror att verkstadscellen kan organiseras endast i partier med starka och talrika allmänna driftsceller. Det är inte riktigt. Partiarbetet på arbetsplatsen börjar alltid med verkstaden. Partimedlemmen kan inte vara verksam vid företaget i stort: han kan vara verksam endast i en verkstad bland en bestämd arbetargrupp.

Vilka är då uppgifterna för en partimedlem som kommer till företaget såsom arbetare i particellens organisation? Först och främst måste han organisera sig i sin verkstad och måste veta tillsammans med vilka arbetare han har att arbeta och vilka det är han har omkring sig. Han måste framför allt veta om det där finns några partimedlemmar och sympatiserande. Detta måste man ta reda på på följande sätt: man kan genom partiledningen få veta, hur många partimedlemmar det finns i den verkstad det gäller, man kan genom respektive fackföreningsfraktion erfara om det finns revolutionärt sinnade partilösa arbetare, liknande informationer kan man skaffa sig genom fraktionerna i andra massorganisationer – genom Arbetarhjälpen, Röda Hjälpen, hyresgästorganisationer, idrottsorganisationer osv. Först och främst måste man träda i kontakt med partimedlemmarna och med de revolutionärt sinnade arbetarna och tillsammans med de sistnämnda i verkstaden bilda en revolutionär kärna, vars grundval partiets verkstadscell har att bilda. Utgående från denna revolutionära kärna måste nu den politiska fysionomin hos alla arbetare på verkstaden utrönas: vem som är medlem av de reformistiska fackföreningarna,

vem som är medlem av det socialdemokratiska partiet, medlem av fascistiska organisationer osv. Att på så sätt göra sig bekant med alla arbetare på den verkstad där man arbetar är absolut nödvändigt för varje partimedlem och för varje verkstadszell. Partimedlemmarna måste, när de bedriver partiarbetet i verkstaden, naturligtvis i första hand träda i kontakt med de revolutionärt sinnade medlemmarna i de reformistiska fackföreningarna ävensom medlemmarna i det socialdemokratiska partiet och enskilda fascistiska arbetare.

Samtidigt med arbetet i sin verkstad måste partimedlemmen åstadkomma och befästa förbindelser med arbetarna i andra verkstäder. Om det finns partimedlemmar bara i en verkstad, måste denna verkstad fylla hela driftscellens samtliga funktioner, med partiledningens hjälp vidtaga alla åtgärder och, med stöd av hjälpen från massorganisationernas fraktioner, sörja för att förbindelsen uppehålls med alla verkstäder och avdelningar vid företaget. När det gäller bearbetningen av hela arbetsplatsen måste en sådan verkstadszell hela tiden fast inrikta sig på att erövra majoriteten av arbetarna i sin verkstad, respektive få in dem under sitt inflytande, och att på sin egen verkstad bli det av alla arbetare kända organet att leda försvaret av och kampen för arbetarklassens intressen.

Driftscellen är en illegal organisation.

I samtliga kapitalistiska länder kan driftscellen arbeta endast som illegal organisation. Till följd härav måste dess arbete och varje enskild medlems av cellen arbete läggas så att de olika polis-agenturer som finns vid företaget om möjligt icke får veta något om, vilka arbetare som är kommunister, och att de i synnerhet inte får veta något om det konkreta arbete som det kommunistiska partiet utför på det område som innefattar den politiska propagandan och agitationen bland arbetarna ävensom det arbete som går ut på att på arbetsplatsen organisatoriskt förankra partiets inflytande. Till följd härav måste vid driftscellens arbete reglerna för konspiration obetingat följas. Detta gäller i lika hög grad för länderna med illegala kommunistiska partier som för länderna med legala kommunistiska partier. I länderna med illegala kommunistiska partier ställer sig cellens förbindelse med partiledningen komplicerad. För att säkra denna förbindelse kräves – jämte bildandet av en fast illegal apparat och en särskild fast illegal förbindelseapparat – ett grundligt utnyttjande av fraktionerna i de legala och halvlegala massorganisationerna, fraktionerna i kommunalfullmäktige osv. Men även i länder med legala kommunistiska partier måste de ledande partiinstanser som leder driftscellernas arbete obetingat instruera driftscellens medlemmar rörande reglerna för konspiration i driftscellens arbete. Av dessa regler för konspirationen kan exempelvis hänvisas på följande: 1) Vid particellens sammanträden och vid överläggningar rörande partiangelägenheter, framför allt vid avfattandet av protokoll och dylika dokument, får cellmedlemmarna inte använda sina riktiga namn, utan måste använda sig av pseudonymer. 2) I regel skall man aldrig tala om partiangelägenheter i obekanta personers närvaro och absolut aldrig i närvaro av sådana personer rörande vilka anledning föreligger att misstänka att de står i förbindelse med polisen. 3) I regeln får inga partisammanträden och överläggningar hållas inför främmande ögon och öron. För partisammanträdena måste därför sådana lokaler väljas som erbjuder den vidsträcktaste garanti för att partifrågorna kan dryftas utan risk att de åhöres av utomstående.

I enlighet därmed måste man beakta att på så sätt driftscellernas sammanträden för det mesta måste hållas utanför arbetsplatsen, men denna omständighet får inte leda till en ändring i karaktären av cellens arbete såsom ett förbindelseorgan mellan partiet och arbetarna vid de olika fabriksanläggningarna.

4) Varje partimedlem måste noga akta på att man vid partisammanträdena inte medför några partidokument, av vilka framgår att det eventuellt överraskade sammanträdet är ett kommunistiskt. 5) Överhuvudtaget får de på arbetsplatsen arbetande partimedlemmarna inte säga för någon att de är partimedlemmar.

Partiledningarna måste, när de upplyser particellernas medlemmar om dessa eller andra nödvändiga regler för konspirationen, samtidigt på det tydligaste klargöra för dem, att reglerna för konspirationen på inga villkor får inkapsla driftscellen i förhållande till massorna på arbetsplatsen, utan att particelledarna, vid användandet av konspiration mot polisen och dess agenter, alltid måste göra klart för arbetarna att de existerar, för vilket ändamål de ger ut flygblad och driftstidningar, anordnar möten osv. En driftscells viktigaste uppgift består i att bringa arbetar-massorna vid företaget dithän, att driftscellen ofördröjligen reagerar för allt som sker på arbetsplatsen och i landet, samt i partiets namn utfärda motsvarande paroller för organiserandet och för kampen för arbetarklassens intressen. När partimedlemmarna vidtar de nödiga försiktighetsåtgärderna för att inte rikta polisagenternas uppmärksamhet på sig, har de emellertid samtidigt inte bara att bedriva ett segt och dagligt arbete på att erövra nya arbetarlagar för partiorganisationen och in under partiets inflytande, utan de måste också i fall förhållandena för ögonblicket så kräver (till exempel den stora upphetsningen i samband med en gruvexplosion) utan hänsyn till några som helst risker för häktning eller avsked för de aktivaste cell-medlemmarna, uppdra åt dessa att öppet uppträda inför arbetarna i partiets namn.

Värvningsarbetet.

Partimedlemmarna har att bedriva ett segt och dagligt arbete på den politiska uppfostran av arbetarna i deras verkstad och utnyttja varje, även den minsta möjlighet – raster, sällskap på vägen från arbetet, särskilda utflykter med arbetskamrater – att uppamma intresset för det kommunistiska partiet och den revolutionära rörelsen. De kommunistiska partierna måste, när de fortsätter sitt värvningsarbete med hjälp av masskampanjer, under den allra närmaste tiden laga så att ett högst energiskt, individuellt, dagligt arbete på värvandet av nya medlemmar omedelbart presteras på arbetsplatserna. Befästandet av de bestående driftscellerna och bildandet av nya driftsceller kommer utan tvivel i första hand och huvudsakligen att möjliggöras genom ett segt, dagligt, individuellt värvningsarbete omedelbart på arbetsplatsen. Endast på detta sätt förmår partiet organisatoriskt förankra sitt inflytande på de frontavsnitt, där det ännu är svagt, och det kommer att på dessa frontavsnitt fylla sina led inte med opålitliga element som, sedan de hört ett eldande tal av en kommunistisk mötestalare, kommer med sin ansökan om inträde i det kommunistiska partiet, för att dagen efter återkalla sin ansökan; utan partiet kommer att i sina led vinna starka revolutionära element, som grundligt har överlagt varför de ansluter sig till det kommunistiska partiet och vad de kommer att göra där, sedan de blivit medlemmar.

I den mån värvningsarbetet sker inte endast med tanke på enskild upplysning av de sympatiserande arbetarna rörande det kommunistiska partiets mål och uppgifter, utan också i syfte att vinna de sympatiserande arbetarna för det dagliga arbetet på arbetsplatsen, så och endast på så sätt kommer denna värvning att ge de bästa resultaten, så väl i så måtto som man får ett omsorgsfullt och allvarligt urval av de verkligt avancerade elementen av arbetarklassen som beträffande uppfostran av de sympatiserande avancerade arbetarna genom partimedlemmarna, vilka förstår att i praktiken, i sitt dagliga arbete på arbetsplatsen genomföra partiets direktiv för massornas mobilisering och förbereda dem för arbetarklassens gemensamma kamp.

Driftscellens struktur och arbetsmetoder.

Ett riktigt arbete av driftscellen kräver en god och riktig organisation. Under nuvarande förhållanden, med en brutal arbetsköpar- och polisterror på arbetsplatserna, är detta mycket svårt att åstadkomma. I en del partier har man i syfte att försvaga möjligheterna till repressalier tillämpat en sådan praxis att man delat upp partiorganisationen i femmanna- och tiomannagrupper. Denna praxis kan i en del fall komma till användning, men får i inget fall tillämpas mekaniskt. Det är alldeles naturligt att man på de håll där driftscellen är stark medlemsmässigt sett eller, där man till följd av polisförhållandena inte kan anordna möten med alla medlemmar i en partidriftscell, håller gruppmöten och överhuvudtaget uppdelar parti-driftscellen i flera delar. Men denna

uppdelning får i intet fall bli en mekanisk delning. I första hand måste cellen, oberoende av det siffermässiga medlemsbeståndet, representera en del av företagets produktionsorganisation – en verkstad, ett lag, en avdelning, ett skift, en brigad o. s. v. Det duger inte att bilda grupper, medlemsantalet må vara aldrig så litet, som arbetar i olika verkstäder eller i olika skift, då en sådan grupps medlemmar inte skulle vara i stånd att hålla en varaktig och intim kontakt med varandra. Det utslagsgivande för var och en av dessa grupper måste vara möjligheten för gruppens medlemmar att ha den snabbaste och säkraste förbindelse med varandra. Den egentliga uppdelningen av driftscellen måste naturligtvis framför allt vara en uppdelning efter lag (verkstad), i verkstadsceller. Verkstadscellen kan i sin tur uppdelas i flera grupper och detta på så sätt att i varje grupp de partimedlemmar bland arbetarna förenas, som arbetar i närheten av varandra och i samma skift, detta för att sätta dem i stånd att varaktigt hålla kontakt med varandra. Inom varje grupp måste vidare en inre ordning och fördelning av partiarbetet fastställas: framför allt måste en organisatör tillsättas, som med partiets verkstads-(drifts-)cell förbinder en sådan grupp. Inom gruppen måste åliggandena likaledes fördelas på de enskilda medlemmarna. Varje medlem i en driftscell måste veta vad han har att göra för att utföra de överordnade partiinstansernas direktiv och befästa partiets inflytande inom den del av anläggningen där hans partigrupp arbetar. Medlemmarna i gruppen måste varje dag anordna sammankomster, dessa må vara aldrig så korta, samt överenskomma med varandra om hemliga tecken, medels vilka de till och med under arbetet kan överbringa direktiven till varandra utan att väcka polisagenternas misstankar och utan att rikta de partilösa och de socialdemokratiska arbetarnas uppmärksamhet på sig.

Möjligheten att under arbetsprocessen hålla en ständig förbindelse med varandra och att ömsesidigt till alla i verkstaden arbetande partimedlemmar samt genom dem till de sympatiserande arbetarna förmedla de nödvändiga direktiven är ett av de viktigaste momenten i det inre organisationsarbetet för varje del av en partidriftscell, varvid det är nödvändigt att en sådan ordning införes inom varje avdelning och verkstad. Till åliggandena för verkstadscellens organisatör måste också höras uppgiften att åstadkomma en förbindelse med verkstadscellerna vid andra verkstäder och avdelningar; och ifall åstadkommande av en sådan förbindelse visar sig omöjlig, har han att upprätthålla förbindelse med den ifrågakommande partiledningen. De partiledningar som omedelbart leder driftscellernas arbete, måste, när de upprätthåller förbindelsen med driftscellen, samtidigt obetingat uppehålla en omedelbar förbindelse även med alla verkstads-cell. Upprätthållandet av en sådan förbindelse är absolut nödvändig, på det att partiledningen, ifall styrelsen för partidriftscellen måste rymma fältet, är i stånd att omedelbart träda i kontakt med verkstadscellerna och genom dem på nytt bygga upp hela partidriftsorganisationen. På så vis kommer en verkstadscells organisatoriska struktur att uppvisa följande bild: Inom varje verkstad, respektive avdelning, måste, allt efter de tekniska säregenheterna i verkstadens organisation och allt efter antalet partimedlemmar, flera grupper bildas. Dessa grupper förenas till partiverkstads-cell. Därvid hänvisas åt cellerna att allt efter antalet partimedlemmar utse sin egen organisatör eller styrelse, som väljes på verkstadscellens allmänna medlemsmöte eller ett möte med representanter för grupperna (detta ifall medlemsantalet i verkstadscellen är betydande och ifall polisförhållandena i hög grad försvårar sammankomst av ett större antal partimedlemmar). Verkstadscellerna förenas till totaldriftscellen. I spetsen för varje driftscell står en styrelse (byrå), som väljes på det allmänna mötet med driftscellens medlemmar (eller på sammanträdet med representanter för verkstadscellerna, om det med hänsyn till polisförhållandena är omöjligt att kalla driftscellen till allmänna medlemsmöten). Styrelsen för totalcellen måste utses bland de bästa kamraterna i driftscellen och den måste bestå av 3-5 medlemmar och 2 kandidater. Cellstyrelsen har att med bistånd av verkstadscellorganisatörerna och understödd genom hjälp från vederbörande lägre partilednings sida leda driftscellens dagliga arbete.

Styrelsen för totaldriftscellen har att regelbundet anordna sammanträden gemensamt med repre-

sentanternas för verkstadscellerna för att dryfta de partiarbetet gällande frågor som rör hela företaget, för att sammanfatta och bedöma de enskilda verkstadscellernas arbete, för att fastställa de omedelbart föreliggande uppgifterna för totaldriftsorganisationen och för varje verkstadscell för sig.

Utnyttjandet av de legala och halvlegala möjligheterna genom driftscellen.

Vid fördelningen av arbetet på driftscellens medlemmar måste obetingat uppgifterna för arbetet bland arbetarungdomen och arbeterskorna beaktas. Driftscellen måste sörja för att det verkssammaste understöd ges åt KUF vid bildandet av en stark KUF-cell på arbetsplatsen och att på samma effektiva sätt understöd lämnas vid organiserandet av möten med delegerade för arbeterskorna och för arbeterskornas vinnande för partiet ävensom för de proletära massorganisationerna.

Driftscellen måste i sitt allmänna dagliga arbete stödja sig på de olika legala och halv-legala hjälporganisationerna: fackföreningar, kultur- och bildningsföreningar, idrottsföreningar o. s. v. Den största betydelsen har de fackliga organisationerna såsom den viktigaste punkten för förbindelsers knytande mellan driftscellen och de breda arbetarmassorna vid företaget. På det att driftscellen omedelbart på arbetsplatsen skall kunna stöda sig på den fackliga organisationen, kräves det en motsvarande omläggning av den fackliga organisationen efter medlemmarnas arbetsplats i enlighet med besluten på RFI:s 5. kongress. Driftscellerna måste genom de partimedlemmar som tillhör fackföreningarna ta initiativet till denna omläggning. Driftscellen inom denna fackföreningsgrupp vid företaget har att spela rollen av en organisatorisk centralpunkt. Stödd på denna fackföreningsgrupp vid företaget kan driftscellen utsträcka sitt inflytande till de efterblivna arbetarlagren, vinna dem för kampen för de omedelbart föreliggande kraven och under denna kampprocess förklara den revolutionära fackföreningsrörelsens ävensom det kommunistiska partiets allmänna linje och uppgifter. Ifall bland arbetarna missnöje skulle uppstå med ordningsföreskrifterna på arbetsplatsen, med arbetsköparoffensiven mot arbetslönen, med den borgerliga regeringens åtgärd, socialdemokraternas förräderi o. s. v., åligger det driftscellen att ta initiativet till bildandet av passande kamporgan, till förberedandet av en strejk, till kamp mot avskedanden, till förberedande av demonstrationer o. s. v., och att härvid utnyttja hela den internationella erfarenhet i denna fråga, som finnes nedlagd i Strassburgkonferensens resolutioner rörande strejktaktiken, i besluten av EKKI:s 10. plenum och i 5. RFI-kongressens organisationsresolution. Lika omfattande måste driftscellen utnyttja organisationer sådana som IRH, IAH, hyresgästorganisationerna, idrottsorganisationerna (i synnerhet) o. s. v. Särskild uppmärksamhet måste driftscellen ägna åt frågan om organiserandet av ett skyddsvärn på arbetsplatsen: vid strejker inrättandet av strejkvakter, vid förberedandet av demonstrationer bildandet av avdelningar till skydd för talarna, till skydd för möteslokalerna, för den revolutionära fackföreningsrörelsen och för kommunistiska partiet, till skydd för demonstranterna mot polisöverfall och mot fascistiska banditer. Det allra mäktigaste medlet i driftscellens hand såväl till spridandet av partiets paroller bland arbetarmassorna vid företaget som till mobilisering av arbetarmassorna för dessa paroller är driftstidningen. I talrika kommunistiska partier underskattas i hög grad driftstidningarnas betydelse. Driftstidningarna är ännu mycket litet spridda, i många fall existerar de till och med inte alls, ens på arbetsplatser där det sedan länge finns driftsceller. Hela den internationella erfarenheten berättigar ett kategoriskt påstående, att en omläggning av de kommunistiska partierna på driftscellernas grundval är omöjlig, om inte driftstidningen i den allra största utsträckning bringas att tjäna detta intresse. Även under de nuvarande arbetsförhållandena på arbetsplatserna, då det är omöjligt att anordna stora möten, är driftstidningen det bästa medlet att på arbetsplatsen bekantgöra partiets direktiv och paroller. Driftstidningens så stora betydelse kräver att densamma ägnas den allra största uppmärksamhet såväl från själva driftscellens sida som från vederbörande partilednings sida, som leder driftscellens arbete. Driftstidningarna måste göras av driftscellerna och inte av partiledningarna,

såsom det för närvarande och i ett mycket betydande antal fall sker i alla partier. Partiledningarna måste emellertid på det sorgfälligaste leda driftscellernas arbete med driftstidningarna. De måste för att understödja driftscellerna vid detta arbete ställa till deras förfogande politiskt och litterärt kunniga partimedlemmar. Partiledningarna måste systematiskt ta ställning till driftstidningens innehåll, organisera en öppen inspektion av driftstidningen, upptaga driftstidningen till dryftande på verkstads- eller totaldriftscellens möten ävensom på sammanträdena med partiets totaldrifts-cellfunktionärer, för att på så sätt på självkritikens väg uppnå den största möjliga förbättring av driftstidningarna och därigenom göra dem till vad de måste vara: det bästa medlet i driftscellernas händer till befastande av partiets inflytande på arbetsplatserna.

Cellerna måste kring driftstidningarna samla en aktiv av sympatiserande arbetare och även av revolutionära socialdemokratiska arbetare och medlemmar i de reformistiska fackförbunden. Även arbetarkorrespondenterna till partiorganen och till den revolutionära fackföreningsrörelsens organ måste tagas med i detta arbete på att förvandla driftstidningen på arbetsplatsen till en huvudstödjepunkt för partipressen och den revolutionära fackföreningsrörelsens press.

Den allra största hjälporganisationen i driftscellernas massarbete måste de röda driftsråden och de revolutionära förtroendemännen vara. Frågan om erövrandet av driftsråden och befastandet av deras inflytande måste med stöd av de erövrade driftsråden ryckas fram i medelpunkten för partidriftstidningarnas uppmärksamhet. I den mån som en driftscell har framgång i sitt arbete, kommer också i mycket hög grad den framgång att gestalta sig som den har i sitt arbete på att erövra driftsrådet och på att skapa revolutionära förtroendemän som den huvudsakliga stödjepunkten för cellen vid erövrandet av driftsrådet eller vid bildandet av driftsråd i de länder där det ännu inte finns några driftsråd (Frankrike).

Arbetet bland de socialdemokratiska arbetarna och bland medlemmarna av de reformistiska fackföreningarna ävensom bland nationalsocialisterna.

Speciell uppmärksamhet måste driftscellerna ägna åt frågan om arbetet bland de socialdemokratiska arbetarna och bland medlemmarna i de reformistiska fackföreningarna. För närvarande får detta arbete en särskilt stor betydelse i samband med att den förrädiska socialfascistiska roll, som ledarna för den socialdemokratiska och Amsterdam-internationalen spelar, allt klarare och tydligare blir uppenbar för de breda arbetarlagren och då man på grundval härav alltmer kan märka att socialdemokratiska arbetare och medlemmar i de reformistiska fackföreningarna alltmer drar sig bort från sina reaktionära ledare. För att i erforderlig grad kunna prestera detta arbete måste driftscellen på det mest ingående sätt hålla sig a jour med vilket arbete det socialdemokratiska partiet och de reformistiska fackföreningarna presterar på den ifrågavarande arbetsplatsen. Härtill måste driftscellen fastställa vilka av arbetarna som är medlemmar i det socialdemokratiska partiet, respektive medlemmar av fackföreningarna, och ställa dem under speciell observation av partimedlemmar och sympatiserande, som arbetar i deras omedelbara grannskap. Samtidigt måste driftscellen genom fraktionen i den reformistiska fackföreningen vara på det klara med vad de reformistiska fackföreningarna företar sig beträffande den ifrågavarande arbetsplatsen, genom vem och hur de vidtager sina åtgärder.

En av de viktigaste grundläggande uppgifterna i kampen mot det socialdemokratiska och reformistiska inflytandet på arbetsplatsen måste vara avslöjandet av de omedelbara bärarna av det socialdemokratiska och reformistiska inflytandet på arbetsplatsen. Alla dessa omedelbara bärare av socialfascismens inflytande på arbetsplatsen, de socialdemokratiska och reformistiska funktionärerna, måste tagas under den allra skarpaste eld i driftscellernas dagliga propaganda, genom fraktionerna i vederbörande massorganisation och framför allt genom driftstidningen, som från nummer till nummer på det mest grundliga sätt och **utgående från konkreta fakta** har att avslöja dessa agents arbetarförrädiska roll på arbetsplatsen. Samtidigt måste cellen med största uppmärksamhet sysselsätta sig med framväxten bland medlemmarna i det socialdemo-

kratiska partiet och den reformistiska fackföreningen av missnöje med deras ledares politik, åstadkomma en nära förbindelse med dessa missnöjda element och på grundval av enhetsfronten underifrån få dem att medverka i de olika aktionerna i syfte att försvara de närmast liggande intressena för arbetarna vid det företag det gäller och för arbetarklassen i dess helhet. Vid närmandet till de socialdemokratiska och reformistiska arbetarna är det nödvändigt att particellen ådagalägger största möjliga smidighet. Det är helt naturligt att sådana arbetare inte genast med en gång kommer att ansluta sig till partiets program och taktik, att dessa arbetares avståndstagande från sina reaktionära ledare börjar i enskilda frågor, medan de i andra frågor fortfarande är ense med sina ledare, upprätthåller förbindelse med dem och utför deras direktiv. Den centrala uppgiften för driftscellen gentemot sådana arbetare består inte i att kritisera dem, emedan de inte ännu helt bryter med sina ledare, utan i att komma till samförstånd med dem i de frågor, i vilka dessa arbetare redan är beredda att bryta med sina ledare, för att genom dessa frågor få dem med i kampen för de närmast liggande kraven och under gången av denna kamp vidga klyftan mellan dem och deras reaktionära ledare samt slutligen helt slita dem loss från dessa ledare.

Kampen mot avvikelserna.

Partiets reorganisering på grundval av driftscellerna är otänkbar utan en fortsättning av den mest avgjorda och hänsynslösa kamp mot alla avvikelser från Kommunistiska Internationalens generallinje. Erfarenheten i alla länders kommunistiska partier har visat att såväl höger- som ”vänster”-opportunisterna är motståndare till driftscellerna. Det största hindret för partiernas reorganisering på grundval av driftscellerna liksom för de kommunistiska partiernas allmänna bolsjevisering är utan tvivel den högeropportunistiska avvikelserna, och högeropportunisterna utgör med sin passivitet och sina traditionella, f. d. socialdemokratiska metoder för partiarbetet utan tvivel huvudhindret för befästandet och utvecklingen av driftscellerna. Vidare har den internationella praktiken vid uppbyggandet av de kommunistiska partierna visat, att, när det gäller uppbyggandet av driftscellerna, partimedlemmar inte sällan i praktiken uppträtt som opportunist, ehuru de i allmänna politiska frågor röstar för Kommunistiska Internationalens generallinje. Mot denna form av opportunism i praktiken kräves en synnerligen seg och konsekvent kamp på alla avdelningar av partiorganisationen, då denna form av opportunism i praktiken är synnerligen farlig för en verkligt bolsjevikisk omläggning av de kommunistiska partierna. Ur denna synpunkt måste den allvarligaste, hänsynslösaste självkritik präglade den verksamhet som utövas av de lägre partiledningar som leder partidriftscellerna. För den allra närmaste tiden måste beviset på ett framgångsrikt och riktigt arbete av dessa partiledningar vara deras förmåga att leda driftscellerna samt deras förmåga att befördra befästandet och levandegörandet av driftscellerna. Ur denna synpunkt måste också det arbete som utföres av hela det lägre nätet av partiorganisationer, däribland också driftscellerna, kontrolleras. Framför allt måste kontroll utövas över den faktiska fördelningen av partimedlemmarna på drifts- och gatucellerna. Man måste ta reda på alla de arbetare bland partimedlemmarna som är medlemmar av gatuceller, likaså klarlägga orsakerna till att de inte utför något partiarbete på sina arbetsplatser och inte är medlemmar av vederbörande driftsceller. Beträffande driftscellerna själva måste kontrolleras i vilken grad de verkligen är förbindelseorgan mellan partiet och arbetarna vid företaget, i vilken grad de vid företaget tjänar arbetarnas intressen i deras dagliga kamp, varvid frågan om denna dagliga kamp skall förknippas med arbetarklassens allmänna politiska kamp och med det av kommunistiska partiets CK och av Kommunistiska Internationalen för hela partiet fastställda allmänna aktionsprogrammet. För utövande av denna kontroll måste de bästa partikrafterna ställas till förfogande. Kontrollen måste ske på grundvalen av en mass-självkritik underifrån ävensom genom medverkan av hela massan av partimedlemmar, för vilket ändamål man har att organisera cell- och stadsdelsmöten med partimedlemmarna, partikonferenser, överläggningar med lägre partifunktionärer o. s. v. Man får i inget fall ställa sig på den standpunkten, att varje partimedlem som vägrar att utföra arbete inom driftscellen eller på arbetsplatsen över huvud

taget, ovillkorligen är en opportunist; oförbätterliga opportunister skall avlägsnas ur partiet. Utan tvivel finns det bland de kommunistiska arbetarna vid företagen också opportunistiska element, bland andra finns det där också sådana kommunister som man inte bör behålla i partiets led. I alla fall kan man betrakta såsom absolut säkert att den avgörande majoriteten av partimedlemmarna bland arbetarna, som för närvarande tillhör de kommunistiska partierna och ännu inte arbetar i driftscellerna, ja, till och med undandrar sig detta arbete, inte är några opportunister, och att huvudorsaken till att de inte arbetar i driftscellerna inte ligger i deras opportunism, utan i den lokala partiledningens oförmåga att bedriva upplysningsarbetet rörande omläggningen av partiarbetet på grundval av arbetsplatserna och i oförmågan att riktigt organisera driftscellernas arbete, samt bland annat också i förmågan hos de lokala partiledningarna att riktigt kombinera driftscellernas legala och illegala arbetsmetoder. Ur denna synpunkt är det absolut nödvändigt att alla partier vid kontrollen av driftscellernas arbete riktar den allvarligaste uppmärksamhet inte på den formella sidan av driftscellernas arbete, såsom regelbundenheten i deras möten o. s. v., utan att de koncentrerar sin uppmärksamhet på den praktiska uppgiften att understödja driftscellen och av alla krafter söker uppnå att de blir ett verkligt förbindelseorgan mellan partiet och arbetar-massorna vid det företag det gäller. Partiledningen måste sträva efter att driftscellerna, understödda av det mångmaskiga nätet av legala och halvlegala driftsorganisationer, i första hand på driftsfackföreningsgrupperna, organiserar försvaret av arbetarnas vid företaget dagsintressen samt presterar det dagliga arbetet att förklara det kommunistiska partiets mål och uppgifter samt vidare avslöjar de socialfascistiska ledarnas förräderi och nationalfascisternas kontrarevolutionära verksamhet.

Med hänsyn till den utslagsgivande betydelse som direktiven från EKKI:s februaripresidium har för det organisatoriska befästandet av de kommunistiska partierna och i synnerhet för befästandet av driftscellerna, måste alla kommunistiska partier högst sorgfälligt dryfta samtliga frågor som gäller omläggningen av partiarbetet på grundval av driftscellerna, under anpassning till de konkreta lokala förhållandena; de måste utarbeta de nödvändiga praktiska åtgärderna och bestämma ansvarigheten för ävensom den systematiska kontrollen av deras genomförande. Det är nödvändigt att partiledningarna systematiskt mottar rapporter från org-avdelningarna rörande gången och utvecklingen av arbetet på arbetsplatserna och på grundval av dessa rapporter vidtar erforderliga åtgärder för att ytterligare forcera detta arbete och snarast göra driftscellerna till partiets verkligt grundläggande organisationer.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* juli-augusti 1932 (årgång 4)

Det revolutionära uppsvinget i Skandinavien 1931-32. – Några huvuduppgifter för våra partier. Av H. Pfeiffer.

Liksom i andra kapitalistiska länder visar sig i Skandinavien arbetarrörelsen tilltagande revolutionärt uppsving genom arbetar-massornas starkare motstånd mot kapitaloffensiven. Största delen av striderna var försvarsstrider. Arbetarnas växande motstånd tvang den socialfascistiska byråkratin att genomföra stora och raffinerade bedrägeri- och förräderimanövrer. För att behålla sitt inflytande över massorna övertog den ledningen av striderna. Detta var framför allt fallet vid den stora lockoutkampen i *Norge* och till största delen också under de ekonomiska striderna i *Sverige*, t. ex. under metallarbetarnas kamp mot lönenedsättning. Men på de ställen, där striderna starkt skärptes ända till kamp mot den väpnade statsmakten, såsom under Ådalsstriderna i *Sverige* i maj 1931, tog den socialfascistiska byråkratin *öppet* ställning mot de kämpande arbetarna.

Starkast visade sig den *växande kamplusten* hos arbetarmassorna under Ådalsstriderna, där det emot anlitandet av strejkbrytare mot de strejkande pappersarbetarna kom till stora demonstrationer, vari upptill 10,000 arbetare deltog. Utkommenderingen av militär mot arbetarna och nedskjutningen av demonstranter ledde till en proteststrejk av mer än 100,000 arbetare i hela landet under ledning av vårt parti. Enbart i Stockholm, där vårt parti är mycket svagt, strejkade 30,000 arbetare, och huvudmassan av de strejkande pappers- och sågverksarbetarna framhärddade under 9 dagar i proteststrejk samt nådde tillbakadragandet av militären och strejkbrytarna. Strejken fördes mot de socialdemokratiska och renegat-(Kilbom-)partiernas paroller och i direkt kamp mot dem. Arbetarnas starka kamplust visar att t. ex. det faktum, att inte ens representanter för socialdemokraternas vänsterflygel på ett massmöte i Kramfors med mer än 10,000 deltagare kunde få ordet. I *Norge* kämpade under nyåret och sommaren 1931 86,000 arbetare (nära en tredjedel av alla industriarbetare) i den stora lockoutkampen hårdnackat och uthålligt i över 5 månader emot lönenedsättning. Under juni tillspetsade sig kampen i Telemarken, där mer än 1,000 demonstranter under ledning av vårt parti och RFO demonstrerade mot anlitaandet av strejkbrytare i det kemiska företaget Herøya. Ett stort polisuppbåd drevs av demonstranterna på flykten, och strejkbrytarna fick retirera. Bourgeoisin svarade med att skicka ut över 1,000 man militär polis och 4 örlogsfartyg. Efter denna lockoutkamp har det hittills i Norge endast förekommit några smärre strejker. I *Sverige* kom det omigen efter Ådalsstriderna, först på nyåret 1932, till större strejker, som huvudsakligast riktade sig mot lönenedpressning och försämring av arbetsvillkoren, t. ex. i metallindustrin, bland pappers-, sågverks- och skogsarbetarna samlande omkr. 36,000 arbetare. Trots att på nyåret 1932 avtalen för mer än 200,000 arbetare utlöpte, lyckades det fackföreningsbyråkratin att splittra dessa strider och avsluta dem med nederlag för arbetarna. I *Danmark* visar sig arbetarmassornas radikaliserings i en starkt växande oppositionsrörelse bland de socialdemokratiska arbetarna och fackföreningsmedlemmarna mot deras ledares socialfascistiska politik, i massornas skärpta kamp mot klassdomarna i anledning av den Nakskovska tukthus-saken (dom mot demonstrerande arbetare, som tvingat kommunalförvaltningen att bevilja de arbetslösa omedelbar hjälp), i skoarbetarnas 4 månader långa kamp nyåret 1931, i lockoutkampen mot chakuteriarbetarna nyåret 1932. Den *direkta* lönenedsättningen kunde bourgeoisin på nyåret 1932 i Danmark vid utlöpanDET av flera kollektivavtal icke genomföra med samma framgång som 1931. De flesta avtalen blev prolongerade och i stället genomfördes den *indirekta* lönenedsättningen genom inflation och prisstegring, genom nedsättning av ackordslöner, försämring av arbetsvillkoren. Oppositionsrörelsen i Danmark befinner sig i stark tillväxt, framför allt bland sjömän och hamnarbetare. Så beslöt sjömännen för några månader sedan att utträda ur ITF och ansluta sig till ISH.

Massornas radikaliserings visar sig också i *arbetslöshetsrörelsen*. I *Sverige* inträdde ett visst uppsving under januari 1932. Men efter denna tid kan en försvagning märkas. I *Norge* var deltagandet i arbetslöshetsdagen i slutet av jan.: 1932 väsentligt större än 1931. Under de därpå följande månaderna kom det till en kraftig skärpning av de arbetslösas strider mot kommunalförvaltningarna och polisen i Kirkenäs och Tromsö under vår ledning. De arbetslösa demonstrerade mot det otillräckliga understödet. Massorna deltog demonstrativt i kommunalfullmäktigemötena. De skaffade sig livsmedel genom att storma butiker. De arbetslösa understöddes av arbetarna och den fattiga fiskarebefolkningen. Militär och statspolis utkommenderades, varvid i Kirkenäs en del av soldaterna demonstrerade tillsammans med arbetarna och de arbetslösa. Även i Trondhjem, Telemarken, Åmot (?), Bergen, kom det till arbetslöshetsdemonstrationer av stark kampkaraktär. Nästan på alla dessa platser nådde de arbetslösa under vårt partis ledning små förbättringar i sitt läge, om också delvis endast tillfälliga. I *Danmark* förstod partiet att organisera en kraftig arbetslöshetsrörelse med stort deltagande av de arbetslösas massor och några arbetsstyrkor vid företag och fackföreningar under demonstrationsdagarna 14 jan. och 25 febr. Arbetslöshetsutskottet organiserade riksarbetslöshetskonferens i jan. 1932 med 342 valda ombud, varav 152 partilösa, 65 socialdemokrater och valda representanter

för arbetsstyrkor och fackföreningar. Ombuden representerade 68,000 arbetslösa och 17 arbetsplatser med omkr. 3,500 arbetare. Genom våra partiers och RFO:s bristande aktivitet vid tillvaratagas et av de arbetslösas dagsintressen har nu både i *Sverige*, *Norge* och *Danmark* en tillbakagång i arbetslöshetsrörelsen inträtt.

I *Norge* omfattade kampen mot klassjusticen, mot Menstad och mot domarna i Kirkenäs, Tromsø, Hedemarken bredare massor. Så genomförde några företag i Skien (Telemarken) på dagen för Menstadsprocessens början i dec. 1931 en 5-minuters proteststrejk. Det *svenska* partiet organiserade en amnestikampanj till förmån för de i anledning av Ådalsstriderna dömda arbetarna. 30,000 individuella underskrifter samlades och 170,000 arbetare anslöt sig genom beslut av sina fackföreningar och på arbetsplatsmöten till amnestikravet. I *Danmark* växte på senaste tid de fattiga böndernas kamprörelse under ledning av vårt parti och av bondekommittéer på diverse orter mot exekutivauktionerna och skattebördorna. Likaså tilltog de socialdemokratiska arbetarnas motstånd mot de socialfascistiska ledarnas hetskampanj mot SSSR och hindrade framgången för den mensjevnikiska kontarevolutionären Abramovitjs mötesturné.

Massornas radikaliserings visar sig också i de kommunistiska partiernas tillväxt. I *Sverige* har vårt parti ökat från 7,500 medlemmar sedan EKKI:s 11:e plenum till omkr. 15,000 registrerade medlemmar i maj 1932. Betecknande är även att detta vårt parti till i maj 1932 organiserade 75 självständiga demonstrationer med 31,000 demonstrations- och 88,000 mötesdeltagare mot över 42 demonstrationer med 14,200 deltagare 1931. Till jämförelse kan påvisas, att SKP vid senaste landstingsval 1931 fick omkr. 20,000 röster. Även i *Norge* var massornas deltagande i våra majdemonstrationer i år betydligt större. I 47 demonstrationer deltog 23,000 och i SO möten 59,000 arbetare. Partiet vann över 1,000 nya medlemmar i år, fuktationen gick starkt tillbaka. I *Danmark* växte likaså medlemsantalet och antalet nya lokalorganisationer har likaså starkt vuxit. Huvudorganets upplaga har stigit från 5,000 till 10,000 exemplar och sedan jan. 1932 övergått till utgivning två gånger i veckan från en gång. Däremot är endast i *Danmark* en viss tillväxt i RFO-rörelsen att notera, medan den i *Sverige* och *Norge* stagnerat. På *Island* visar sig arbetar-massornas radikaliserings i några små strejkrörelser. Så blev exempelvis i Reykjavik och Vestmannejar strejker under vår ledning med framgång avslutade. Även i Nordlandet förekom strejker, som dock genom inryckning av strejkbrytare och genom oriktigt bruk av enhetsfrontpolitiken ledde till misslyckande. Samtidigt råder en tillväxt i de fattiga fiskarens och böndernas kamprörelse under vår ledning. Vårt unga partis maj firande i år hade det hittills största antalet deltagare av arbetande massor och var i huvudstaden större än socialdemokraternas.

I början av juni 1932 är 14,000 pappersmassearbetares i *Nordsverige* avtalskamp, som började den 23 febr. med en strejk av 5,000 arbetare och den 14 april fortsattes med att nya 5,000 trädde ut i kamp, ännu i gång. Företag med 4,000 arbetare, vilka likaså berördes av denna konflikt, nedlades av företagen. Än en gång är den mest brännande frågan kampen mot strejkbrytarna och utvecklingen av solidaritetsaktionerna i hamnarna. I några fackföreningsavdelningar och på några arbetarmöten beslöts att trots allt genomföra sådana solidaritetsaktioner. Snart kom det till sammanstötningar med strejkbrytare och polis i Byske, där arbetarna besatte arbetsplatsen. Särskilt stark var denna kampstämning i Ådalens och Sundsvallsdistrikten, där sistlidet år stora strider ägde rum. I *Norge* kämpar f. n. i fyra distrikt 1,200 vägarbetare och dessutom är några andra mindre strejker i gång. Så t. ex. strejkar i Ålesund fiskkonserveringsarbetarna och i Oslo en metallverkstad.

De socialfascistiska ledarnas splittringspolitik fortsattes i fackföreningarna i alla skandinaviska länder både genom individuella och kollektiva uteslutningar. Så sprängdes i *Sverige* i år gruvarbetarfackföreningarna i Norrbotten, i Svartvik sågverksarbetarförbundet, i Kramfors och Ulfvik pappersarbetarförbundet. Även i *Norge*, *Danmark* och på *Island* genomfördes talrika enkel- och massuteslutningar. På samma gång sprängde reformisterna arbetslöshetsrörelsen genom bildandet av egna arbetslöshetsföreningar, t. ex. i Stockholm genom Kilbomsgruppen och

socialdemokratiska partiet. Kilbomsgruppen organiserade i Stockholm en arbetslöshetskonferens och socialdemokraterna i mars 1932 en stor demonstration med följande krav: ingen sparsamhet, fast understöd, bort med fattigunderstöd, rätt till arbete! Fastän vårt parti vid stämpelställena har vissa positioner och omkr. 4,000 arbetslösa registrerade, försummade det att genom en riktig enhets frontpolitik, konkretisering och organisering av kampen för dessa krav avslöja dessa partiers skenkamp för nämnda krav.

Dessa viktigaste exempel på arbetarrörelsens revolutionära uppsving i Skandinavien bevisar, att våra partier med ett riktigt bolsjevikiskt massarbete haft möjligheten att ännu starkare förbinda sig med massorna, att betydligt vidga sitt massinflytande och att höja arbetarklassens strider på en allt högre klasskampsnivå.

Våra partiers huvudsvagheter i organiserandet av arbetarmassornas strider, i fördjupandet och befordrandet av det revolutionära uppsvinget består framför allt i att de underskattat och inte riktigt och i rätt tid insett formerna och metoderna för kapitaloffensiven. Detta ledde mycket ofta till en oriktig politik och taktik, till utgivandet av *oriktiga* paroller och krav, till försummat eller otillräckligt förberedande av striderna. Det var framför allt fallet vid förberedandet av de stora avtalsstriderna i Norge 1931 och samma strider i Sverge och Danmark 1932. De mycket starkt *abstrakt-sekteristiska metoderna i massarbetet* var den *starkaste hämskon* på förberedandet och organiserandet av striderna. Erfarenheterna av striderna under den senaste tiden utnyttjades och påvisades vid förberedandet av de nya striderna endast i otillräcklig grad inom partimedlemsbeståndet och bland massorna. För ofta utgavs ”vänster”-paroller och krav, som var obegripliga för massorna. Arbetarmassornas radikaliseringsprocess underskattades för det mesta starkt. Våra partier har ännu inte tillräckligt lärt att riktigt förbereda arbetarnas strider genom ett dagligt massarbete på arbetsplatserna, i fackföreningarna, bland de arbetslösa för deras dagskrav och att utlösa rörelser och delstrider eller att övergå från den allmänna propagandan och agitationen till självständig organisation av striderna. Det brister i konkretiseringen av partiernas i allmänhet riktiga politik och deras krav bland arbetarnas olika lager i de enskilda företagen, fackföreningarna och bland de arbetslösa för varje stad och ort. Med få undantag fattas det konkreta åtgärder och exempel på skapandet av *en bred enhetsfront* med de socialdemokratiska, partilösa och syndikalistiska arbetarna för organiserandet av striderna för de för dem begripliga kraven. *Framför allt fattas det ständiga, systematiska massarbetet på arbetsplatserna och i fackföreningarna samt bland de arbetslösa.* Så finns det t. ex. i Norge c:a 70 driftsceller, men mycket få är aktiva. I Sverge finns det c:a 5,000 underorganisationer av de reformistiska fackföreningarna. Men endast i 250 har partiet fraktioner. Endast en mycket ringa del är aktiv, och RFO-grupper i fackföreningarna finns det ändå färre. Partierna inskränker sig ännu för mycket till kungörandet av stora kampprogram och ett otal allmänna krav. Men just därför fattas *kampens konkreta organisering* genom en riktig enhetsfrontpolitik av driftsceller och fraktioner för några viktiga och aktuella arbetarkrav. De socialdemokratiska, partilösa och syndikalistiska arbetarna ryckas alldeles otillräckligt fram till arbetet i oppositionsrörelsen, i RFO, i kamp- och strejkkommittéer. Där sådana kampkommittéer skapades, fanns de för det mesta endast till namnet och blev icke genom partiet och RFO förda fram till den riktiga kamplösnings och till aktiv verksamhet. Följden blev att arbetarna ännu inte fått något förtroende för dessa ”kampkommittéer”. Kampkommitténs ”arbete” i lockoutkampen i Norge är ett sådant ”skol”-exempel. De *största svagheter* låg i försummandet av det *konkreta och oavblåtliga* avslöjandet av de socialdemokratiska ledarnas politik både vid förberedandet av striderna och under själva striderna. Kampen mot opportunisten och de sekteristiska metoderna i massarbetet, likaså mot den legala hållningen, fördes endast allmänt, icke genom uppvisandet av konkreta fall. De arbetslösas strider var för det mesta avskilda från de arbetande arbetarnas strider, och någon *oavbruten* kamprörelse av de arbetslösa i överensstämmelse med besluten på arbetslöshetskonferensen i Prag ägde ännu icke rum, trots att genom massarbetslösheten alla förutsättningar för en sådan förelåg. Liksom förut

råder det ännu mycket stora svagheter och brister i politikens tillämpning och *fullföljande* och det rätta *organiserandet av massarbetet* på arbetsplatserna, i fackföreningarna och massorganisationerna. Det saknas från centralkommittéernas, parti- och fraktionsledningarnas sida konkret instruering av funktionärer och medlemmar för massarbetet.

Våra partier måste outröttligt arbeta på att övervinna alla dessa stora svagheter och brister. Även om efter Ådalsstriderna i Sverige och efter den stora lockoutkampen i Norge inga större strider förekommit, så visar dock de arbetande och de arbetslösa arbetarnas strider, att trots de socialdemokratiska ledarnas skickliga och intima samarbete med bourgeoisin massornas kampenergi, deras motstånd mot kapital-offensiven växer och att massornas radikaliserings och revolutionering skrider framåt. Det är våra partiers uppgift att leda denna utveckling i en *revolutionär* bana och att sammanfatta och planmässigt organisera massornas strävanden att göra enhetligare och starkare motstånd mot bourgeoisins angrepp. Våra skandinaviska partier har ställt sig i spetsen för stora massrörelser och lett massorna. *Ådalen och Menstadskampen är sådana goda exempel.* Men trots partiernas stora politiska inflytande under striderna, kunde de i längden inte beröva socialfascisterna ledningen av massorna och inte avgörande undergräva dessa ledares massinflytande. Orsakerna är *att massornas enhetsfront under vår ledning icke skapades genom ett oavlåtligt, systematiskt arbete för arbetarmassornas mest brännande frågor och dagsintressen*, att det saknas fast organiserade och utbyggda positioner, aktivt arbetande celler, fraktioner, RFO-grupper, enhetsfrontorgan på arbetsplatserna, i fackföreningarna och bland de arbetslösa. För att förbereda och utlösa striderna under *vår* ledning måste massornas enhetsfront skapas genom det dagliga småarbetet, genom företräddande av massornas dagsintressen. Vi måste bevisa för massorna, att vi begriper detta, inte endast *bättre* än socialdemokraterna, utan vi måste också förbinda detta arbete med vårt partis hela politik och mål, därigenom att vi visar dem utvägen ur det outhärdliga läge, som de genom krisen råkat i. Till *de minsta oppositionella rörelser och missnöjesyttringar av arbetarna, småbönderna, de småborgerliga skikten* måste vi *knyta an* och gemensamt med dem formulera deras krav och organisera kampen för dessas uppfyllande. Våra partier kommer att förvärva massornas förtroende, om de inte endast uppfordrar dem till kamp utan dag ut och dag in arbetar för den. Genom ett sådant arbete, genom det ideliga och rätta avslöjandet av de socialfascistiska och borgerliga partiernas arbetarfientliga politik kommer massorna att befria sig från "ledarnas" inflytande och kämpa sida vid sida med kommunisterna och de revolutionära arbetarna. De skall sedan fastare och för *beständigt* inkorporera sig i den revolutionära kampfronten. Endast på detta sätt kan vi organisera striderna under vår ledning, höja dem till ett ständigt högre klasskampsstadium, rycka fram massorna till avgörande strider och övertyga dem om nödvändigheten av att gå den revolutionära utvägen.

RFO:s *avstannande* och otillräckliga utveckling till en massrörelse i alla skandinaviska länder vittnar om att detta bolsjevikiska massarbete ännu är svagt utvecklat. Trots att många tiotusentals fackligt organiserade arbetare är missnöjda med de socialfascistiska ledarnas förräderi och nederlagspolitik, kommer de ännu icke till RFO, därför att RFO hittills nästan enbart i ord och ännu inte i handling förstått att *bättre* än reformisterna leda kampen för deras intressen. Därför är det alla de skandinaviska ländernas partiers *huvuduppgift* att genom dagligt småarbete, genom outröttlig kamp för alla arbetares dagsintressen och med hjälp av alla partimedlemmars aktiva understöd skapa en bred oppositions- och RFO-rörelse i de skandinaviska länderna. På detta sätt måste vårt arbete på arbetsplatserna och inom de socialdemokratiska fackföreningarna samt bland de arbetslösa mycket mer förstärkas och förbättras.

Om våra partier utför denna vändning till massaarbete, så måste de oavlåtligt föra kampen mot de djupt ingrodda sekteristiska och socialdemokratiska metoderna i massarbetet och mot alla byråkratiska företeelser. Funktionärernas och de enskilda partimedlemmarnas hjälp och instruering får inte som hittills huvudsakligast ske genom många och allmänt hållna cirkulär och

direktiv. Dessa metoder i det ledande arbetet måste *kompletteras och ersättas med konkret och muntlig instruktion* i överensstämmelse med de vid varje tillfälle föreliggande förutsättningarna och uppgifterna. Alla ledande, de politiskt bäst skolade och erfarna funktionärer, från CK- till lokala ledningarna, medlemmarna av fraktionsledningarna måste i denna riktning *lägga om sitt ledande arbete*, hjälpa medlemmarna lära sig det bolsjevikiska massarbetet på arbetsplatserna och i fackföreningarna. Det hänger icke på att skapa eller bygga ut en stor apparat vid CK. Mer maktpåliggande är det, att de ledande kamraterna i CK koncentrerar sitt ledande arbete och sin instruktionsverksamhet på våra organisationers viktigaste och svagaste punkter. De måste omedelbart hjälpa distrikts-, lokalledningar, celler, RFO-grupper att i krigs- och livsviktiga företag, i de viktigaste fackföreningarna och bland de arbetslösa organisera fraktioner och RFO-grupper, som utför ett oavlåtligt politiskt aktivt massarbete. Våra partiorganisationer i *Stockholm, Oslo, Reykjavik* och även *Köpenhamn* är t. ex. mycket svaga och har ett mycket ringa massinflytande. Aktiva driftsceller och RFO-grupper finns där nästan inte. De viktigaste fackföreningarna, såsom metallarbetarnas, – sjömännens och hamnarbetarnas, järnvägsmännens behärskas och styres av de socialfascistiska ledarna. Här måste centralkommittéerna ingripa, hjälpa och stödja.

Nuets läge, perspektiven och den stundande ännu större skärpningen av krisen och kapitaloffensiven, krigsfaran, bourgeoisins tilltagande provokations-, vålds- och undertryckningsåtgärder mot våra partier och de revolutionära arbetarna måste ge de skandinaviska partierna anledning att utnyttja erfarenheterna av det revolutionära uppsvinget under det senaste året och med uppjudande av sina yttersta krafter övervinna de svåraste av här nämnda svagheter och brister. Våra partier kommer därefter att starkare förbindas med de breda lagren och bli ledare för arbetarrörelsens revolutionära uppsving.

Till RFO-arbetet i sverge.

1. Fackföreningsarbetet på arbetsplatserna.

Den största svagheten i vårt driftscellarbete är, att ännu inget ständigt fackföreningsarbete genomförts. Man har inte sört för organiserande av RFO-driftsgrupper, som övertar kampuppgifterna för arbetarnas dagsintressen. Det finns omkr. 100 för det mesta inaktiva driftsceller, men mycket färre RFO-driftsgrupper. Och ändå har partiet i särdeles många företag framförallt i Norrbottensdistriktet tongivande inflytande. Vid 22 sågverk och pappersbruk i Hälsinglands distrikt är 4,110 arbetare sysselsatta. Men omkr. 980 sympatiserande med vårt parti är inte sammanfattade i RFO-grupper.

Några exempel från RFO-gruppernas arbete i mellersta Sverge. Hamnarbetarnas RFO-grupp är endast hälften så stark som particellen. RFO-gruppen uppställde kampkrav för arbetsplatsen och organiserade i förbindelse med en arbetslöshetsaktion en antikrigsdemonstration med 650 deltagare. Det insamlades 300 kr. åt Ny Dag och 200 kr. åt IAH till strejkunderstöd. Gruppen förskaffade sig auktoritet bland arbetarna genom att den med framgång kämpade mot 11 arbetsförmäns personliga kontrakt, vilka tjänade 7-8 kr. i timmen, medan arbetarna endast fick 1 kr. 50 öre. Ledande kamrater måste avdelas för den aktiva kampen mot strejkbrytarna. Den gemensamma solidariteten mellan hamnarbetarna och sjömännen och de besättningsmän, som vägrade att frakta pappersmassa från strejkbrytarföretaget, hindrade avskedanden. Tyvärr utges ingen driftstidning. Vid en *pappersmassefabrik i Hälsingland* med 350 organiserade arbetare finns det ingen fungerande cell, ingen RFO-grupp, endast en kommunistisk fraktion. Till fraktionsmöten kommer endast 25-45 % av medlemmarna. Trots detta röstar arbetarnas majoritet

ofta för våra förslag i driftsfrågor men vägrar oss sitt förtroende i politiska frågor, fastän särdeles många sympatiserar med oss. Våra kamrater tillkämpade sig fördelar för arbetarna i fråga om arbetstiden, avskaffande av övertidsarbetet, hindrande av avskedanden, i bostadsfrågor. Arbetsstyrkan understöder de arbetslösa ekonomiskt. På grund av en strejk, som varade ett helt år, blev fackföreningsordföranden, vår kamrat, avskedad och av förbundsledningen utesluten ur fackföreningen för inkallandet av en RFO-konferens. Uteslutningen underkändes av arbetarna med 65 röster mot 12. När förbundsledningen hotade med uteslutning av hela lokalavdelningen, bifölls beslutet med 55 röster mot 49. Men en partilös arbetares förslag att betrakta uteslutningen endast som formell och att fortsätta med utbetalningen av arbetslöshetsunderstöd till kamraten bifölls. Han får vidare deltaga i alla medlems- och kommittémöten. Detta exempel visar, att arbetarna vid ett gott tillvaratagande av deras intressen och trots *svagt massarbete* solidariserar sig med våra ledande kamrater. I de flesta fall är emellertid detta att tillskriva några få kamraters personliga inflytande och icke hela cellens eller RFO-gruppens aktiva och kollektiva arbete. Vid ett *sågverk* med 350 arbetare, varav 340 organiserade, finns det en stark cell men ingen RFO-grupp, ingen drifts- utan endast en lokaltidning. Här utför våra kamrater nästan inget fackföreningsarbete och understödes heller inte av vederbörande partiledning. Men socialdemokraterna har genom ett gott fraktionsarbete genomdrivit löneförhöjning och förbättringar i bostadsfrågor för arbetarna. Därför innehar de också alla befattningar inom fackföreningsledningen.

2. Arbetet i fackföreningarna.

I Sverige finns det omkr. 5,000 undre fackorganisationer. Men endast i 250 finns det kommunistiska fraktioner, av vilka endast en liten del utför revolutionärt massarbete. 180 frågeformulär om de kommunistiska fraktionerna och cellerna ligger sedan en månad obehandlade i particentralen. *Det visar partiets svaga arbete i de reformistiska fackföreningarna. I Stockholm med 18,000 metallarbetare,* varav 17,000 organiserade, och med 8,000 korttidsarbetare och 7,000 arbetslösa, finns det t. ex. endast bland verkstadsarbetarna, rörläggarna och smederna svaga fraktionsledningar och fraktioner men inga RFO-grupper i de enskilda branscherna. Vid näst föregående val av ledning för Stockholms metallarbetarfackförening uppfördes en kandidatlista av endast kommunister och ett kravprogram. Men den diskuterades endast inom fraktionen och icke med arbetarna. Tillbakagången i vårt massarbete inom denna fackförening visar följande siffror:

Lokalledningsval april 1931

Soc.d.	Kilbomsgr.	Komm.	%
3758	803	380	7,7

Lokalledningsval april 1932

2552	1109	269	6,8
------	------	-----	-----

Ombudsval till rikskongress juni 1932

2048	1014	174	5,5
------	------	-----	-----

I metallarbetarnas fraktionsmöten deltar endast 25 % av de registrerade medlemmarna. Även bland smederna, där ännu på nyåret en kamrat valdes till ordförande, ligger vi nu under med 56-58 röster. Valmötet förbereddes alls inte. Trots att reformisterna organiserade strejkbryteri bland *byggnadsarbetarna* och uteslöt talrika kamrater, har vår fraktion icke mobiliserat de 17,000 byggnadsarbetarna mot denna brottsliga politik. Bland de *2,000 timmermännen* finns det en liten fraktion och RFO-grupp, men endast 25 % tar del i mötena. *Transportarbetarnas åkarsektion* (1,200 medlemmar) står under vår ledning. Men aktivt arbetar endast medlemmarna av ledningen. RFO-grupp finns ingen. Åkarna har mot förbundsledningens vilja strejkat under vår ledning och tillkämpat sig bättre villkor. Bland *sjömännen* i Stockholm tillsätts funktionärerna för de olika avdelningarna av förbundsbyråkraterna, trots att funktionärerna enligt stadgarna

måste väljas. Bland *eldarna* genomdriver vi avdelningens val. Men valet förbereddes ej rätt, varför reformister valdes. Bland *matroserna* bildades nu en RFO-grupp och konkreta kampkrav uppställdes. Vi genomdriver att alla arbetslösa sjömän bespisas kommunalt. Men då två ledande kamrater fick arbete, lyckades de reformistiska ledarna hindra detta. *Tullmännen* i Sverige står i 3 förbund, det reformistiska (1,950 medl.), det borgerliga (600) och det revolutionära (650). Tullmannafackföreningen blev i okt. 1930 sprängd av de reformistiska ledarna. Under vår ledning tog tullmännen ställning mot de hemliga löneförhandlingarna med regeringen. Därför blev 3 av våra kamrater vid allmän omröstning med knapp majoritet uteslutna ur förbundet. Vi har dock ännu starka positioner i de reformistiska lokalavdelningarna. Medlemmarna, som förut enhälligt röstat för våra kamraters uteslutning, står i dag enhälligt i opposition till ledningen. Men det finns med få undantag ännu inga aktiva RFO-grupper, som gemensamt med den uteslutna fackföreningen arbetar för de lägre tjänstemännens intressen. I vår fackförening fattas en utbyggd förtroendemannakår, och arbetsmetoderna är ännu inte en revolutionär fackförenings. Förbundet har nu uppställt konkreta krav för att åstadkomma enhetsfront mellan alla tullmän till kamp för deras intressen. RFO-riksledningen visar för liten omsorg om detta förbunds arbete.

RFO-distriktsledningar finns det endast i få distrikt och dessa utför ännu inte aktivt hela RFO-arbetet. Socialdemokratiska, partilösa och syndikalistiska arbetare ryckas nästan inte alls fram till det ledande arbetet i RFO:s drifts-, fackföreningsgrupps- och distriktsledningar.

3. Några slutsatser.

Dessa exempel bevisar, att det trots talrika internationella beslut och beslut av SKP:s CK ingen RFO existerar utan endast svaga ansatser till en RFO-rörelse, huvudsakligast i mellersta Sverige. RFO är ännu inte känd och populär bland arbetarmassorna. I den mån arbetarna hört talas om RFO har de ofta sådana uppfattningar som: "RFO har ännu inte bestått provet och hittills endast i ord och inte i handling visat vad den vill. Eller RFO är en kommunistisk organisation. Mot de reformistiska ledarna kan man också kämpa utan RFO. RFO vill strejk emot massornas vilja."

De socialfascistiska fackföreningsledarna beskyller oss för att med tillhjälp av RFO vilja splittra fackföreningarna. Vårt parti försummar mycket ofta och förstår ännu inte att avslöja dessa lögnaktiga påståenden och att för massorna bevisa, att dessa ledare även inom fackföreningarna konsekvent genomför splittringspolitik. Till och med många kommunister ängslas för att RFO blir för stark, emedan fara för uteslutning ur de reformistiska fackföreningarna då uppstår. Några fakta, som visar hur litet de viktigaste internationella besluten är kända: På senaste CK-plenum i febr. fastställdes, att endast 5 CK-medlemmar känner till EKKI:s orgavdelnings brev "Om driftscellsarbetet" av dec. 1930. Av de 5 viktigaste städernas 299 funktionärer, som nu deltar i kurser, var ingen enda informerad om RFO:s 8:e generalrådsmötes beslut. 293 st. visste över huvud inte att ett sådant möte ägt rum. CK och RFO:s riksledning måste mer sörja för spridningen och konkretiseringen bland partimedlemmarna av nämnda viktiga beslut.

Huvudorsaken till det dåliga tillståndet inom RFO-rörelsen är *det stora underskattandet av det dagliga bolsjevikiska massarbetet på arbetsplatserna och i de reaktionära fackföreningarna.*

I Sverige finns mycket goda förutsättningar för utvecklandet av vårt revolutionära fackföreningsarbete. Arbetarmassornas kamplust och vänsterorientering har på det senaste året starkt vuxit. Största delen av arbetarna är organiserade i de reformistiska fackföreningarna, t. ex. i metall-, pappers- och cellulosaindustrin med 90-100 %. En stor del av Norrbottens gruvarbetare, skogs- och vägarbetare tillhör de syndikalistiska fackföreningarna. En liten del arbetare är organiserade i de uteslutna revolutionära fackföreningarna, t. ex. tullmännen, gruvarbetarna i Norrbotten, sågverksarbetarna i Svartvik, pappersarbetarna i Kramfors och Ulvvik, transportarbetarna i Stugsund och Luleå. De 6 sistnämnda organisationerna sprängdes i år av de socialfascistiska ledarna. I många industrier är fackföreningarna uppbyggda på driftsbasis. Bland metallarbetarna och typograferna är det verkstadsklubbar som skall tillvarataga arbetarnas intressen mot

företagaren. Men dessa klubbars ledningar behärskas för det mesta av reformistiska funktionärer, därför att driftscellerna och RFO-anhängarna inom dessa klubbar ännu inte uträttat något stående arbete i fackföreningarna. Detta organisatoriska uppbygge av fackföreningarna ger oss stora möjligheter att vinna de reformistiska och syndikalistiska arbetarna för en revolutionär fackföreningspolitik.

4. Några exempel och lärdomar från ledningen av de ekonomiska striderna.

Det fullständigt otillräckliga fraktions- och RFO-arbetet inverkar naturligtvis också mycket ogynnsamt på förberedandet och ledningen av de *ekonomiska striderna*. I Ådalsstriderna i maj 1931 ledde partiet mer än 100,000 arbetares framgångsrika kamp, som medförde strejkbrytarnas, militärens och polisens tillbakadragande. Under denna kamp kunde massorna tydligen övertyga sig om de vänster- och höger-socialfascistiska ledarnas förräderi. Efter kampens slut uppstod ett utomordentligt tillfälle att organisera en bred oppositionsrörelse och i rätt tid förbereda de stora avtalsstriderna för 220,000 arbetare i början av 1932. Partiet och RFO försummade den uppgiften. Partiet ansåg att masstriderna nu skulle utvecklas av sig själva. Därför underskattade man nödvändigheten av den mödosamma dagliga kampen för arbetarnas intressen som förutsättningen för nya stora strider. Många kamrater underskattade arbetsköparoffensivens allvar och trodde att bourgeoisin skulle sänka lönerna huvudsakligast genom inflation och prisstegring, att arbetarna inte skulle gå ut i strid och att avtalen skulle prolongeras. Men arbetsköparna i intim samverkan med de reformistiska ledarna förlängde kollektivavtalen endast för några viktiga arbetargrupper, såsom sjömännen. Därigenom sprängde de 220,000 arbetares kampfront för att för metall-, skogs-, sågverks- och pappersarbetare genomdriva direkt lönedepressning. Arbetarna var beredda att kämpa däremot. De socialfascistiska ledarna gjorde allt för att hindra kampen men övertog sedan »ledningen» av striderna genom en skicklig förräderi- och nederlagspolitik, genom sprängning av några fackorganisationer tvinga arbetarna till kapitulation. Så slöt 12,000 skogsarbetares kamp med lönedesättning. För att lura metallarbetarna proklamerade byråkratin vid några företag strejk för 10,000 arbetare för att sedan underteckna ett avtal med 4-5 % löneminskning. I pappersmassarbetarnas kamp, som började 23 febr. och vari nu deltar 14,000 arbetare, för de samma slags nederlagspolitik.

Trots stigande besvikelse och opposition bland arbetarna över deras »ledares» politik, hindrade de redan nämnda svagheter och bristerna partiet och RFO att i dessa strider bredare knyta an till massorna, erövra större inflytande och t. o. m. övertaga ledningen av striderna. Genom de stora försummelserna att i oavlåtlig, daglig kamp på arbetsplatserna och i fackföreningarna för arbetarnas dagsintressen, genom mycket ofta oriktiga metoder i anknytningen till de socialdemokratiska arbetarna lyckades det icke att upprätta massornas enhetsfront och att under dessa strider bygga upp RFO-rörelsen. Därigenom lyckades det heller alls inte att övertyga arbetarna om deras ledares förräderi och vinna arbetarna som aktiva anhängare av oppositionsrörelsen.

I *sågverksindustrin* avslog arbetarna skiljedomen genom omröstning med 67 % av rösterna. I okt. 1931 beslöt en av förbundsstyrelsen inkallad ombudskonferens av sågverksarbetarna att förlänga avtalet till 31 jan. 1932. Lokalavdelningen i *Svartvik*, som står under vår ledning och omfattar ett företag, beslöt trots detta att uppsäga det lokala avtalet. Det fanns där en stark driftscell, men ingen RFO-grupp. Även arbetsköparna uppsade avtalet i och för 20 % lönedesättning, medan skiljedomen stipulerade 5-9 %. På en konferens med fackföreningskartellen i Sundsvall avslogs avtalets underskrivande och hänvisades till allmän omröstning inom lokalorganisationerna. Trots allmänna omröstningen med 5,200 mot 2,500 röster undertecknade ledarna avtalet. Lokalorganisationen i Svartvik beslöt mot byråkraternas vilja att genast gå i strejk. Huvudkraven var: ingen lönedesättning utan löneförhöjning i nivå med prisstegringen, 7 timmars arbetsdag med gottgörelse. Strejken beslöts enhälligt. Av 400 arbetare var endast 170 närvarande, 130 röstade för strejk och 40 avhöll sig från att rösta. En kampledning av 8

kommunister, 3 socialdemokrater och 1 partilös valdes. Denna organiserade en stor manifestation i Sundsvall med 800 deltagare. 200 sågverksarbetare marscherade till två andra sågverk och uppfordrade med framgång arbetarna till deltagande. Här blev Svartviksverkets strejkbeslut godkänt och en ny strejkledning med 12 medlemmar från 12 sågverk vald. Denna försökte utan framgång att dra in andra sågverk i strejken. Förbundsledningen organiserade en ny konferens i Sundsvall. Den fordrade godkännande och oppositionen förkastade avtalsundertecknandet samt krävde strejk inom hela sågverksindustrin. Reformisterna hindrade röstning genom att spränga konferensen. Svartviksstrejken skulle brytas. Men det avslogs med 200 röster mot 19. *Efter denna tidpunkt blev oppositionens aktivitet svagare och initiativet övergick i socialdemokraternas händer.* Två ledande socialdemokrater inom lokalavdelningen organiserade med byråkraternas hjälp en ny fackförening. Våra kamrater organiserade icke alla arbetares deltagande i det möte, som bildade den nya fackföreningen, för att brännmärka splittringspolitikerna och upprätthålla enhetsfronten i kampen. De organiserade en egen manifestation, demonstrerade sedan framför reformisternas möteslokal och sände dit en deputation. I oppositionsmötet deltog 130, i det socialdemokratiska mötet 100 arbetare. Vår deputations förslag om deltagande i ett möte som skulle äga rum om 3 dagar med den gamla lokalavdelningen avslogs, och det beslöts att *strejken skulle avbrytas.* Även vår lokalavdelning var tvungen att göra detta. En ny deputation ställde till den socialdemokratiska fackföreningen förslaget: inga trakasserier och gemensamt möte före arbetet återupptagande. Ledningen avslog och ställde själv förslaget att inga trakasserier skulle få förekomma. Nu räknar den reformistiska fackföreningen redan 250 medlemmar, varibland många partilösa och några kommunister. Den uteslutna fackföreningen räknar nu endast 150 medlemmar, bland vilka endast några få socialdemokratiska medlemmar. *På grund av oriktig tillämpning av enhetsfrontpolitiken lyckades det de reformistiska ledarna att spränga arbetarnas enhetliga kampfront.* Tyvärr blev kamraterna av RFO:s riksledning icke tillräckligt understödda i upplägget av en riktig kamplledning.

Ett annat exempel: I *pappersindustrin* blev skiljedomen avslagen med 7,649 mot 1,353 röster. Även här övertog två av oss ledda arbetsplatser, i Kramfors och Ulfvik, initiativet till strejk. Vid *Kramfors pappersbruk* med 380 arbetare organiserades i början av februari i samband med strejken en stark RFO-grupp. På stiftelsemötet deltog endast få socialdemokratiska arbetare. Fackföreningen beslöt i september inskrida för kollektivavtalets förlängning men inte tillåta någon lönereducering. Arbetsköparna krävde 24 % löneminskning. RFO-konferensen i Söderhamn krav antogs på ett möte med 111 mot 106 röster. På en central konferens i Stockholm begärde byråkratin avtalets förlängning, förhandlingsfrihet och tillkallande av skiljedoms-kommission. Våra förslag avslogs av kilbomsanhängarna och socialdemokraterna genom övergång till dagordningen. Faktiskt beslöts alltså att strypa kampen. Medlemmarna i Kramfors hade som delegat till förhandlingarna i Stockholm skickat en av våra kamrater, som av ordföranden i lokal-fackföreningen angavs hos den centrala förbundsledningen. Efter sin återkomst underrättade vår kamrat om detta och fordrade godkännande av sitt uppträdande. Med omkring 300 röster mot 1 godkände arbetarna rapporten. Trots detta misstroendevotum mot ordföranden ställdes av våra kamrater inget förslag om omedelbart val av ny ledning. Ordföranden gjorde naturligtvis allt iför att sabotera medlemmarnas beslut. Men genom medlemmarnas påtryckning måste ett nytt fackföreningsmöte inkallas. Detta beslöt med 170 röster mot 56 den 23 febr., då lönen skulle nedsättas med 17 %, att gå i strejk. De 56 röstande var för kilbomsgruppens förslag att gå i strejk först om förbundsledningen det medgav. En kamplledning på 4 kommunister och en socialdemokrat valdes. Tre dagar senare bildades ett solidaritetsutskott för insamling av livs-medel. Tre demonstrationer med dåligt deltagande organiserades. Försöken att dra in andra arbetsplatser i kampen misslyckades, därför att våra kamrater inte gjort några förberedelser. Förbundsledningen gjorde nu en manöver genom att dra in 7 företag i strejken. Den 18 mars sände förbundsledningen ett brev och begärde av lokalorganisationsledningen att medlemsmöte skulle till den 24 mars taga avstånd från den mot dess vilja förda strejken. Alla som gjorde detta

skulle få strejkunderstöd i fortsättningen. Vårt förslag att avslå detta krav och protestera mot förbundsledningens splittringspolitik förkastades med 137 röster mot 122. Lokalorganisationsledningen förklarade att den gav minoriteten 2 dagars frist för att underteckna. De socialdemokratiska och kilbomska funktionärerna samlade under tiden 368 underskrifter på listor för förbundsledningens villkor. De beljög arbetarna och sade, att också våra ledare hade skrivit under. Den 24 mars skedde omröstningen inom fackföreningen om skiljedomsförslaget om 10,5 % lönenedsättning. *Än en gång avslog arbetarna förslaget med 266 röster mot 61.* I stället för att på detta möte företräda en riktig enhetsfrontpolitik lät våra kamrater provocera sig till ett handgemäng med socialdemokratiska arbetare. Följden blev att våra kamrater på ett nytt möte genom skrik och stamningar hindrades från att tala. På nästa möte kunde endast medlemmar med stämplade medlemsböcker delta. På ett därefter följande RFO-möte deltog endast 40 kommunister och en partilös.

5. Några viktiga lärdomar och uppgifter för RFO-arbetet.

Dessa bägge exempel, Svartvik och Kramfors, visar att SKP redan övergår till självständig ledning av striderna och förstår att under förberedandet och i stridernas första skede upprätta enhetsfronten mellan alla arbetare för de gemensamma kraven. Å andra sidan visar exemplet med största tydlighet, att vi ännu inte förstår att utbygga och stabilisera enhetsfronten med massorna, framför allt de socialdemokratiska och kilbomska arbetarna, i kampen, trots att de socialdemokratiska ledarna förräder arbetarna och splittrar deras enhetliga klassfront. Dessa ledare har skickligt förstått att resa en mur mellan de kommunistiska och socialdemokratiska arbetarna. Våra partimedlemmar och RFO-anhängare måste göra allt för att genom ständig, kamratlig och tålig diskussion om de bästa medlen och metoderna för ledningen av kampen för de gemensamma intressen vinna de socialdemokratiska arbetarna för en facklig klasskampspolitik. Endast det tålmodiga och konkreta upplysningsarbetet om de socialfascistiska ledarnas förräderi-, nederlags- och splittringspolitik, som de bedriver i bourgeoisins intresse, och genom en riktig ledning av kampen kommer dessa arbetare att befria sig från sina "ledares" inflytande. Kommunisterna får inte frivilligt och genom en oriktig politik isolera sig från de socialdemokratiska och syndikalistiska arbetarna. Även nu vid utlöpanet av gruvarbetarnas avtal i Norrbotten försumrades att skapa enhetsfront mellan de socialdemokratiska och syndikalistiska arbetarna.

Vi måste nu av alla dessa stora och små strider dra de rätta lärdomarna och organisera massornas enhetsfront på basis av kampen för arbetarnas dagsintressen. För att nå detta måste partiet ersätta det abstrakta, enbart propagandistiska sättet i sitt framträdande till massorna med de riktiga, av den för tillfället rådande situationen betingade metoderna för det konkreta revolutionära massarbetet. *Alla partiorganisationer måste starkare koncentrera sin uppmärksamhet på fackföreningsarbetet både inom företagen och fackföreningarna.* Varenda enskild aldrig så liten konflikt måste partiet ta hänsyn till och begagna lämpliga kampmetoder och -medel, driftstidningar, vår press, möten, demonstrationer, strejker. Partiet måste ta hänsyn till att vanligen de små frågorna, lönefrågor, förbättring av arbetsvillkoren, blivit utgångspunkten för strejker t. o. m. av politisk karaktär.

Särskilt måste *verkstadsklubbarna* genom driftscellerna utbyggas till stödjepunkter för den revolutionära fackföreningsoppositionen. Vartenda även det minsta tillfälle måste begagnas för att på möten med arbetsstyrkorna och fackföreningarna påvisa de reformistiska ledarnas och deras representanters inom klubb- och fackledningarna arbetarfientliga politik och avslöja deras politik att prisge arbetarintressena. Till jämförelse skall vi framhålla RFO:s och KP:s klasslinje och konkreta arbetarkrav. I samband med sådana vid företaget förekommande händelser måste partimedlemmarna och RFO-anhängarna i praktiken bevisa, att de bättre än reformisterna och renegaterna tillvaratar arbetarnas intressen. *Vi måste kämpa om varenda funktion i fackföreningarna för att i klubbledningarna sätta in revolutionära arbetare.* Sådana arbetare måste

väljas och föreslås, vilka som revolutionära kämpar har arbetarnas förtroende. Cellerna och RFO-grupperna måste aktivisera sitt arbete inom verkstadsklubbarna på basis av lämpliga, för arbetarna begripliga krav. Även på arbetsplatser, där inga klubbar finns och där medlemmar av flera fackföreningar arbetar, måste partiet verka för deras sammanfattande i en verkstads- eller fabriksklubb.

Vårt parti måste övergå från agitatoriska uppfordringar till ledandet av strejkerna och från strejkledning till strejkernas konkreta organiserande. Mycket ofta förblir för arbetarna den *mekaniska* uppfordran "Välj edra egna strejkledningar!" obegriplig, därför att arbetarna redan valt sina strejkutskott på fackföreningsmöten med arbetarna på arbetsplatsen. I de flesta fall blir i början av en strid klubb- eller fackföreningsledningen som strejkledning mycket ofta kompletterad av valda medlemmar av arbetsstyrkan. För att skapa av arbetsplatsens alla arbetare valda strejkledningar, som måste föra striderna självständigt, måste kommunisterna och RFO-anshängarna begagna en rörlig taktik. *Vi måste föra en systematisk och hårdnackad kamp för erövringen av dessa fackliga positioner (klubbledningen) på arbetsplatsen.* Detta kan med framgång ske, endast om vi ständigt och konkret jämför RFO:s politik och kamplledning med de reformistiska ledarnas förräderi-, nederlags- och splittringspolitik, om vi ställer goda förslag om hur kampen *framgångsrikt* kan föras, för att vinna medlemmarna av de reformistiska fackföreningarna för vår politik. Detta är framför allt nödvändigt på de arbetsplatser, där arbetarnas *majoritet* är organiserad i de reformistiska fackföreningarna. Vid valet av strejkledningar måste RFO-anshängarna skrida in för att de bästa, pålitligaste och kampberedda arbetarna väljs så att opålitliga och förrädiska element utestängas. Vi måste skrida in för val av breda, manstarka strejkledningar. På de arbetsplatser, där det finns många organiserade arbetare, måste vi kämpa för att kampleningen väljs på ett arbetsplatsmöte, vari alla arbetare, *organiserade* och *oorganiserade*, deltar och att aktiva, kampberedda oorganiserade arbetare dras in i strejkledningen. På andra arbetsplatser, där det finns reformistiska, syndikalistiska och uteslutna fackföreningar som i Norrbotten, måste vi skrida in för val av en enhetlig kamplledning, *vald av alla dessa fackföreningars medlemmar och av oorganiserade arbetare på möte med arbetsstyrkan.* *RFO-anshängarnas politik måste alltså i alla väder avse att organisera alla arbetares enhetsfront i kampen* och att skapa självständiga av alla arbetare valda kampleningar som enhetsfrontorgan, vilka är i stånd att med framgång föra kampen mot arbetsköparna såväl som mot reformisternas förräderi. Emellertid vore det orätt att välja kampleningar genom en liten minoritet av revolutionära arbetare, såsom skedde under senaste avtalskampen inom metallindustrin. Genom det oavlåtliga och konkreta framhållandet av fackföreningsbyråkratins nederlagspolitik och dess samarbete med arbetsköparna måste vi under kampens förberedande och förlopp övertyga arbetarnas majoritet om nödvändigheten av att välja självständiga kampleningar och rensa redan existerande kampleningar från vacklande och förrädiska element. *Framför allt måste RFO-anshängarna genom sitt aktiva deltagande i kamparbetet, i kampen mot strejkbrytarna, såsom strejkvakter, under agitationen* på mötena bevisa att endast RFO:s politik kan leda till seger men byråkratipolitiken till arbetarnas nederlag och ännu större elände. Därigenom kommer vi att skapa den gemensamma kampfronten för alla arbetare och vinna de socialdemokratiska och syndikalistiska arbetarna som aktiva och övertygande anhängare av en revolutionär fackföreningspolitik. Detta arbete är nödvändigt, om det i Sverige skall kunna skapas en stark oppositions- och RFO-rörelse.

Partiets driftsceller och RFO-grupper på alla arbetsplatser måste organisera detta arbete. Samma bolsjevikiska metoder i massarbetet måste fraktionerna i fackföreningarna begagna sig av och därigenom politiskt aktivisera sig och bilda nya fraktioner och RFO-grupper i fackföreningarna. I alla RFO-ledningar måste så många socialdemokratiska, syndikalistiska och partilösa arbetare som möjligt ryckas in till aktiv medverkan. Partiet måste koncentrera detta arbete särskilt på de viktigaste platserna, såsom Stockholm, Göteborg, Norrbotten, på arbetsplatserna inom metall-,

pappers- och sågverksindustrins arbetsplatser, bland hamnarbetarna och sjömännen. CK:s medlemmar, RFO:s riksledning och distriktsledningarna måste vara underorganisationerna, part: och RFO-medlemmar mera genom muntliga råd och instruktioner behjälpliga att lära sig det revolutionära fackföreningsarbetet.

Skärpt kamp mot fackföreningsrörelsens fascistisering. Av Carl Johansson.

Några data om den fackliga byråkratins utveckling.

De reformistiska ledarna har sedan tjugotals år tillbaka fört en medveten politik, för att förvandla fackföreningarna till organ i den kapitalistiska statens tjänst och för det kapitalistiska samhällets bevarande. Detta faktum kommer med varje dag allt klarare till uttryck, och de senaste årens utveckling bildar en lång kedja av skarpa anklagelser mot den reformistiska fackföreningsbyråkratin i Sverige.

Storstrejken 1909 gav redan beviset för den fackliga ledningens samhällsbevarande inställning, i och med att denna storstrid organiserades så att den förde till ett skamligt nederlag för arbetarklassen. De viktigaste och sårbaraste punkterna i den kapitalistiska produktionsapparaten, kommunikationer, transport och andra förbindelseorgan och livsnerver i det kapitalistiska samhället var undantagna från strejken och därför ändade den med nederlag. Därefter fördes en fullständigt defensiv politik fram till världskriget och under kriget, så långt detta på grund av arbetarnas revolt mot dyrtiden och utsvältning var möjligt. Det fanns stora och viktiga industrigrenar som vid krigets utbrott hade fleråriga avtal, såsom i metallindustrin, där avtalets giltighetstid utlöpte först vid årsskiftet 1916-17, dvs. två och ett halvt år efter krigsutbrottet. Under denna tid sjönk arbetarnas reallöner oerhört, men reformistledarna hävdade, att ingångna avtal skulle hållas i helgd, oavsett hur prispolitiken utvecklades och oavsett om arbetarnas ställning var sådan, att arbetarna hade kunnat avpressa arbetsköparna högre löner.

Denna art av reformistisk politik till stöd åt kapitalismen har sedan dess utvecklats till en öppen socialfascistisk politik i nådens och den kapitalistiska världskrisens år 1932, då reformistledarna organiserar strejkbryteri och statspolis för mord på kämpande arbetare.

Gruvarbetarnas hjältemodiga kamp 1928, då Norrbottens gruvarbetare gick i sympatistrejck med sina kollegor vid de mellansvenska gruvfälten, förråddes på det skändligaste sätt. De ryska gruvarbetarna lämnade vid denna strid en storartad ekonomisk hjälp till sina svenska kamrater. Men gruvarbetarna utelämnades fräckt av reformistledarna, fastän en seger för gruvarbetarna hade varit given om man ställt en uppgörelse i gruvindustrin som en betingelse vid uppgörelsen i pappersmassestriden, som pågick samtidigt. Pappersmassestriden 1928 hade samma kännetecken som pappersmassestriden i år i så måtto, att ledarna inte mindre än tre gånger försökte pressa arbetarna att ge fullmakt åt förbundsledningen, eller att godkänna medlingsförslagen som gick ut på lönesänkning.

Textilarbetarstrejken 1931 är nästa exempel på den social fascistiska politiken. Då gjorde ledarna en avtalsuppgörelse med precis den lönereducering, som arbetarna dagen förut genom omröstning avvisat. Textil-Janzéns efterträdare K. J. Olsson får också sin särskilda belöning av de stora pamparna för sin "djärvhet". Han fick "hedersuppdraget" att sitta ordförande på socialdemokratiska partiets kongress och har av Landsorganisationens ledning utsetts till stipendiat för studier i utlandet.

Därefter kommer Halmstadshändelserna i april 1931, då socialfascisterna i Halmstads stadsfullmäktige rekvirerar kulsprutor och låter ställa upp mot de arbetare, som demonstrerade mot

strejkbrytarsslöddret. Att tre arbetare sårades av skott från strejkbrytarnas revolverar hade inte de socialfascistiska ledarna något att erinra mot, utan i stället anskaffade de kulsprutor och militär mot de obehövade arbetarnas demonstrationer.

Morden i Ådalen den 14 maj i fjol och de därav framkallade politiska masstrejkerna, är den hittills hårdaste sammanstötningen mellan klasserna i Sverige. Vi behöver inte ingå i detalj, men vi vet hur inte endast de reformistiska ledarna centralt sökte tvinga arbetarna att återgå till arbetet utan att lönesänkningkravet vid Marmaverken var tillbakaslaget, utan även de lokala representanterna för socialfasismen i fackföreningarnas distriktsledningar gjorde allt för att förhindra striden. De beslöt mot arbetarnas klara ståndpunktstagande, att icke verkställa generalstrejksbeslutet, och de reformistiska ledarna var över hela landet i verksamhet för att förhindra strejkerna. Deras skändligheter efter morden, genom att öka hetsen mot de revolutionära arbetarna och stödja förtryckarstatens åtgärder för att upprätta statspolisen, som skulle användas vid sammanstötningar mellan kapital och arbete, är fortsättningen på den socialfascistiska utvecklingen.

De månader, som förflutit av år 1932 visar en hel rad av dylika socialfascistiska skändligheter och öppna förräderier mot arbetarna. Avtalsuppgörelsen i metallindustrin skedde mot majoritetens av arbetarna vilja, likaså i sågverksindustrin. I pappersindustrin sprängdes fronten och massaarbetarna isolerades och lämnades utan stöd. I verkligheten bekämpades massaarbetarnas strid inte endast av LO:s och Transportarbetarförbundets ledningar utan även av Pappersindustriarbetarförbundets ledning, som utnyttjade varje tillfälle att truga på arbetarna arbetsköparnas lönesänkingskrav. Varhelst arbetarna under dessa strider uppträdde mot ledarnas vilja för att försvara sina och klassens intressen, har reformistledarna varit framme och gjort alla ansträngningar för att strypa kampen. Svartviksarbetarna förråddes av förbundsledningen i Sågverks, som organiserade strejkbryteriet mot de kämpande arbetarna. De radikala arbetarna i Kramfors och Ulfvik, som gick i kamp mot lönesänkningarna kastades ut ur förbundet. Transportarbetarna i Stugsund och Luleå blev uteslutna och deras kamrater i Sundsvall och Ådalen, som även solidariserade sig med de kämpande massa-arbetarna, hotades av samma öde. Charles Lindley och Edvard Johansson i LO välsignade strejkbrytarna, som skickades från Stockholm för att lasta ut den blockerade massan. När polisöverfallen ägde rum i Clemensnäs, i Luleå och Sandacne, så höjde ledarna inte ett ord till protest mot polisen, men väl mot de demonstrerande arbetarna.

Varje protestyttring från arbetarnas sida mot denna förräderipolitik slår de socialdemokratiska ledarna ned genom att utesluta de revolutionära elementen ur fackföreningarna. Denna trafik har pågått i flera år och tilltar i styrka. Uteslutningar har genomförts i nästan alla förbund, i Metall, i Sågverks, i Pappers, i Gruvarbetarförbundet, i Tullmannaförbundet, i Handelsarbetarförbundet, i Transport osv.

De förrådiska ledarna vill befästa sin ställning.

Kapitalismen befinner sig nu mitt uppe i en svår kris och ställer allt större krav på sina hjälpare, socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsbyråkratin. Därför vill nu de reformistiska ledarna ha sin socialfascistiska praxis, som vi kort har skildrat, stadgeenligt erkänd och stadfäst. De vill med andra ord införa social-fascistiska stadgar i fackförbunden, så att förräderipolitiken kan föras ”stadgeenligt”. Det blir stadgar, som lägger all makt i dessa förrådiska ledares händer. Ett klassiskt exempel på socialfascistiska stadgar är stadgarna för sjöfolkets nya ”enhetsorganisation”. Dessa stadgar binder arbetarna till händer och fötter och ledarna avgör egentligen alla frågor och kan enligt stadgarna förhindra strejk även om arbetarnas beslut är enhälligt.

Nu vill emellertid arbetsköparnas hand-gångne skapa ”enhetlighet”, och därför framlade LO:s tvååriga stadgekommission

i maj månad i år ett förslag till "normal-stadgar" för fackförbunden. Dessa stadgar är mycket reaktionära och reformist-ledarna försöker nu genomföra förberedelserna för deras antagande i fackförbunden så tyst som möjligt för att inte väcka arbetarnas uppmärksamhet. Varken Soc.-D. eller Fackföreningsrörelsen har ansett det nödvändigt att publicera stadgarnas innehåll. De har naturligtvis sina skäl därför, ty om dessa stadgar införes i fackförbunden, så har man därmed dokumentariskt godkänt reformistledarnas hittills genomförda socialfascistiska praxis. De viktigaste förändringarna som de nya "normalstadgarna" innehåller är följande:

- 1) Den i de flesta fackförbundens stadgar befintliga deklARATIONEN om att man skall "kämpa" eller "verka för socialismens genomförande" skall ändras till följande: "verka för medbestämmanderätt i företagen och stödja kravet om produktionens socialisering".
- 2) Alla beslut om aktionsåtgärder i löne- och avtalsfrågor skall fattas med minst 2/3 majoritet av de i omröstningen deltagande arbetarna.
- 3) Funktionärerna skall anställas som tjänstemän och tituleras som sådana. De skall inte som hittills väljas på kongresser utan anställas av förbundsledningarna, dvs. av byråkraterna själva.

Fackföreningarnas uppgifter.

Då den första "nyheten" i "normalstadgarna" klart syftar till att revidera frågan om fackföreningsrörelsens uppgifter i den proletära revolutionen, så vill vi här erinra om vad Marx och Lenin har sagt i denna fråga:

"Fackföreningarna arbetar gott som motståndarcentra mot kapitalets övergrepp, men de visar sig delvis överksam till följd av att de oförståndigt brukar sin kraft. De förfelar i allmänhet sitt mål, därför att de inskränker sig till ett guerillakrig mot verkningar av det bestående systemet, i stället för att samtidigt arbeta för *systemets förvandling* och bruka sin organisatoriska kraft som en hävstång för *den arbetande klassens slutgiltiga befrielse*, dvs. *lönesystemets definitiva avskaffande*." (Marx: Lön, pris och profit.)

I bolsjevikernas första resolution om partiets förhållande till fackföreningarna, vilken redigerades av Lenin, säges det:

"... den ekonomiska kampen för att varaktigt förbättra arbetarmassornas läge och för att befästa deras verkliga klassorganisation kan endast föras under den betingelsen att den ekonomiska kampen riktigt kombineras med proletariatets politiska kamp" (dvs. kampen för kapitalismens störtande. C. J.). (Lenin-Werke, Band VII, del 2.)

Dessa uttalanden av den internationella arbetarrörelsens främste ledare visar klart hur frågan om den fackliga rörelsens uppgifter skall ställas. Att majoriteten av den svenska fackföreningsrörelsen i huvudsak har ställt frågan teoretiskt riktigt, ehuru det finns många brister i dess praktiska utformning, passar inte de social fascistiska ledarnas syften. Denna revision är avsedd att undanröja detta hinder och samtidigt införa en punkt i stadgarna som påbjuder mondistisk politik, ty svamlet om "medbestämmanderätt i företagen" och "produktionens socialisering" har intet annat ändamål.

De reformistiska ledarnas fras om "medbestämmanderätt" i kapitalistiska företag är endast en pseudonym för den *mondistiska samarbetspolitikens genomförande*. Lenin skrev 1917 i sin artikel "Kommer bolsjevikerna att behålla statsmakten?" följande om parollen Arbetarkontroll:

"Om vi säger 'arbetarkontroll', varvid vi *städse* ställer denna paroll bredvid proletariatets diktatur, alltid omedelbart efter densamma, så klargör vi därigenom, vilken stat det är frågan om."

Alltså kravet om "medbestämmanderätt" eller "arbetarkontroll" kan inte ställas utan att man samtidigt ställer parollen om proletariatets diktatur, dvs. i samband med revolutionens genomförande, ty såväl "medbestämmanderätten" i företagen och så mycket mer "produktionens socialisering" är naturligtvis inte endast omöjligt i ett kapitalistiskt samhälle utan också

vansinnigt att ens förutsätta.

Det finns f. ö. praktiska exempel på den mondistiska politikens genomförande i Sverge, som är tillräckligt avskräckande. Vi behöver endast nämna arbetsdomstolen, där reformistledarna i fullt samförstånd med öppna borgarrepresentanterna dömer kämpande arbetare och deras organisationer till böter och straff av annan art. Vi kan erinra om det mondistiska avtalet i stenindustrin, där reformistledarna på detta sätt spänt arbetarorganisationerna för kapitalismens vagn vid genomförandet av lönesänkings- och avskedspolitiken. Den socialdemokratiska socialiseringen kan praktiskt studeras i alla de kommuner, där det existerar s. k. "arbetarmajoritet" av sossar och kilbomare. I de kommunala företag på sådana platser har man deras "socialisering" i praktiken. För att nu inte nämna Rickard Lindströms och kumpaners teorier om de statliga företagens "socialistiska" karaktär.

Denna punkt i "normalstadgarna" är alltså inte förändrad för att endast försvaga fackföreningarnas kamp mot kapitalismen som system, utan framför allt för att befördra reformistledarnas positiva insats för kapitalismens upprätthållande.

Påvarna skall bestämma om arbetarna får strejka.

Den andra nyheten i "normalstadgarna" är mera påtagligt socialfascistisk och betyder faktiskt, att arbetarna berövas strejkrätten. Hela ordalydelsen i de nya "normalstadgarna" har tyvärr inte publicerats, men vi är övertygade om att dessa inte är mindre reaktionära än de som lades till grund för det nya sjöfolksförbundet, i vilket stadgar det utöver bestämmelsen om två tredjedels majoritet för aktionsåtgärder i löne- och avtalsfrågor är fastslaget, att inga åtgärder såsom strejk, blockad o. d. får träda i kraft utan förbundsledningens medgivande oavsett om aktionen är beslutad med 100 procents majoritet av arbetarna.

Det är ingen tillfällighet, att fackföreningsbyråkraterna vill ändra stadgarna nu. Detta års ekonomiska strider har gett reformisterna onda aningar. Det är klart, att omröstningsresultaten om förlikningsförslagen i metall-, sågverks- och pappersmasseindustrierna har gjort reformistledarna en smula nervösa. I de flesta fall har ledarna underskrivit avtal med lönesänkning mot arbetarnas vilja. Reformistledarna väntar emellertid tider, då det i kapitalismens intresse blir ännu nödvändigare att förhindra strejker och blockader.

Krigsförberedelser.

Borgarklassen måste kunna behärska produktionsapparaten för att kunna föra krig. Socialdemokratin är bourgeoisins sociala huvudstöd och genom densamma försöker kapitalisterna att befästa sin makt över arbetarklassen. "Normalstadgarna" tjänar detta ändamål och är ett led i den svenska imperialismens krigsförberedelser mot Sovjet-Unionen.

Dessa stadganden har man naturligtvis gjort för att vid behov kunna strypa varje kamp mot den skärpta kapitalistiska utsugningen. Den kapitalistiska krisens perspektiv är fortsatt offensiv mot de arbetande massornas levnadsstandard. Då man vet att majoriteten av de arbetande massorna kommer att försvara sina intressen och sätta sig till motstånd, så har reformistledarna, som är borgarnas agenter inom arbetarklassen, överlåtit avgörandet till en eventuell reformistisk minoritet. Och om det visar sig otillräckligt, så har i alla fall förbundsledningen att slutgiltigt avgöra de viktiga frågorna. Detta visar hur reaktionär denna attack mot fackföreningarna i verkligheten är.

Inga revolutionärer i de fackliga ledningarna.

Den sista av de punkter i "normalstadgarna" som är bekanta är att funktionärerna skall anställas som tjänstemän och tituleras som sådana. De skall inte mera väl-. jas på kongresser, utan anställas av resp. förbundsledning.

Vi behöver inte offra många ord på denna sak. Det står klart för var och en, att denna förordning

inte endast betyder en direkt byråkratisering av fackföreningsrörelsen, när det skall anställas tjänstemän med sex månaders ömsesidig uppsägningstid, utan framför allt en säkerhetsåtgärd mot att revolutionära element skall få säte och stämma i fackförbundens ledningar. Man vill skapa ett reaktionärt bålverk av Landsorganisationens och fackförbundens ledningar mot bolsjevismen. Reformistledarna vill av fackföreningsapparaten göra ett verktyg för att slå ned arbetarklassens kamp. Hur långt dessa ledare går i denna sin strävan visar de skändliga åtgärder som Metallarbetarförbundets ledning vidtog mot de radikala kongressombuden, som Göteborgs metallarbetare valde till förbundskongressen.

Kamp mot de socialfascistiska ledarna.

Det är ingen omöjlighet, utan tvärtom en lätt uppgift att för arbetarmassorna klargöra det reaktionära och arbetarfientliga som ligger i förslaget till "normal-stadgar". Men uppgiften är inte endast att säga arbetarna den saken, ty så länge inte kommunisterna och RFO:s anhängare i praktiken visar, att de kan organisera kampen för arbetarklassens intressen på arbetsplatsen, kan inte den stora massan vinnas för vår politik. Vi måste förstå att på *grundval av konkreta exempel ur arbetarmassornas dagliga kamp bevisa sanningen i våra påståenden*. Vi har det ypperligaste åskådningsmaterial i alla de händelser, som tilldragit sig i 1932 års lönerörelser och ekonomiska strider inom metall, sågverks-, pappersmasse- och transportindustrierna samt även i andra fack och yrkesgrenar. Alla dessa händelser är fullt aktuella. Verkningarna av nederlagsuppörelserna möter i dag varje arbetare på arbetsplatsen. Våra driftsceller och RFO-grupperna måste ha ögonen öppna för dessa realiteter. Vi måste undersöka vad lönesänkningar reellt betyder för varje arbetare och arbetargrupp och med utgångspunkt därifrån organisera vårt arbete för att utlösa aktioner mot arbetsköparna och reformistledarna.

Med utgångspunkt härifrån måste vi även organisera kampen mot de reaktionära och socialfascistiska "normalstadgarna". Därvid måste vi med alla medel, genom vår press, framför allt genom driftstidningarna, och muntlig propaganda utbreda den revolutionära oppositionens basis. Den kamp vi utkämpade mot reformisterna vid omröstningen om sjöfolksorganisationernas förenande på grundval av de revolutionära stadgarna, visar åskådligt, att vi inte får tolerera någon passivitet. Varför kunde vi endast uppbära 1,283 röster mot reformisternas 5,459 röster? En undersökning skulle säkerligen ge till resultat, att den stora massan av sjöproletärer inte visste något om de reaktionära stadgarnas innehåll. Våra kamrater hade inte tagit upp frågan till behandling på varje fartyg och i varje hamn, eller där frågan behandlats har inte våra kamrater uppträtt på ett riktigt sätt gentemot sina arbetskamrater. Vi har ännu inte övervunnit den fientliga stämningen mellan oss och arbetare, anslutna till andra partier. Den viktigaste orsaken därtill är, att kommunisterna inte alltid förstått att företräda arbetarnas intressen på ett riktigt sätt. Vi har inte förstått att på *grundval av den dagliga kampen på arbetsplatsen organisera arbetarnas enhetsfront, underifrån*. Många av sjömännen har kanhända hört talas om "sillénare", så som vi framställs av de reformistiska ombudsmännen i hamnarna, men inte erfarit något konkret om RFO:s arbete och mål. Vårt konkreta massarbete är för litet utvecklat och var hittills till största delen endast propagandistiskt. Därför lyckades reformistledarnas ombudsmän att snedvrída sjömännens uppfattning av innebörden av omröstningen och även deras omdöme om den röda fackliga oppositionens verksamhet.

Ett av de bästa bevisen på ett gott RFO-arbete finner vi bland Göteborgs metallarbetare. Ny Dag har i en artikel skildrat våra kamraters propagandistiska arbete i kampanjen för val av kongressombuden, men det vore säkerligen både viktigare och intressantare, utan att underskatta vår propagandas betydelse, att få veta vilken roll RFO:s anhängare har spelat i de konflikter, som under de senaste åren ägt rum på metallverkstäderna i Göteborg, och hur våra kamrater i övrigt uppträtt på arbetsplatserna och på fackföreningsmötena. Utan ett förhållandevis gott arbete på arbetsplatsen hade det inte varit möjligt att vinna segern över "vänster"-socialdemokraterna i Göteborg.

Artikeln i Ny Dag är lärorik, men dess uppläggning visar, att våra kamrater inte klart uppfattat var kärnpunkten ligger, nämligen i arbetet på arbetsplatsen.. Därför borde kamraterna i Göteborg skriva om den saken och meddela sina erfarenheter till kamraterna landet runt.

De reaktionära stadgarna under den proletära kritikens eld.

Vi har redan nämnt, att reformisterna inte ansett det klokt att offentliggöra ”normalstadgarna”. Endast en del är bekant genom de borgerliga tidningarnas gillande skrivelser (Industria nr 15, 1932) och det är tillräckligt för att bedöma dessa stadgars andemening. Men det faktum att detta stadgeförslag ligger färdigt sedan fyra månader, utan att fackföreningsmedlemmarna fått möjlighet att ta del av detsamma, visar att reformistledarna fruktar arbetarnas dom.

Vad förbundsstyrelserna sagt till ”normalstadgarna” har heller inte publicerats. Men dessa herrar kommer säkert inte att göra stadgekommissionen några svårigheter, utan vad det på dem ankommer så blir det nog enighet, ehuru det inte är uteslutet att någon skenmanöver organiseras. Redan i augusti står frågan till behandling på Gruvarbetarförbundets kongress, utan att frågan ens omnämnts på ett fackföreningsmöte. På så sätt söker påvarna undgå arbetarnas kritik. Vidare är kongresserna i Metall, i Sågverks och Pappers förestående och man måste räkna med att frågan kommer upp även på dessa kongresser. (Då detta tryckes har Gruvs och Metalls kongresser avslutats. Red.)

Reformistledarna har beräknat att undgå en diskussion i de undre fackorganisationerna, och här är det vår uppgift att ingripa och förintä de socialfascistiska ledarnas klassfientliga planer. Överallt på arbetsplatserna och på fackföreningsmötena måste vi ta upp frågan till behandling och avslöja de fackliga påvarnas reaktionära politik och deras försök att klavbinda arbetarnas strejk- och handlingsfrihet. I vår press, i driftstidningarna, med flygblad osv. måste vi omedelbart ta upp frågan. Vi har redan tempoförlust, emedan vi inte tidigare avslöjat fackföreningsbyråkraternas förehavande.

Denna kampanj måste emellertid uppbyggas på ett riktigt organiserande av *den proletära enhetsfronten underifrån*.

Kampanjens viktigaste del måste vara utvecklandet av massarbetet på arbetsplatserna. Vi får inte glömma att förbinda denna kampanj med frågan om arbetarnas levnads- och arbetsförhållanden, såsom de gestaltats efter reformisternas senaste förräderiuppgörelser. Reformisternas strejkbrytarpolitik och deras medverkan i lönesänkingspolitiken måste påvisas och brännmärkas, likaväl som sammanhanget mellan dessa saker och de nya ”normalstadgarnas” innehåll avslöjas.

Vi måste organisera massprotester och uttalanden mot de socialfascistiska stadgebestämmelserna. Frågan måste föras till arbetarna på arbetsplatserna och på fackföreningsmötena. Vi får aldrig låta frågan avgöras genom ett kongressbeslut utan kräva, att den skall underställas arbetarnas avgörande genom allmän omröstning. Det reaktionära och arbetarfientliga i reformistledarnas planer kan och måste vi klagöra för arbetarna, och genom en bred diskussion i samband med kampen på arbetsplatserna kommer vi säkert att erövra inflytande från de socialfascistiska ledarna och vinna många proletärer för den Röda Fackliga Oppositionens politik.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* november-december 1932 (årgång 4)

Exekutivkommitténs XII:te plenum. Arbetet i de reformistiska fackföreningarna. Av Paul Thunell.

Kominterns exekutivkommittés XII:te plenum ägnade frågan om arbetet i de reformistiska fackföreningarna stor uppmärksamhet. Det strök under med skärpa i sina uttalanden nödvändigheten för de kommunistiska partierna att i detta arbete genomföra en verklig omställning och påpekade särskilt vikten av detta arbete i länder, som bl. a. Sverige, där den reformistiska fackföreningsrörelsen har ett starkt såväl politiskt som organisatoriskt inflytande över de arbetande massorna.

Med vetskap om hur XII:te plenum ställde frågan om det kommunistiska partiets uppgifter i dagens läge under de förhållanden som den relativa kapitalistiska stabiliseringens slut har skapat, är det lätt att förstå varför framförallt i sådant land som Sverige omställningen av fraktionsarbetet och arbetsmetoderna i de reformistiska fackföreningarna måste ställas som en av partiets viktigaste uppgifter. XII:te plenum slog fast att den nuvarande grunduppgiften som i dag ställes för de kommunistiska partierna är att i de ekonomiska och politiska stridernas process förbereda arbetarklassen och de utsugna massorna till den förestående kampen om makten. Det gäller därför, utan att förlora ett ögonblick, att *förstärka* och *påskynda* det bolsjevikiska massarbetet för erövrandet av arbetarklassens majoritet, för höjandet av arbetarmassornas revolutionära aktivitet.

Vad betyder det nu att erövra arbetarklassens majoritet i Sverige. Det betyder att vi måste erövra majoriteten av de väldiga arbetarmassor som är organiserade i de reformistiska fackföreningarna och står under reformismens inflytande.

Det går inte att endast genom propaganda erövra arbetarklassens majoritet och höja arbetarklassens revolutionära aktivitet. Avgörande för att uppnå detta är att de arbetande massorna genom egna erfarenheter i kampen för dags- och delkraven lär sig förstå riktigheten av partiets kamplinjer och syften.

Därför framhåller XII:te plenum i sin resolution om de ekonomiska strejkernas lärdomar att ”en av de viktigaste uppgifterna för alla sektioner av Kommunistiska Internationalen, särskilt under förhållandena av den kapitalistiska stabiliseringens slut är – *att med alla krafter utveckla och förstärka proletariats kamp mot lönesänkningar och försämring av arbetsvillkoren, att spänna alla krafter i de kommunistiska partier och de revolutionära fackorganisationerna för att säkra den självständiga ledningen av strejkstriderna och arbetslöshetsrörelsen, att höja massornas kampduglighet och föra dem, på grundval av deras egen erfarenhet från kampen om de dagliga delkraven till kamp för proletariats allmänna klassuppgifter.*”

Då plenum i samma resolution konstaterar att ”en av de viktigaste orsakerna till de kommunistiska partiernas otillräckliga mobilisering av massorna till kamp mot kapitaloffensiven är det otillåtligt svaga arbetet i de reformistiska fackföreningarna”, understryker detta med skärpa nödvändigheten av en omställning av arbetet i de reformistiska fackföreningarna.

Det är gammal skåpmat ni kommer med, invänder kanske någon. Det är ingen kommunist som är motståndare till att arbeta inom de reformistiska fackföreningarna. Den saken har ju fastslagits i flera resolutioner. Ja, visst, man skall inte inskränka sig till vad som skrivits i resolutioner, man måste undersöka vad partiets praxis visar. Den visar otvivelaktigt, att när XII:te plenum i sin resolution talar om svagheter och felen i de kommunistiska partiernas praxis, bland annat pekar på det ”faktiska motståndet mot arbetet i de reformistiska fackföreningarna” så gäller detta också svenska partiets praxis.

Faktum är att trots massarbetslöshet, lönesänkningar och de reformistiska ledarnas kapitulations- och strejkbryteripolitik, trots det faktiska växandet av det revolutionära uppsvinget partiet inte

har stärkt sina positioner inom de reformistiska fackföreningarna. Tvärtom, med några få undantag har det istället försiggått ett försvagande av partiets positioner och inflytande i de reformistiska fackföreningarna. T. o. m. i Norrbotten, där var fjärde valman i senaste riksdagsmannavalet röstade kommunistiskt, har i en del fall kommunisterna tillbakaträngts från viktiga positioner i de reformistiska fackföreningarna. Röstsiffrorna i en del större Stockholms-fackföreningar t. ex. Metall vid val av styrelser, kongressombud har visat ett försvagande av vårt inflytande och väldiga svagheter i arbetet i de reformistiska fackföreningarna. Dessa svagheter har inte minst kommit till uttryck i den skandalöst usla representationen av kommunister vid viktiga förbunds kongresser (t. ex. Sågverks, Metall). Man kan tyvärr endast som undantagsfall anteckna det glänsande resultat våra Göteborgskamrater gjorde vid ombudsval till Metall, vilket är ett lärorikt exempel som visar, att där vi förstår använda riktiga arbetsmetoder i vårt arbete i reformistiska fackföreningar vinner vi framgångar.

Denna utveckling talar allvarligt till oss alla i partiet. Det är en allarmsignal för partiet, som ofrånkomligen ställer för partiet kravet att i den omställning i massarbetet, ej i ord utan i handling, XII:te plenum ålade partierna, det svenska partiet måste som en av de främsta uppgifterna ställa reorganiseringen och utvecklandet av fraktionsarbetet och arbetsmetoderna i de reformistiska fackföreningarna, men även i röda fackliga oppositionen och i arbetslöshetsorganisationerna. I denna omställning i de kommunistiska partiernas massarbete krävde XII:te plenum, att *”det ofördröjliga återställandet och utvidgningen av de revolutionära positionerna inom de reformistiska fackföreningarna måste säkras. Förberedelsen av varje strejk, varje aktion från arbetarnas sida måste säkras också inom de reformistiska fackföreningarna”*. Vidare *”koncentration av partiorganisationernas verksamhet och krafter på utvecklandet på strejkkampen och arbetslöshetsrörelsen isynnerhet i de utslagsgivande branscherna (metallindustrin, transportväsendet och rustningsindustrin). Det gäller att snabbast bilda och befästa och åstadkomma ett regelbundet arbete i de kommunistiska fraktionerna (däribland RFO) och arbetslöshetsorganisationerna, ty utan fraktionerna är det inte tänkbart, vare sig att fastställa en riktig politisk linje och kontrollera dess genomförande eller en riktig instruering (som inte tillåter någon som helst ersättning genom partiorganisationerna eller några kommandometoder) eller att överhuvudtaget förstärka parti- och de revolutionära fackorganisationernas roll som den riktningsgivande och ledande kraften i strejkstriderna, i arbetslöshetsrörelsen och i proletariats allmänna klasskamp.”*

I artiklar, resolutioner och cirkulär har vi ofta och riktigt ställt frågan om fraktionsarbetet och arbetet i de reformistiska fackföreningarna, men i vår praxis har vi underskattat betydelsen av detta arbete och i den omfattning det genomförts har det varit abstrakt och propagandistiskt. Vi har underskattat betydelsen av det dagliga småarbetet i fackföreningarna och på arbetsplatsen, alla frågor som intimt berör arbetarna på arbetsplatsen, avtalen, olycksfallsförsäkring, arbetarskydd o. s. v. överlämnas till reformisterna, vi uppträder inte på fackföreningsmöten, på konferenser och kongresser och gör förslag och talar, och i den mån detta göres är det inte förberett i fraktionerna. Reformistledarna är naturligtvis tacksamma för detta sorts arbete. Kommunisterna är i många fall passivt inställda till att erövra positioner i de fackliga organisationerna. Det är i verkligheten att hjälpa reformistbyråkratin. Därför säger XII:te plenum, att *”den reformistiska fackföreningsbyråkratins inflytande, särskilt i länder med gamla och starka reformistiska fackföreningar, är ett av de största hindren för klasskampens utveckling och kan varken brytas med skrik om splittring av fackföreningarna, som kommunisterna inte strävar till, eller genom flykt ur fackföreningarna, utan genom kamp om varje medlem i fackföreningarna, om varje valbar post i fackföreningen, för bortjagande av den reformistiska fackföreningsbyråkratin och erövring av lokalorganisationerna av de olika fackförbunden, samt lokalkartellerna av de reformistiska fackföreningarna.”*

Kommunistiska partiet måste göra alla partimedlemmar samt de revolutionära partilösa arbetarna

klara över, att ett framgångsrikt avslöjande av fackföreningsbyråkratins inflytande av de medlemsmassor, som står i de reformistiska fackföreningarna, som i Sverige utgör omkring 600,000 arbetare i över 5,000 fackföreningar (i Stockholm 70-80,000 medlemmar i 150 fackföreningar, som t. ex. i Metall är uppdelade i verkstadsklubbar), endast är möjligt i det fall, då röda fackliga oppositionens anhängare *jämte det dagliga småarbetet, i sina tal och sina förslag och motioner vid alla möten, konferenser och kongresser tar ställning till samtliga frågor om omorganisering och taktik i den ekonomiska kampen, kritiserar de fackliga ledare, som för underhandlingar bakom kulisserna med arbetsköparna, frivilligt går med på en försämring av arbetsvillkoren, spränger massornas kamp, klavbinder medlemsmassornas och enskilda medlemmars initiativ, och om inte de kan förhindra kampen, börjar den försenat och bakom arbetarnas rygg gör kapitulation.*

Ett framgångsrikt genomförande av detta arbete kräver kamp mot kapitulationstendenserna för den reformistiska fackföreningsbyråkratin, de högeropportunistiska elementen och de ”vänster”-sektaristiska tendenserna. De högeropportunistiska tendenserna tar sig uttryck i motståndet till att organisera RFO och det självständiga ledandet av de ekonomiska striderna, som de vill ersätta med parollen: ”tvinga ledarna”. De respekterar stadgarna och reformistbyråkratins beslut. Det är det kilbomska partiets politik, vars resultat alltid blir solidaritet med reformistbyråkratin. De ”vänster”-sektaristiska tendenserna, vilka liksom högeropportunistiska tendenser åtskilliga gånger kommit till synes i vårt partis praxis, tar sig uttryck i avståndet från kampen av de valbara posterna i fackföreningarna, i propagerandet av omedelbart bildande av nya fackföreningar osv. och som egentligen är ett försök att beslöja rädslan för den svårare kampen mot reformistbyråkratin inom de reformistiska fackföreningarna.

Även den tendensen finns att RFO-arbetet sättes mot arbetet i de reformistiska fackföreningarna. I verkligheten förhåller det sig på det sättet, att varför RFO inte utvecklats i Sverige till en massorganisation beror huvudsakligen på våra svagheter i arbetet i de reformistiska fackföreningarna. Röda fackliga oppositionens uppgift är att organisera såväl de organiserade som oorganiserade i arbetsplatsgrupper, att med hjälp av oppositionen i fackföreningen skapa en organisatorisk basis för förberedandet och genomförandet av de självständiga striderna. Det är oppositionens i fackföreningens uppgift att genom olika förslag och sitt arbete på fackföreningen mobilisera denna för RFO:s politik. Denna uppgift att arbeta i fackföreningarna och verkstadsklubbar och erövra dem är desto viktigare då i metallindustrin, pappers- och sågverksindustrierna och andra av de viktigaste industrierna fackföreningarna och verkstadsklubbar omsluter i allmänhet en arbetsplats' alla arbetare, är verkliga arbetsplatsorganisationer. Arbetet för utvecklande av RFO till en verklig massorganisation har naturligtvis då till sin viktigaste förutsättning arbetet i de reformistiska fackföreningarna.

En av de allra betydelsefullaste förutsättningarna för att genomföra denna omställning i arbetet i de reformistiska fackföreningarna är att partiets alla partiledningar från den centrala partiledningen till grundorganisationernas ledningar inställa alla sina krafter på detta arbete. I förra numret i Kommunistisk Tidskrift har återgivits Kominterns presidiums anvisningar för hur alla partiledningar måste systematiskt behandla alla fackliga frågor och kontrollera fraktionsverksamheten. Inte endast med cirkulär, utan genom levande personlig instruktion måste vi genomföra denna uppgift inom partiet, vilken intill och på partiets kongress i februari måste bli en av de ”stora” frågorna.

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* december 1933 (årgång 5)

De fackliga striderna 1933. Av K. J n.

Om man betraktar striderna på det fackliga området i sin helhet under år 1933, så kan man inte påstå, att arbetarnas fackligt-ekonomiska kamp stegrats och kommit i en högre utvecklingsetapp. I jämförelse med 1931 och 1932 års strider (Ådalen, Klemensnäs, Sandarna o. s. v.) är närmast en försvagning att konstatera. Visserligen står sjömans- och byggnadsarbetarekonflikterna i år som g0da exempel på arbetarnas kampvilja mot den kapitalistiska uthungringspolitiken, men som helhet kan det nu snart tilländalupna årets strider inte mäta sig med de två närmast föregående årens strider i fråga om omfattning och betydelse.

Man frågar sig då vad orsaken till detta förhållande ligger i. Har kanhända kapitalet försvagat sin uthungringspolitik eller har arbetarnas läge i övrigt förbättrats?

Nej, ingenting talar för ett sådant påstående. Lönerna har genom arbetsköparnas, statsapparatus och reformistledarnas gemensamma ansträngningar undergått stora sänkningar. Så gott som alla arbetargrupper har fått lönesänkningar som varierat från 5 till 30 procent. Arbetslösheten har icke minskats. Fackföreningsstatistiken visar följande siffror för de senaste tre åren:

31/10, 31	31/10 32	31/10, 33
16,4 %	21,8 %	20,2

Avdelningar inom byggnadsfacken som är berörda av strejken är helt borträknade vilket betyder att siffran i år är högre. Antalet ansökningar om arbete på 100 lediga platser ger en bättre bild på försämringen av läget i allmänhet. De var följande den 31 oktober under de senaste tre åren:

1931	1932	1933
257	395	538

Därav framgår att arbetslösheten och nöden har ökat i oerhörd grad. Livsmedelpriserna har främst tack vare den socialdemokratiska regeringspolitiken stigit, företrädesvis priserna på de för arbetarna viktigaste näringsmedlen, såsom mjölk, smör, margarin, ost, ärter, bönor, fisk, salt sill o. s. v.

All dessa fakta, som har avgörande betydelse för arbetarmassornas levnadsstandard, talar sitt otvetydiga språk. Det ekonomiska läget ger inget belägg för att arbetarna skulle kunna känna sig tillfreds med förhållandena.

Reformisternas inställning till de ekonomiska striderna kan karaktäriseras med några ord av Sigfrid Hansson (Fackföreningsrörelsen, n:r 1, 1933. Sid. 5.) vid årets början: "Att arbetsinställelser bör så vitt möjligt undvikas säger sig självt." Reformistledarna har i detta avseende gjort allt de kunnat och det vore säkert felaktigt att säga att de har misslyckats. De har tyvärr lyckats i allt för stor utsträckning att pressa arbetarna till eftergivenhet men heller inte utan framgång påtvingat arbetarna lönesänkningar mot deras vilja (sjömanskonflikten). Byggnadsarbetarstrejken och den i november utbrutna strejken vid Kooperativa Förbundets gummifabrik i Gislaved är de enda undantagen, vilka emellertid utgör verkliga skolexempel på vilken energi och fräckhet de socialdemokratiska och reformistiska ledarna kan prestera när det gäller att hjälpa och försvara kapitalismens ruttnande välde och vältra krisens bördor på arbetarna.

Den "legitima" fackliga ledningen har alltså detta år såväl som tidigare energiskt försvarat kapitalismens intressen mot arbetarna. Det är självklart och ofrånkomligt att en proletär opposition under sådana förhållanden växer fram bland arbetarna. Det är styrkan, fastheten och klarheten samt förmågan att leda och mobilisera de missnöjda massorna i denna opposition, som avgör i hur stor utsträckning den reformistiska förräderipolitikens genomförande kan förhindras.

Kampen mellan den proletära oppositionen och de förrädiska reformistledarna under 1933 kommit till uttryck på flera sätt och det var framför allt fallet i

Sjömansstrejken,

som utbröt den 8 mars. Dessförinnan hade förbundsledningen försökt genomtrumfa ett lönesänkingsförslag på 5 procent reducering. Det misslyckades och av de i omröstningen deltagande sjömännen röstade 80 procent för strejk mot redarkapitalet. Sjöfolkets bestämda uppträdande, ett resultat av oppositionens arbete och propaganda, tvingade förbundsledningen att företa en manöver. Den gick nämligen med på att förklara ”strejk”. Men strejken organiserades så att den skulle leda till nederlag. Förmedlingen av ny arbetskraft stoppades den 8 mars, men besättningarna uppmanades att fortsätta arbetet och iakttaga den stipulerade sju dagars uppsägningstiden. Redan den 30 mars träffade reformistledarna en uppgörelse med 5 procent sänkning av hyrorna mot sjöfolkets klart uttalade mening.

När man granskar oppositionens verksamhet i denna konflikt så kan man konstatera att oppositionens revolutionära ledning hade det överväldigande flertalet sjömän bakom sig. I kampen mot lönesänkningarna och framför allt i kampen mot strejkbryteriet lyckades oppositionen formera en handlingskraftig enhetsfront. De sammanstötningar som ägde rum i Göteborg under mars månad mellan strejkande och strejkbrytare är bekanta över hela landet. Rederikapitalet, de reformistiska ledarna och den under socialdemokratiskt ledning stående statsapparaten satte in hela sin kraft på att slå ned strejken. Klassdomarna haglade över de revolutionära arbetarna och reaktionen firade triumfer.

Oppositionen ställde följande krav: ingen sänkning av hyrorna! Kompensation för den svenska valutans försämring! Förbättringar i fråga om arbetstid och bemanning.

För att säkra den proletära ledningen av kampen ställdes paroller om organisering av strejkkommittéer ombord i fartygen och i hamnarna, solidaritet från hamnarbetarnas sida osv.

Dessa paroller var utan tvivel riktiga, men svagheten låg i *förverkligandet av de organisatoriska parollerna*. Ideologiskt var majoriteten av sjöfolket eniga med oppositionens linjer, men det praktiska organiserandet av kampfronten på fartygen och i hamnarna lyckades man inte genomföra så kraftigt, att den övervann reformistledarnas maktställning i fackförbundet och vid sjömansförmedlingarna. På grund därav var oppositionens ledning tvungen att företaga en reträtt då förbundsledningen gjorde nederlagsuppgörelsen. Denna reträtt var nödvändig och riktig, samtidigt som denna strejk visar var våra viktigaste svagheter består i när det gäller enhetsfrontpolitikens genomförande, även där oppositionen är kraftigast förankrad i detta land.

Byggnadsarbetarestrejken.

Frågan om ett nytt avtal inom byggnadsindustrin blev redan vid årets början ett problem som diskuterades i vidaste kretsar. Byggmästarna krävde 20 procent sänkning av timlönerna och arbetarna svarade med kravet om 42-timmarsvecka med lönekomensation. Frågan om ackordlönerna, på vilka arbetsköparna krävde ännu större reduceringar, har spelat den allra största roll vid förhandlingarna.

Strejken, som började den 1 april, organiserades emellertid från reformistledningens sida på det vanliga sättet, d. v. s. så att kapitalismens ömmaste punkter skonades och möjligheterna till en seger för arbetarna minskades. Vid alla brådskande arbeten hade byggmästarna endast att betala den gamla lönerna och arbetet fortsatte i vanlig ordning. Det förde till den absurda företeelsen, att inom målarfacket i Stockholm var före strejkens utbrott 800 man i arbete och några veckor efter 1 april arbetade 1,200 målare i Stockholm. Det är ett slående bevis på hur strejken förfuskades.

Denna linje lyckades reformistledarna genomföra mot oppositionens paroll om arbetsnedläggelse

över hela linjen tills en för arbetarna antagbar uppgörelse träffats. Den socialdemokratiska regeringen har i alldeles särskilt hög grad intresserat sig för denna konflikt och gjort upprepade ingripanden i förhandlingarna för att åstadkomma en uppgörelse. Medlingsföslag har flera gånger varit ute till omröstning, vilka till en början stupade arbetarnas avslag, men efter regeringens ingripande framlades ett medlingsförslag, som godtogs av majoriteten av arbetarna men avslogs av arbetsköparna. Regeringen har nu bebådadt att nya förhandlingar skall öppnas i januari 1934.

Vad regeringen och reformistledarna åstadkommit med sin förhandlings- och förhållningstaktik har varit att en del separatuppgörelser träffats inom en del yrken och på olika lokala platser. Normen har därvid varit 9 procents lönereducering, som föreslogs i regeringens medlingsförslag. På denna grundval slöts avtal för målarfacket i september månad samt på en del platser ute i landet för samtliga byggnadsarbetare.

Stockholm har i denna strid spelat en avgörande roll med sina runt 20,000 byggnadsarbetare. Oppositionens arbete i denna konflikt har att uppvisa både goda och dåliga sidor. Inom murar- och grovarbetarkårerna har den revolutionära oppositionens paroller funnit god genklang, under det att arbetet varit svagare bland övriga byggnadsarbetargrupper. Den oförlåtligt största bristen i det revolutionära arbete bland dessa grupper har varit organiserandet av kampen för att få inflytande över strejkens ledning. Strejkkommittéer på de olika byggena har inte bildats. Propagandan för genomförandet av parollen strejk över hela linjen har inte förts bland arbetarna på byggena. Med parollen om separatuppgörelser har reformistledarna faktiskt tagit hem det mesta av spelet. Därtill bidrar i stor utsträckning det faktum, att oppositionen alltför abstrakt propagerat parollen ”strejk över hela linjen”. Det har skett i den revolutionära pressen och på de offentliga möten som tid efter annan anordnats. De kommunistiska fraktionerna har fört fram den på fackföreningsmötena men utan resultat.

Ungefär samma svagheter har framkommit inom andra industrier och fack där lönerörelser pågått under året. Men i de flesta fall har det helt saknats organiserad oppositionsrörelse.

Det kan vara av intresse att närmare se vilka olika arbetargrupper, som under året slutit avtal med lönesänkningar (siffrorna är lönesänkningen i procent):

Lantarbetarna 7-10 proc.

Mellansvenska gruvarbetarna 5-8 procent.

Blockstenindustrin (procentantalet icke uppgivet).

Sjöfolket 5 proc.

Elektrokemiska industrin, sänkta ackordslöner.

Kronoparkernas skogsarbetare 4 till 6 procent.

Grängesbergs exportgruvor 6-10 procent.

Norrbottens gruvarbetare 14-17 procent.

Byggnadsämneindustrin 7 proc.

Beställningsskräddarna 8-12 proc.

Uppländska skogsarbetare 10 proc.

Typograferna 5 proc.

Bageriarbetarna (smärre sänkningar’).

SJ:s verkstadsarbetare c:a 5 proc.

Telegrafverkets verkstadsarbetare c:a 5 proc.

Glasmästeriarbetarna 3 proc.

Pälsarbetarna 2-5 proc.

Frisörlärdarna 5-9 proc.

Måleriarbetarna 5-9 proc.

Möbelsnickare 3 proc.

Detta är de viktigaste bokförda grupperna i den officiella statistiken och det visar att den kapitalistiska lönesänkningsoffensiven pågår med all intensitet.

Ett annat viktigt faktum på den fackliga fronten är att avtal för runt 200,000 arbetare, som var uppsägbara i höst, uppsades avtalen för knappt 20,000 arbetare. Reformistledarna har alltså lyckats bedra arbetarna med att man inte kan kämpa i lågkonjunkturer. I alla större viktigare industrier, mekaniska verkstäderna, järnbruken, pappersindustrin osv. prolangerades avtalen.

Nödhjälpsarbetarestriden i Spånga.

Under 1933 års riksdag framlade den socialdemokratiska regeringen som bekant sitt stora krishjälpsprogram. Frågan om understöd åt de arbetslösa och de nödlidande bönderna löstes genom en uppgörelse mellan socialdemokratiska partiet och det reaktionära bondeförbundet. En ”reglering” av nödhjälpsarbetarlönerna blev följden av denna krisuppgörelse, som man sade skulle bringa förbättringar för dessa nödlidande befolkningsskikt.

Men förbättringarna fick man leta efter. Försämringar inträdde framför allt för nödhjälpsarbetarna som ett resultat av den socialdemokratiska kohandeln med bondeförbundet. Protester haglade över regeringen på grund av försämringarna. Nödhjälpsarbetarna gick i strejk på några platser. Den viktigaste av dessa strejker torde vara den som i höst utbröt i Spånga och i Stockholm län. På arbetsplatsen rådde fullständig enighet mellan arbetarna oavsett partiuppfattning. Endast Kommunistiska Partiet försvarade konsekvent de kämpande arbetarnas intressen. Den socialdemokratiska pressen tog öppet ställning mot arbetarna och kilbomsledarna intog en, vacklande hållning i sin press. Internationella Arbetarhjälpens organiserade hjälpaktion för de strejkande som emellertid kom för sent igång. Striden slutade med en delseger för arbetarna. Denna aktion hade stor betydelse för det kommunistiska partiet i dessa trakter och många arbetare fick upp ögonen för de socialdemokratiska och de kilbomska ledarnas förräderipolitik.

Hänsynslös kamp mot splittringen.

Landsorganisationens lednings cirkulär n:r 807, som proklamerade uteslutning av alla oppositionella element ur fackföreningarna, har haft den allra största betydelse för den svenska arbetarrörelsen. Detta cirkulär kom som en direkt fortsättning på den politik, som reformistledarna förde under konflikterna i massa-, sågverks-, och hamnarbetarkonflikterna i Norrland i fjol och som fördes i sjömanskonflikten i år. För att rädda kapitalisternas profit har reformistledarna sett sig tvungna att sluta flera nederlagsuppgörelser mot arbetarnas direkta votum (verkstads-, sågverks- och sjömanskonflikterna med flera). Det är en för reformistledarna riskabel politik. Arbetarnas motstånd tror reformistledarna inte utan fog vara ett resultat av kommunisternas och de klassmedvetna fackföreningsmedlemmarnas propaganda i fackföreningarna. Genom att utesluta de oppositionella elementen ur fackföreningsrörelsen tror dessa herrar att arbetarmassorna skall underkasta sig de nödvändiga offren för att rädda kapitalismen ur krisen.

Utgången av kampen mellan reformistledarna och de klassmedvetna elementen i fackföreningarna beror framför allt på hur

den proletära enhetsfronten

organiseras på arbetsplatserna och i fackföreningarna. Det beror på hur de kommunistiska fraktionerna förstår att samla de oppositionella arbetarna i de fackliga organisationerna. Det beror på hur cellerna kan samla arbetarna genom organiserandet av enhetsaktioner på arbetsplatserna.

Det objektiva läget är gynnsamt och det gäller att utnyttja situationen. Vi måste att skilja mellan arbetare och ledare inom socialdemokratiska och kilbomspartiet. Vi måste förstå att arbetaren

vill kämpa för sina intressen. Det gäller att finna ut, vilka frågor som ligger honom närmast, på vilka krav de största massorna kan mobiliseras. Det gäller att för honom kamratligt klarlägga situationen och visa att kampens väg är den enda vägen ut ur det rådande eländet. Visa Sovjetunionens exempel som den enda vägen från kapitalism och kris. Organisera varje detalj i varje aktion med största noggrannhet, det inger förtroende. Detsamma gäller i arbetet för att organisera de arbetslösas kamp.

Några större framgångar har den fackliga oppositionsrörelsen inte att uppvisa under 1933. Att man numera regelbundet utger en oppositionstidning en gång i månaden är dock ett framsteg, som bör kunna verka samlande, organiserade och agiterande. Oppositionsrörelsens organisatoriska stödjepunkter inom den reformistiska fackföreningsrörelsen har dock dåligt hållit stånd emot reformistledarnas brottsliga splittringsattacker. Ett slående bevis för oppositionsrörelsens svagheter är förberedelserna till avtalsuppsägningen vid metallverkstäderna, då man endast inom en verkstadsklubb i Stockholm kunde genomdriva beslut om att av förbundsledningen kräva en konferens för frågans avgörande. Oppositionsrörelsens program för aktiv facklig politik är säkerligen föga känt ute bland arbetarmassorna.

Till framstegen hör dock att oppositionen förbättrat sina positioner inom de större fackföreningarna i Stockholm, vilket är mycket betydelsefullt men samtidigt ställer de största krav på rörelsens arbete i framtiden. Arbetet bland de strejkande byggnadsarbetarna och de kämpande gummiarbetarna vid Kooperativa Förbundets fabrik i Gislaved ävensom på andra strejkplatser hör de viktigaste uppgifterna. Kampen om förtroendeplatserna vid styrelsen i fackföreningarna som går av stapeln efter nyåret måste redan nu förberedas över hela landet.

På alla dessa fronter måste de klassmedvetna arbetarna gå till aktivt arbete för att isolera de förrädiska reformistiska ledarna från arbetarmassorna och utbygga den proletära enhetsfronten.,

Ur *KOMMUNISTISK TIDSKRIFT* februari 1935 (årgång 7)

Från den skakade stabiliseringen till den andra perioden av revolutioner och krig.

I. Ändringarna i världsläget inför 7:de världskongressen.

1. Kominterns prognos bekräftad.

Sex år skiljer oss från den 6:e kominternkongressen. Under dessa sex år har världen förändrat sitt anlete och därtill i samma *riktning* som den 6:e kongressen förutsade.

Den 6:e kominternkongressen ägde rum 1928, då kapitalismens delvisa stabilisering ännu var kännbar, då man tydligt kunde fastställa ett starkt sammanväxande av de socialdemokratiska partierna och de reformistiska fackföreningarna med statsapparaten och företagarorganisationerna; då "socialdemokratin övergick från det skamliga försvaret av kapitalismen till dess öppna understödjande" (6:e kominternkongressens teser), då socialdemokratin, som hade arbetarklassens flertal bakom sig, fortfarande överallt bredde ut sitt inflytande; då det ledande socialdemokratiska partiet, Tysklands Socialdemokratiska Parti, ännu satt i regeringen.

Under dessa omständigheter förkunnade socialdemokratin fortfarande en åralång blomstring för kapitalismen, den predikade "ekonomisk fred", "ekonomisk demokrati" och "organiserad kapitalism" såsom vägar för "demokratins fredliga inväxande i socialismen".

Kominterns prognos och målsättning var precis motsatt. Redan ett år före 6:e kongressen på SU:s

KP:s 15:e kongress, yttrade kamrat Stalin:

”... ur själva stabiliseringen, ur det faktum, att produktionen växer, att handeln växer, att det tekniska framåtskridandet och produktionsmöjligheterna växer, under det att världsmarknaden, gränserna för denna marknad och inflytelseområdena för de enskilda imperialistiska grupperna förblir mer eller mindre oförändrade – just därur framväxer världskapitalismens djupaste och mest skärpta kris, som i sig döljer nya krig och faror för all stabilisering.”

6:e världskongressen konstaterade den tredje efterkrigsperiodens inbrott och gav vid karaktäristiken av denna period perspektivet om den kapitalistiska stabiliseringens sönderfall och om det revolutionära uppsvinget, perspektivet ”om en ny fas av krig mellan de imperialistiska staterna, av krig mot Sovjetunionen, nationella befrielsekrig mot imperialismen, imperialistiska interventioner och gigantiska klasstrider”.

Historien har sönderlagit socialdemokratins alla förhoppningar och profetior samt helt och fullt bekräftat kominterns prognos.

Sedan 6:e världskongressen har den nuvarande epokens huvudmotsättning, motsättningen mellan de Socialistiska Sovjet-Republikernas Union och den kapitalistiska världen, starkt fördjupats. SSRU har under de sex gångna åren hemburit segrar av världshistorisk betydelse.

Samtidigt har de kapitalistiska länderna under dessa sex år visat bilden av en växande nedgång, ett förfall för den kapitalistiska ekonomin och ett undergrävande av kapitalismens grundfästen. En i fråga om mått och djup ännu inte skådad ekonomisk kris utvecklade sig. 1932 uppnådde den kapitalistiska industrins förfall sin djupaste punkt, därpå vidtog en viss utvidgning av produktionen.

Denna utvidgning av produktionen innebar emellertid en ”depression av särskild art”, som inte leder till ett nytt uppsving och uppblomstring för industrin, om den än inte för denna tillbaka till det djupaste bottenläget, och denna utvidgning ernåddes genom utplundring av ”arbetarna, farmarna och koloniernas bönder samt ekonomiskt svaga länder” (Stalin).

Det *väsentliga*, det för utvecklingens dynamik kännetecknande under den sedan 6:e världskongressen förflutna perioden, är den kapitalistiska stabiliseringens förfall och *den revolutionära krisens mognande*, som utan tvivel försiggår olika i de olika länderna och icke rätlinigt i varje enskilt land. Vid sidan av och i direkt sammanhang med den revolutionära krisens mognande, och såsom bourgeoisins svar därpå, vidtog en ny våg av fascism och en stark skärpning av krigsfaran.

2. Orsakerna till och yttringarna för den revolutionära krisens mognande.

På Kominterns 7:e kongress måste vi ge ett klart svar på frågan *om den revolutionära världskrisens mognande, om betingelserna för dess mognande, om den imperialistiska kedjans svagaste länkar och om perspektiven för revolutionen* för att kunna fastställa den *grundläggande målsättningen* och de taktiska uppgifterna för Komintern under nästa period. – Till detta återkommer vi senare.

Redan före februarihändelserna i Frankrike och Österrike och de senaste tilldragelserna i Spanien kunde 13:e EKKI-plenum fastställa, att en ”revolutionär världskris mognar”, att ”det för varje ögonblick kan inträda en vändning, som betyder den ekonomiska krisens omvandling till en revolutionär kris”, och kamrat Stalin kunde vid karaktäristiken av det nuvarande läget på 17:e partikongressen med fullt berättigande säga, att ”stormens idé mognar i massornas medvetande”, att ”den revolutionära krisen mognar och kommer att mogna”, att ”den revolutionära krisen kommer att växa desto hastigare, ju mer bourgeoisin invecklar sig i sina krigskombinationer och ju oftare den kommer att gripa till terrormetoder i kampen mot arbetarklassen och de arbetande bönderna”.

Varför talar vi trots olikheten och orättlinigheten i den revolutionära utvecklingen om ett mognande av den revolutionära världskrisen? Ur följande grunder:

Första orsaken: Den ”depression av särskild art”, som inträdde 1933, öppnade inga perspektiv för ett industriellt uppsving och ännu mindre för en stabilisering av kapitalismen. Övergången till depression förde icke till något nytt uppsving; ”förbättringen av det ekonomiska läget i de avgörande kapitalistiska länderna, USA, Tyskland och England har åter i början på sommaren 1934 avstannat och en ny tillbakagång tog vid” (E. Varga, ”Wirtschaft und Wirtschaftspolitik im zweiten Vierteljahr 1934”). Men mycket viktigare än dessa i de skilda länderna olika konjunkturväxlingarna är att arbetarklassens och böndernas läge ytterligare försämras i hela den kapitalistiska världen och att element och symptom för det kapitalistiska systemets förfall ytterligare framträder. Kapitalismens pelare håller på att undermineras (det internationella penning- och kreditsystemets förfall, ytterligare värdesänkning av valutorna och icke uppfyllande av de internationella betalningsförpliktelserna, kapitalexporten är fortfarande minimal o. s. v.). Till följd av det allt större eländet bland de breda massorna i de kapitalistiska och koloniala länderna, till följd av det stormande socialistiska uppsvinget i SSRU, det revolutionära uppsvinget i de kapitalistiska länderna och den ytterligare tillspetsningen av de internationella motsättningarna öppnar sig inga perspektiv för en stabilisering av kapitalismen.

Andra orsaken: Övergången till ”en depression av särskild art” medförde icke någon försvagning av klasskampen utan – som erfarenheten bevisar – en ytterligare skärpning av denna kamp.

Tredje orsaken: Bourgeoisin förbereder sig feberaktigt till ett imperialistiskt krig och framförallt till ett kontrarevolutionärt krig mot Sovjetunionen. Men de breda massornas sympatier för Sovjetunionen växer för varje dag. Därför påskyndar förberedelsen till krig mot SSRU den revolutionära krisens mognande, och då kriget kommer att bryta ut, så kommer det i de kapitalistiska länderna, vid ett verkligt bolsjevikiskt arbete ‘av våra partier, oundvikligt att växa över i inbördeskrig.

Fjärde orsaken: Den sig allt mer utbredande vågen av reaktion, fascistiskt våld och fascistisk terror försvårar inte endast den revolutionära utvecklingen utan påskyndar den också, den utsår förbittring bland massorna och uppammar stormens idé hos dem.

Femte orsaken: Socialdemokratin – denna bourgeoisins sociala huvudstöd i industriländerna – genomgår nu en ideologisk och organisatorisk kris, som allt mer fördjupas och som medelst en riktig politik från våra kommunistiska partiers sida underlättar de socialdemokratiska arbetarmassornas övergång till kommunismen.

Och slutligen den *sjätte orsaken*, som är av en oerhörd, förstärkingsbetydelse: Sovjetunionen ernådde i första femårsplanen en seger av världshistorisk betydelse, den löser genom andra femårsplanen livsmedelsfrågan, frågan om de arbetande massornas försörjning, med framgång, och kommer att slutgiltigt lösa den. Därmed slår den ur händerna på bourgeoisin dess sista kort i dess antisovjetpropaganda och bevisar till och med för de mest efterblivna arbetarskikt, att den enda vägen för deras räddning är Oktoberrevolutionens väg.

Att den revolutionära krisen mognar, därom vittnar de sista årens händelser.

För det första har vi redan sedan år tillbaka revolution i två länder.

I Sovjet-Kina har den segerrika revolutionen, som företrädes av den hjältemodiga kinesiska röda armén, slagit tillbaka fem fälttåg av det kontrarevolutionära Kuomintang och fortfarande, vid slutet av det mycket allvarligt förberedda sjätte fälttåget, genom skicklig manövrering *bevarat sin livfulla kraft samt vid återtåg från vissa distrikt, segerrikt tagit andra distrikt i besittning.* Sovjetrevolutionen i Kina har utövat och utövar en stor inverkan på alla kolonialländer i vilka under de sista sex till sju åren stora omgrupperingar av klasskrafterna försiggått i förhållandena

mellan den nationella bourgeoisin och proletariatet. Nu kämpar proletariatet inte endast i Kina, där proletariatets hegemoni är förvekligad på ett betydande territorium genom proletariatets och böndernas demokratiska diktatur i form av sovjeter, utan även i Indokina, i Indien och en rad av andra kolonier kämpar proletariatet med förstärkta krafter och icke utan framgång för erövrande av hegemonin i den antiimperialistiska och antifeodala revolutionära rörelsen och höjer i dessa länder sovjetrevolutionens banér. Sovjetrevolutionen i Kina är en mäktig faktor för världsväxningen. Kinas sovjeter är det allra farligaste revolutionära hotet i ryggen på den japanska imperialismen vid dess planerade överfall på Sovjetunionen.

I den andra delen av den gamla världen, i Spanien, försiggår likaledes en revolution, som under hela sitt förlopp oupphörligt har framkastat frågan om makten. Den generalstrejk som utbröt i Spanien, såsom svar på den hotande fascistiska omstörtningen, förvandlades i de norra industri-distrikten (i Asturien och Biscaya) till ett beväpnat massuppror. I Spanien uppstod för första gången sovjeter. I denna drabbning vann kontrarevolutionen överhand men det spanska proletariatets krafter är icke sönderslagna. En omgruppering av krafterna försiggår i och för förberedelse till nya avgörande strider. Revolutionen i Spanien påskyndar den revolutionära krisens mognande.

För det andra är det utomordentligt symptomatiskt, att *de revolutionära händelserna* uppträder oväntat än här än där i alla delar av världen, däribland också i sådana "fredliga" länder som Holland och Schweiz, att vi även i industriländerna kan fastställa inte endast arbetare- utan även på några platser bondeaktioner samt här och där även vacklanden i armén.

Under de senaste två åren, alltså efter den fascistiska diktaturens upprättande i Tyskland, som socialdemokratin påstod vara början till en lång epok av politisk reaktion bland massorna, och efter övergången till en ekonomisk "depression av särskild art", som av socialdemokratin ansågs som början till ett industriellt uppsving, hade vi för första gången ett revolutionärt uppsving i Rumänien (petroleumarbetarnas strejk, järnvägsarbetarnas blodiga strider åtföljda generalstrejk); i Polen generalstrejk bland Lodzs textilarbetare, bondeuppror i Galizien; revolutionära händelser på Kuba; den hjältemodiga röda arméns segrar i Kina; de betydelsefulla februari-striderna 1934 i Frankrike (oerhörda demonstrationer, generalstrejk, barrikadstrider); en ännu mer glänsande revolutionär händelse – den hjältemodiga beväpnade kampen i Österrike; hungermarschen i England; generalstrejken i Grekland; de arbetslösas revolutionära aktion i Holland. I det fredliga Schweiz lyckades det vårt parti att mobilisera de breda massorna mot landets fascistisering. En halv million arbetare och bönder avböjde vid folkomröstningen bourgeoisins "tukthuslag". Den 29 maj 1934 ledde det kommunistiska partiet en tiotusenhövdad demonstration av Zürich-proletariatet mot de fascistiska provokationerna, vilken ledde till barrikadstrider. I USA utvecklades under de första nio månaderna 1934 en oerhörd strejkvåg, som, vad de strejkandes antal beträffar, (ungefär två miljoner) nästan kommer i järnbredd med välbekanta strejkvågen 1919 i USA, men som dock räknat efter den politiska nivån överträffar rörelsen från 1919 och som betyder att ett revolutionärt uppsving börjat också i USA. I det i revolutionär mening efterblivna England hägrar för arbetarklassens flertal ännu illusoriska förhoppningar på en tredje arbetarregering, vilket Labour Partys sista stora valseger på de konservativas bekostnad visade, men samtidigt radikaliserar där allt större skikt av arbetare, vilket kommer till uttryck i det kommunistiska partiets växande inflytande. Just denna radikalisering av massorna föranlät det Oavhängiga Arbetarpartiet att utträda ur Labour Party och att träda i långvariga förhandlingar om enhetsfront med oss.

Allt detta talar, trots den stora olikheten i den revolutionära utvecklingen, om ett mognande av den revolutionära världskrisen.

För det tredje antar rörelsen nu *mycket skarpa former*. De ekonomiska strejkerna övergår snabbt i politiska och åtföljas av solidaritetsstrejker. Generalstrejker förekommer betydligt oftare än

tidigare. Ofta uppstår rena politiska strejker för att nu inte tala om politiska demonstrationer. Om vi under tiden före 12:e EKKI-plenum, det vill säga kort före den fascistiska diktaturens upprättande i Tyskland, huvudsakligen i Tjeckoslovakiet och i Polen hade det, som Lenin kallade ”revolutionära strejker”, så har nu dessa strejker d. v. s. ekonomiska strejker, som är förknippade med politiska strejker eller övergår i dem, blivit till en utbredd företeelse.

Det är tillräckligt att hänvisa till USA:s nyaste exempel, där strejker, som började under parollen – för understöd åt Roosevelts angivna arbetarvänliga ”nya aera”, mycket snart förvandlades till strejkstrider mot NIRA-kodexen, och vilka strider antog en allt mer kämpande politisk karaktär och som antog formen av solidaritets- och generalstrejker o. s. v. Mest symptomatiskt är, att arbetarna nu börjar att gripa till vapen (Spanien och Österrike).

För det fjärde är de socialdemokratiska arbetarnas allmänt utbredda vilja till gemensam enhetsfrontskamp med kommunisterna, samt övergång av icke endast socialdemokratiska arbetare utan på många ställen hela socialdemokratiska organisationer till kommunismens läger, fullkomligt nytt.

Den revolutionära krisen mognar, men denna mogningsprocess utvecklas *inte rätlinjigt* utan i zickzack. I synnerhet där det lyckats fascisterna att gripa makten, ser vi en tillfällig fördröjning av rörelsen.

I Polen var, jämfört med de sista fem åren förut, antalet strejkande högst omedelbart före den fascistiska omvälvningen i Tyskland och i åttio fall av hundra leddes dessa strejker av kommunister. Samtidigt uppstod i Polen en bred våg av bonderörelser, som antog karaktären av en begynnande agrarrevolution. Allt detta föranlät, och med full rätt 12:e plenum att säga, att ”Polen står omedelbart inför en revolutionär kris”. Även i Tjeckoslovakiet utvecklade sig då, av kommunisterna ledda, väldiga ekonomiska strider, t. ex. gruvarbetarnas generalstrejk i Nordböhmen. Även i Tyskland uppnådde klasstriderna strax före 12:e plenum, om än under andra former (kamp mot fascismen), en spänning till det yttersta och antog till och med karaktären av ett litet inbördeskrig (Altona, Lübeck). Omedelbart efter 12:e plenum utbröt i Tyskland den stora trafikarbetarestrejken (november 1932) och en hel rad av strejker i förbindelse med Papens förordningar, som dekreterade en tjugoprocentig lönesänkning och sönderslagning av kollektivavtalet. Efter det tillfälliga nederlaget i Tyskland, efter upprättandet av den öppna fascistiska diktaturen och i förbindelse därmed, hade vi i Mellaneuropa att anteckna ett hämmande av rörelsen för en lång tid. I Tyskland bar och bär strejkerna under Hitlerregimen även i dag en kortvarig och nästan alltid spontan karaktär. I Polen har inte strejkvågen upphört men till följd av de förstärkta ”vänster”-manövrerna av PSP har ledningen av strejkerna i många fall övergått till PSP. Även i Tjeckoslovakiet försvagades vi uti den självständiga ledningen av de ekonomiska striderna, emedan det där lyckades socialdemokratien att utnyttja massornas fruktan för fascismen till understöd åt den socialdemokratiska ”mindre ondas” politik. Allt detta kunde dock icke hålla tillbaka växten av den revolutionära krisen i världsmåttstock, dock har i dessa länder uppsvinget fördröjts för en lång tid eller blivit svagare för en viss tid (nu stiger där rörelsens kurva återigen).

Dessa fascismens segrar och den därmed förbundna tillfälliga hämningen av rörelsen i några mellaneuropeiska industriländer var huvudsakligen ett resultat av socialdemokratins förräderi, och i det avgörande ögonblicket betingade genom den. Men en viss del av ansvaret därför – genom att vi inte har förstått att omöjliggöra socialdemokratins förrädiska handlingar – bär även vi, bär våra partier, genom sin efterblivenhet och sina fel. Komintern fastställde upprepade gånger denna efterblivenhet och dessa fel; till exempel i samband med den fascistiska omstörtningen i Finland och senast vid den fascistiska omvälvningen i Bulgarien. Även TKP:s tempoförlust och fel blev kritiskt behandlade av medlemmarna i Kominterns exekutivkommitté, däribland även av det tyska kommunistiska partiets ledare kamrat Thälmann, före den fascistiska

omvälvningen, på 12:e EKKI-plenum. Partiernas fel och efterblivenhet måste nu behandlas med den mest vittgående självkritik från våra partiledningars sida. Vi får emellertid härvid inte glömma, att den revolutionära rörelsen, oaktat sin zickzack-kurva, skrider framåt i en uppåt-gående linje, och att detta uppåt-gående är förorsakat icke blott genom de objektiva förhållandena utan också i mycket betydande grad genom våra partier och Komintern ... Då nu våra partier, som blir mycket mer terroriserade, trots allt stannar på sin post – i Österrike växer vårt parti just nu stormande – under det att den internationella socialdemokratin befinner sig i en kris, och de socialdemokratiska partierna i Tyskland och Österrike, efter upprättande av den öppna fascistiska diktaturen i dessa länder, är sönderslagna, så vittnar denna uthållighet om våra partiers goda arbete.

Den revolutionära krisens mogningsprocess utvecklar sig *olikmässigt*. Nu, efter Hitlers seger, ser vi ett stillestånd i massrörelsen i Tyskland och samtidigt ett uppsving för massrörelsen, av olika grad och i olika former, i de starkaste kapitalistiska länderna: i Frankrike, England och USA. Då man emellertid talar om ett stillestånd för massrörelsen i Tyskland, får man inte glömma, att stora masstrejker och ännu mer en generalstrejk i det fascistiska Tyskland skulle ha en helt annan karaktär och andra följder än vilka som helst mass- eller generalstrejker, som äger rum i Frankrike eller än mer i USA. I Tyskland skulle en generalstrejk, oberoende av hur dess utgång än blev, betyda början till en revolution. Därför är, för utlösning av en generalstrejk i Tyskland, mycket större kraftreserver, en mycket större samling av revolutionär vilja och revolutionär entusiasm nödvändig, men när den bryter ut, då kommer den att försiggå under oförlikneligt mer stormiga former.

Denna process av diskreditering av makthavarna och anhopning av revolutionära krafter försiggår just nu i Tyskland, de befordras genom att icke Hitler inlöser sina demagogiska ekonomiska löften. Denna process kommer att påskyndas betydligt, om det lyckas oss att ofta framkalla, om än små så dock snabbt på varandra följande, strejker och flygande demonstrationer på olika platser. Dessa processer påskyndas redan nu genom den revolutionära förelsens uppsving i de ”demokratiska” grannländerna, för att nu inte tala om den oerhörda verkan av socialismens segrar i SSRU. Hur lång Tysklands väg till revolutionen är kan i varje fall inte bedömas utgående från det tillfälliga stilleståndet – detta stillestånd är mycket bedrägligt: Det är lugnet före stormen.

3. Krigets perspektiv.

För oss står dock också ett annat perspektiv – krigets perspektiv; också bara kriget leder oundvikligt till revolution, varvid under de nuvarande förhållandena krigets överväxande till revolution kommer att försiggå ojämförligt mycket snabbare än under den första omgången av krig och revolutioner.

Under perioden för kapitalismens delvisa stabilisering härskade ”pacifismen, en viss jämvikt kom till stånd mellan de imperialistiska länderna på grundval av fördrag om världens uppdelning efter kriget och det inträdde en ”andnings”-paus i förhållandet mellan Sovjetunionen och de kapitalistiska länderna. Efter Kominterns 6:e kongress tog pacifismens aera slut. Det imperialistiska kriget och än mer det kontrarevolutionära kriget mot Sovjetunionen närmar sig, om vilket såväl de japanska militärkretsarna som de tyska fascisterna sedan länge talar helt öppet.

Under sista tiden kan man även här iakttaga en viss zick-zackrörelse. Inbjudandet av Sovjetunionen till Nationernas Förbund och dess inträde där försvårar utan tvivel i en viss grad utlösningen av kriget. Det vore emellertid en skadlig och farlig illusion att tro, att detta vore en *garanti* mot kriget och i synnerhet mot antisovjetkriget.

För det första är det inte alls obetingat nödvändigt, att bildandet av ett brett antisovjetblock officiellt föregår antisovjetkrigets utlösning. Krigets brandstiftare hänger sig åt förhoppningen,

att de andra imperialisterna ändrar sin ståndpunkt, när de ställas inför ett fullbordat faktum.

För det andra är hela den kapitalistiska världen alls inte förtjust över perspektiven av ett framgångsrikt fullbordande av den andra femårsplanen i Sovjetunionen.

För det tredje vittnar de imperialistiska motsättningarnas intensitet om den imperialistiska krigsfaran. Därför försvinner det imperialistiska och framförallt antisovjetkrigets perspektiv alls inte från den bild, vi har framför oss, och att detta perspektiv är förbundet med perspektivet om seger för revolutionen i en rad länder, har kamrat Stalin klart fastställt på SUKP:s 17:e kongress.

4. Den nuvarande fascistiska vågens orsaker och följder.

Vi står inför den andra omgången av revolutioner och krig. En av säregenheterna i läget består däri att fascismens tillväxt och socialdemokratins kris sammanfaller med att den andra omgången av revolutioner och krig närmar sig.

Fascismens makttillträde, som betyder den genom parlamentarismen beslöjade borgerliga diktaturens avlösning genom den öppna fascistiska diktaturen i Tyskland, Österrike och andra länder, är ett särskilt hårt slag mot proletariatet och dess kommunistiska förtrupp. Den fascistiska diktaturen är den gräsligaste, den mest hatade formen för bourgeoisins diktatur. Det är en diktatur av finanskapitalets mest terroristiska, mest reaktionära, mest chauvinistiska och imperialistiska skikt, en diktatur som under de nuvarande förhållandena växer fram ur den genom parlamentarismen beslöjade bourgeoisins diktatur.

Dock, hur och i vilken grad inverkar fascisternas makttillträde på den revolutionära krisens mognande? Varom vittnar framförallt den omständighet, att bourgeoisin nu sätter allt *på fascismens kort*? Det vittnar om den växande revolutionsfaran, inför vilken bourgeoisin är ur stånd att undkomma med parlamentarismens och den borgerliga demokratins gamla metoder. *Det faktum, att bourgeoisin sätter hela sitt hopp till fascismen, vittnar om bourgeoisins svaghet.* Den omständighet, att fascismen i en rad länder *har hemburit segern*, att det i en rad länder lyckats bourgeoisin att upprätta den öppna fascistiska diktaturen, är icke endast ett tecken på bourgeoisins svaghet utan även ett tecken på arbetarklassens svaghet och ett resultat av det förräderi mot arbetarklassen, som socialdemokratien, vilken jämnade vägen åt fascismen, har förövat. Emellertid, att bourgeoisin medvetet tog *kurs på fascismen*, förklaras just genom dess svaghet.

Bourgeoisin såg och ser sig tvungen härtill, ehuru den vet, att detta är förbundet med faror för dem. För det första bidrar fascismen, därigenom att den förstör parlamentarismen och lössläpper inbördeskriget, mot sin vilja till att proletariatet genomgår en revolutionär skola, snabbare skakar av sig de demokratiska illusionerna samt uppfostras till våldsamt störtande av den borgerliga samhällsordningen. För det andra kan fascismen – som genom den sociala och nationalistiska demagogin skaffar sig en massbasis bland det ruinerade småborgerskapet och delvis också bland deklasserade, av antikapitalistiska stämningar fattade arbetare – inte efter sitt makttillträde undvika att för hela världen uppenbara, och den uppenbarar det faktiskt redan nu, att det är fullkomligt omöjligt för den att uppfylla sina demagogiska löften, vilket med trängande nödvändighet förr eller senare måste leda till uppror av de bakom ljuset förda småborgerliga massorna och deklasserade arbetarna, *förutsatt, att en tillräckligt stark kommunistisk rörelse är för handen bland arbetarna.* Och det är fallet i Tyskland. Därför är bourgeoisin, som överallt tar kurs på fascismen och höjer fascismen i sadeln, klar över, att den tar en stor risk.

Då den fascistiska diktaturen upprättades i Tyskland, uppställde socialdemokratien och kommunismens renegater liksom även några dem ledsagande ostadiga element i de kommunistiska partierna tesen, att *för fascismen förestod en hel historisk epok* i den meningen, att fascismen *oundvikligen* kommer att segra överallt, att proletariatets motstånd är brutet och att inga somt helst revolutionära perspektiv är för handen. Fakta har visat, att denna fatalistiska kapitulations-

teori är dubbelt falsk. För det första har redan den fascistiska diktaturens upprättande i Tyskland allena, hitlerterrorns avskräckande exempel, bland proletariatets bredaste skikt i de olika länderna framkallat stark oro och där påskyndat proletariatets stormande motangrepp mot den inhemska fascismen. Vi erinrar bara om de storartade februaristriderna i Frankrike, om den hjältemodiga beväpnade kampen av Österrikes arbetare mot fascismen, de spanska arbetarnas generalstrejk och deras beväpnade uppror, som svar på fascisternas deltagande i regeringen, – strider i vilka de franska, österrikiska och spanska arbetarnas lidelsefulla önskan att undgå de tyska arbetarnas öde inte har spelat och spelar någon liten roll. För det andra var själva hitlerregimen inte i stånd att slå sönder den kommunistiska rörelsen, ehuru den lade stora svårigheter i vägen för utvecklingen av proletariatets masskamp genom den rasande terrorn och den tygellösa demagogin. Tvärtom har de hitlerska hushållningsmetoderna redan framkallat ett visst motstånd hos arbetarklassen, som kom till uttryck vid förtroende-rådsvälen i företagen. Resultaten av dessa val betecknades av fascisterna själva som ”ett slag i ansiktet på den nationalsocialistiska tanken”. Strax därpå vidtog förbittringen från de av fascismen bedragna småborgerliga massorna. Bland SA-männen, som krävde, att Hitlers demagogiska löften skulle uppfyllas, började det att jäsa kraftigt, och till och med just i det ögonblick, då de verkliga makthavarna i Tyskland – Thyssen och Krupp – fasthöllo vid kapitalets vidare offensiv. Detta och delvis även konflikten mellan riksvärnet och SA-officerarna ledde till de blodiga händelserna den 30 juni, som visserligen inte på långt när betydde det sammanbrott, som blott kan åstadkommas genom proletariatets skoningslösa kamp, men som dock visade *början till den tyska fascismens kris*.

Den tyska fascismen befäste efter den 30 juni sin stats- och militärapparat ännu mer än hittills, men samtidigt krymper dess massbasis samman allt mer. Det är en fullständig bekräftelse på den av Komintern uppställda tesen, att fascismen inte endast förstärker bourgeoisins positioner utan även samtidigt underminerar dem. Man får inte glömma, att den nuvarande vågen av fascism, till skillnad från den, som uppträdde före och under tiden för kapitalismens delvisa stabilisering, icke har sin utgångspunkt från proletariatets nederlag utan botten i medelskiktens djupa elände, proletariatets revolutionära uppsving och bourgeoisins ångest för den förestående revolutionen. Man får vidare icke glömma, att det industriella Tyskland – icke är Italien, att det tyska proletariatet är betydligt starkare än det italienska och att det nuvarande tyska kommunistiska partiet i varje hänseende är ojämförligt starkare än det italienska kommunistiska partiet vid Mussolinis makttillträde.

5. Socialdemokratins kris.

Revolutioneringen av arbetarmassorna å ena sidan och upprättandet av den fascistiska diktaturen i Tyskland och i Österrike å andra sidan förde till den internationella socialdemokratins kris i Tyskland och Österrike, till dess sönderfall. *Bourgeoisins sociala huvudstöd i den internationella socialdemokratins gestalt har i jämförelse med tiden för 6:e kominternkongressen blivit mer vacklande*. Det är en bekräftelse av Lenins ord på Kominterns III:e kongress:

”De kapitalistiska ländernas småborgerliga demokrati, vars mest utvecklade del utgöres av 2:a och 2 1/2 internationalerna, är för närvarande kapitalismens huvudstöd, genom att flertalet eller en betydande del av de i industri och handel sysselsatta arbetarna och anställda står under deras inflytande, massor som i händelse av revolution fruktar att förlora den relativt småborgerliga livsföring de har, som en följd av imperialismens privilegier. *Men den växande ekonomiska krisen försämras överallt de breda massornas läge och denna omständighet liksom överallt tydligare oundvikligheten av nya imperialistiska krig i och för kapitalismens upprätthållande undergräver alltmer detta stöd.*” (Tesar och resolutioner från KI:s 3:e världskongress.)

Även i dag dras socialdemokratien ännu här och där av bourgeoisin med till deltagande i regeringen, även i dag växer ännu socialdemokratins inflytande i några länder såsom de sista valen i England, i Förenta Staterna och de skandinaviska länderna samt förstärkningen av den Amerikanska Arbetar-Federationen (AFL) har visat. I allmänhet genomlever dock

socialdemokratin en djup kris.

Krisen tar sig uttryck däri att delar av socialdemokratin har avsplittrats till höger och vänster i några länder, som till exempel i Frankrike. De till höger avsplittrade delarna har *öppet* löpt över på reaktionens och fascismens sida (Mac Donald i England, Renaudel-Marquet i Frankrike). Samtidigt har de socialdemokratiska partierna i en rad länder, i hittills icke skådad ut-. Sträckning, sökt sin tillflykt till "vänster"-fraser (pratad om "proletariatets provisoriska diktatur", om "massornas diktatur" o. s. v.) och vänsteraktioner (de ställer sig i spetsen för strejkerna för att strypa dem eller för att inskränka deras utsträckning, för att behålla de radikaliserade massorna under sitt inflytande och att hålla dem tillbaka från att gå över till kommunismens läger). Senare antog dessa aktioner under massornas ökade tryck stundom karaktären av en verklig kamp mot fascismen, mot kriget o. s. v. Några socialdemokratiska partier bekvämade sig (visserligen med allehanda förbehåll och försiktighetsregler), under trycket från sina egna medlemsmassor och delvis av fruktan att hemfalla åt den tyska socialdemokratins öde i händelse av fascismens seger i sitt eget land, till enhetsfront med kommunisterna (Frankrike). Fruktan för den från Robles sida förberedda fascistiska omstörtningen i Spanien och massornas revolutionära tryck tvingade, trots högersocialisternas motstånd, den under ledning av Largo Caballeros stående vänstermajoriteten av socialdemokratiska partiet, (vilket parti för förhållandevis kort tid sedan hade tagit del i den borgerliga regeringen), att bilda en enhetsfront med kommunisterna, att tekniskt förbereda det beväpnade upproret till republikens skydd och att gemensamt med kommunisterna delta i den beväpnade kampen, som i Asturien och Biscaya växte över till beväpnat massuppror under kommunisternas hegemoni. Bland de socialdemokratiska massorna växer överallt viljan till enhetsfront med kommunisterna.

I Tyskland och Österrike står numera endast de emigrerade, forna ledarna kvar på den gamla ståndpunkten att avvisa varje samgående med kommunisterna. I viss mån är dessa ledare bara en generalstab utan armé. Vidare finns det en liten del av de med dem förbundna funktionärerna, som arbetar i sina länder och anpassar sig till de fascistiska gemenheterna. I talrika socialdemokratiska arbetares medvetande kvarhänger starka socialdemokratiska rester; sedan de har vänt sitt parti ryggen, förhåller de sig i Tyskland och Österrike fullständigt passiva, tydligen i väntan på att när fascismen kommer att "störta av sig själv" skall i stället för den gamla, i deras ögon bankrutta, "dåliga" socialdemokratin, en ny, "god" socialdemokrati framträda. En annan del av de socialdemokratiska arbetare, som har lämnat sitt parti, har fascistiserats. En del av de tyska emigranterna från "vänsterflygeln" återigen söker nu, till följd av vänsterutvecklingen hos flertalet av de socialdemokratiska arbetarna, att på grundval av en ny eklektisk "revolutionär-socialistisk" plattform uppliva det socialdemokratiska partiet på nytt. Även hos Österrikes "revolutionära socialister" har avgränsningsprocessen börjat: en del har gått över till kommunisterna och en annan del, som på sin konferens antog en rad radikala resolutioner, beslöt samtidigt att kvarstanna i 2:a internationalen. En betydande del av aktiva socialdemokratiska medlemmar, grupper och organisationer, som arbetar illegalt i dessa länder, står vid skiljevägen. En bestämd del av dem tillkännager en trängtan till kommunismen, en annan del har redan kommit till kommunismen. Inför dessa krisföreteelser hos socialdemokratin kan man inte längre påstå, att varje socialdemokrat, som gör ett steg till vänster, endast manövrerar. Det måste nu göras skillnad mellan "vänster"-socialdemokrater med anföringstecken och vänster utan anföringstecken.

Vi får inte glömma, att det inte är någon tillfällighet, att i en rad länder, som har beträtt fascismens väg, bourgeoisin å ena sidan mycket väl erinrar sig, att den socialdemokratiska teorin och praxisen med arbetsgemenskap mellan arbetarpartiet och bourgeoisin har visat den oskattbara historiska tjänster. Å andra sidan lät bourgeoisin omständigheterna tala för att de socialdemokratiska organisationerna, som till sin sammansättning är arbetarorganisationer, liksom andra massorganisationer, som inte direkt ledas av fascisterna, nu har blivit en fara för den

och därför måste upplösas. På grund av detta måste vi använda en smidig taktik för att kunna draga över de socialdemokratiska arbetarmassorna till oss utan att ens för ett ögonblick inställa vår kamp mot socialdemokratin och dess bärare.

II. De kommunistiska partiernas uppgifter och taktik.

1. Vår målsättning vid genomförandet av enhetsfronttaktiken.

”Den revolutionära krisen mognar och kommer att mogna.” Dock ”revolutionens seger kommer aldrig av sig själv. Man måste förbereda och erövra den. Förbereda och erövra den kan emellertid endast ett starkt, proletärt, revolutionärt parti”. (Stalin.)

Hur är det nu beställt hos oss i fråga om ett starkt, proletärt, revolutionärt parti? Under den första omgången av krig och revolutioner var Kominterns sektioner, med undantag av SU:s KP, ännu inte sådana partier och Komintern i sin helhet var då faktiskt endast i ringa grad ett proletariats nya, enhetliga världsparti. Det var blott början till ett sådant. Efter Kominterns 6:e kongress, under perioden 1928 till 1930, kunde man redan konstatera en konsolidering av Kominterns flesta sektioner och Kominterns förvandling till ett i ett stycke gjutet, nytt proletärt världsparti. Resultatet av våra största sektioners bolsjevisering, deras konsolidering och Kominterns omvandling till ett verkligt världsparti av massivt gods förfelade inte sin verkan. Efter 10:e EKKI-plenum i januari 1929 kunde vi konstatera en snabb tillväxt i fråga om våra partiers politiska inflytande och en rad av stora framgångar för de starkaste bland dem: det tyska, kinesiska, polska, tjeckoslovakiska o. s. v.

Är emellertid konsolideringen av våra partier och Komintern i sin helhet för oss en garanti mot efterblivenhet i framtiden? Nej. Och vi måste tillstå, att våra partier ännu är mycket efter i fråga om att erövra arbetarklassens majoritet, i fråga om att förstärka förbindelserna med massorna, i fråga om att draga fram en ny, revolutionär, med massorna intimt förbunden kader, i fråga om att rotfästa oss i storföretagen, i fråga om att tränga in i de reformistiska fackföreningarna och de fascistiska massorganisationerna, i fråga om att utveckla massstrider under vår ledning och i fråga om att vinna bundsförvanterna till proletariats. Allt detta förpliktigar oss till bredaste *självkritik*.

Karaktäristiskt för situationen av i dag är de ryckvis skeende, häftiga och plötsliga förskjutningarna. Dessa förskjutningar erfordra en omställning av taktiken. Inför dessa plötsliga förskjutningar och taktiska omställningar är dock vacklanden möjliga och till och med oundvikliga i enstaka kedjelänkar i partiet, i det ena eller andra partiet.

Skillnaden mellan det nuvarande läget och läget, då våra partier ännu inte var konsoliderade, är endast den, att dessa vacklanden och fel nu korrigeras och övervinnas snabbare och icke framkallar partikriser, såsom tidigare var fallet.

För närvarande försiggår starka förskjutningar i läget i förbindelse med den öppna fascistiska diktaturens upprättande i Tyskland och Österrike samt fascismens offensiv i andra länder så väl som i förbindelse med den ökade krigsfaran, den revolutionära världskrisens mognande, den stigande revolutionära stämningen bland de breda arbetarmassorna och de socialdemokratiska massornas utpräglade vilja till enhetsfront med kommunisterna. Allt detta fordrar av oss, att vi ställer upp parollen om sovjetmakt som den centrala politiska parollen, vilket också skedde på 13:e EKKI-plenum. Samtidigt därmed kräver allt detta av oss en ändring av enhetsfronttaktiken motsvarande den förändrade, nya situationen. Vi ändrar inte enhetsfronttaktiken därför att vår tidigare taktik skulle vara oriktig, såsom socialdemokraterna och kommunismens renegater nu söker att bevisa. Vår tidigare taktik var, oaktat att enstaka fel begicks på lokala orter och stundom även av partiledningarna, fullkomligt riktig. Vi ändrar nu enhetsfronttaktik, därför att läget har förändrat sig.

Karaktären i enhetsfronttaktikens ändring skisserades redan i EKKI:s upprop av den 5 mars 1933 till arbetarna i alla länder om upprättandet av en enhetlig kampfront mot kapitalets och

fascismens offensiv. I detta upprop rekommenderas våra partier, ”att *under tiden för den gemensamma kampen* mot kapital och fascism avstå från angrepp mot socialdemokratiska organisationer” under förutsättning, att socialdemokraterna uppfyllde två betingelser: att föra en verklig kamp mot fascismen och mot sänkningen av arbetarnas levnadsstandard samt ”upptaga den mest skoningslösa kamp mot alla, som kränker betingelserna vid enhetsfrontens genomförande”. Denna taktik för enhetsfrontens genomförande är ny och den motsvarar det nya läget. Tidigare har vi endast använt den i enstaka fall. (I juli 1932 och i januari 1933 vände sig Tysklands Kommunistiska Parti med ett enhetsfrontsförslag till den socialdemokratiska partistyrelsen och år 1922, medan Lenin ännu levde, gick Komintern under en annan internationell situation till en konferens med Andra och 2½ internationalerna.) Denna nya taktik med brett användande av enhetsfronttaktiken har under år 1934 redan fört till en rad stora framgångar: den hjälpte våra franska kamrater, som under februaridagarna grep initiativet till motangrepp mot fascismen, att draga över de socialistiska arbetarna på sin sida och gav rörelsen en oerhörd schvung; den hjälpte vårt lilla österrikiska kommunistiska parti i förbindelse med de beväpnade februaristriderna ofantligt mycket till att förstärka dess inflytande hos arbetarklassen på bekostnad av den bankrutta socialdemokratin och att tredubbla sitt medlemsantal; den hjälpte vårt franska kommunistiska parti att övervinna det socialistiska partiets motstånd mot upprättandet av enhetsfronten och att av detta tillkämpa sig en överenskommelse i denna fråga; den hjälpte vårt holländska kommunistiska parti att under julidagarna 1934 utveckla de arbetslösas revolutionära strider; den hjälpte våra amerikanska kamrater att för kort tid sedan genomföra en framgångsrik generalstrejk i San Franzisko o. s. v.; den hjälpte våra spanska kamrater, genom inträde i ”Aliance Obrera”, att skapa bättre förutsättningar för förbindelse med massorna och för deras mobilisering; den hjälpte våra spanska kamrater att tillsammans med socialisterna genomföra generalstrejken och den beväpnade kampen i hela Spanien. När emellertid rörelsen hade nått ett högre plan – kampen om makten, för råds makten (Asturien och Biscaya), visade sig, att de socialistiska organisationerna, som var beredda att utveckla kampen såvitt den rörde sig om republikens försvar, nu, sedan en högre nivå nåtts, övergick till att bereda kampen svårigheter.

De anförda fakta är blott de första, stegen uti användandet av den breda enhetsfrontens taktik. Dess vidare utvecklande öppnar än bredare perspektiv för oss. Vid en riktig användning av denna taktik kan vi upprätta en intimare förbindelse med de allt mer radikaliserade socialdemokratiska arbetarmassorna och kan leda kampen mot fascism, kapitaloffensiv och krigsfara på väg i bred front; vi kan förstärka arbetarklassens tro på sina krafter och arbetarklassens bundsförvanters tro på arbetarklassens krafter; vi kan föra fram dessa massor till avgörande strider om makten. För att emellertid använda taktiken med en bred enhetsfront riktigt och undvika de därmed förbundna farorna måste vi ställa klara mål för oss.

Vi upplever nu dagen före en ny omgång av revolutioner och krig. Men ingen folkrevolution kan för närvarande segra annat än under sovjetbaneret, likgiltigt under vilken paroll denna revolution har börjat och vilken karaktär den bär, en demokratisk eller en proletär revolution. 12:e EKKI-plenum, som konstaterade den revolutionära världskrisens mognande och att en ny omgång av revolutioner och krig omedelbart närmar sig, ställde samtidigt för den nuvarande perioden *upp parollen om sovjetmakt som central politisk paroll*. För oss är det klart, att denna paroll nu måste vara den centrala politiska parollen till och med i de i revolutionärt avseende efterblivna länderna, ty även där måste arbetarna i tid veta på vilken väg de måste slå in. Parollen om sovjetmakt har dock ännu inte kommit in i medvetandet hos arbetarnas millionmassor i de kapitalistiska länderna. Deras sympatier för Sovjetunionen, för dess konsekventa fredspolitik växer från dag till dag, för varje dag övertygar de sig alltmer om att den sanna socialismen uppbygges i Sovjetunionen. Likväl är flertalet av arbetarna i de kapitalistiska länderna, på grund av bourgeoisins socialdemokratiska agenturers mångåriga inflytande över dem, ännu i dag inte övertygade om, att det väpnade upproret och upprättande av proletariats diktatur i form av

sovjeter är den *enda vägen* till socialismen, att det inte i något land finns en annan väg till seger, vilka säregenheter det än må uppvisa. Dessa arbetare måste man först *leda framåt* till kampen för sovjetmakt. Härför erfordras, att parollen om sovjetmakt propageras outröttligt överallt och att denna propaganda klädes i konkreta, till de enskilda ländernas säregenheter anpassade former. Dock, propagandan allena, må den än utvecklas så brett som helst, är icke tillräcklig. Lättast övertygas massorna om riktigheten av kommunisternas politik och deras paroller i samband med erfarenheterna av den egna kampen. Det sista årets händelser har lämnat talrika exempel, som bevisar, att man under de nuvarande förhållandena bäst kan leda de socialdemokratiska och partilösa arbetarmassorna i kamp för sovjetmakt, då man drar in dem i kampen mot fascismen, kapitaloffensiven och krigsfaran genom en bred användning av enhetsfronttaktiken. Det gångna året har visat att ju mer massornas enhetliga kamp utvecklats, desto mottagligare har de blivit för vår paroll om sovjetmakt (Frankrike), desto snabbare har de kastat bort de socialdemokratiska fördomarna, desto snabbare har deras trängtan till kommunismen växt (Österrike), desto snabbare slutligen har de under en revolutionär situation trätt i kamp för sovjetmakten (Asturien). Just därför skänker Komintern nu enhetsfrontens problem så stor uppmärksamhet.

Enhetsfrontskampen mot fascism, kapitaloffensiv och krigsfara leder dock *endast under bestämda betingelser* de socialdemokratiska och partilösa massorna till kampen för sovjetmakten. Vi måste för det första betänka, att enhetsfronten, enligt detta ords mening, förutsätter förefintligheten av minst två partier hos arbetarklassen. Då kommunister kämpar skuldra vid skuldra med andra kommunister, eller ungmunister, eller medlemmar från de röda fackföreningarna, så är det ännu ingen enhetsfront. Den omedelbara kampen för sovjetmakten kan proletariatet dock endast framgångsrikt föra under ledning av *ett parti, det kommunistiska partiet, som rycker med sig arbetarklassens flertal*. Vi måste för det andra betänka, att socialdemokratin endast såtillvida träffar enhetsfrontsöverenskommelse med kommunisterna, som den därmed fyller en *defensivuppgift* – avvärjande av fascismens offensiv med förenade antifascistiska krafter, försvar av arbetarnas demokratiska rättigheter mot fascismens offensiv samt försvårande och fördröjande av kriget. Socialdemokratin går in på enhetsfront med kommunisterna utan att lämna den borgerliga demokratins mark. *Vi däremot fullföljer inte endast en defensiv – utan även en offensivuppgift*, vi vill inte endast slå tillbaka fascismens offensiv eller återigen jaga bort den från en eller annan erövrade position utan också slå fascismen och *bourgeoisins klassherravälde* överhuvud i spillror samt upprätta proletariatets diktatur i form av sovjetmakt. Men detta kan vi inte uppnå i block med socialdemokratin utan endast i kamp mot den. Därav följer, *att de socialdemokratiska och partilösa massornas enhetsfront endast då kan leda till kamp för sovjetmakt, när vi under enhetsfrontskampens förlopp själva erövrar arbetarklassens flertal och förintar socialdemokratins massinflytande*.

Härvid måste, för det första, enhetsfrontskampens initiativ utgå från oss. För det andra måste vi inte endast avslöja de socialdemokrater, som står fientliga mot enhetsfronten utan även dem, som vilja ersätta enhetsfrontens paroll med en paroll om ”organisatorisk enhet”, som skall utsudda gränserna mellan kommunism och socialdemokrati och dra de kommunistiska arbetarna ut på den socialdemokratiska kompromissvägen. För det tredje får vi, när vi går in för enhetsfront, inte dölja partiets ansikte, inte binda händerna och under stridernas utveckling inte avstå ifrån det revolutionära initiativet. Samtidigt måste vi, i den utsträckning som enhetsfronten befästes och utvidgas, på varje sätt bemöda oss om att utvidga de av oss för enhetsfrontens upprättande uppställda kraven; vi måste uppställa krav genom vilka kampen drives till sin spets. Endast på detta sätt kommer det att lyckas oss att påskynda socialdemokratins differentieringsprocess, att påskynda bortrensningen från enhetsfronten av de socialdemokrater, som inte kan och vill bryta med klassarbetets politik samt att bringa närmare oss de socialdemokratiska arbetarnas flertal såväl som de socialdemokratiska organisationer och funktionärer, som är beredda att tillsammans med oss föra kampen till slut.

Kamrat Stalin sade på SU:s KP:s 15:e kongress:

”Först sedan socialrevolutionärernas och mensjevnikernas småborgerliga partier slutligen hade blamerat sig inpå bara benen i revolutionens grundfrågor, först då massorna hade börjat att övertygas om riktigheten av vår politik, först då ledde vi massorna till upproret ... *Häri ligger just enhetsfronts-tankens rötter. Enhetsfronttaktiken har uppställts av Lenin endast i och för att underlätta övergången till kommunismen för de av det socialdemokratiska kompromissväldets fördomar snittade millionmassorna av arbetarklassen i de kapitalistiska länderna.*” (Markerat av oss. – Red.)

För oss är enhetsfronten ingen manöver. Vi underlättar för de socialdemokratiska massorna övergången till kommunismen därigenom att vi visar dem genom handling i samband med enhetsfrontens praxis, att vi allena *konsekvent* kämpar mot fascismen, mot kapitalets offensiv och mot krigsfaran. Vi döljer dock ingalunda enhetsfrontens huvudmål.

Detta enhetsfrontens huvudmål är – att underlätta de socialdemokratiska massornas övergång på kommunismens sida för att tillkämpa sig sovjetmakt. Detta var och förblir vårt huvudmål även vid den nya enhetsfronttaktiken.

Med detta måste vår nya enhetsfrontstaktik bringas i samklang och den måste underordnas detta huvudmål.

2. Förändringarna i vår enhetsfrontstaktik.

Vari består de nödvändiga förändringarna i enhetsfrontstaktiken för närvarande, motsvarande de förändrade nya betingelserna? Här måste vi beakta tre moment.

1. Som bekant ställdes redan strax före 6:e Kominternkongressen på 9:e EKKI-plenum parollen ”klass mot klass”. Denna paroll betydde och betyder naturligtvis inte, att bourgeoisins klass endast skulle stå emot en enda klass – proletariatet – utan förbundna. Denna paroll skärpte endast kampen mot klassarbetets representanter.

Parollen ”klass mot klass” uppställdes i början med hänsyn till de franska och engelska partiernas uppgifter i förbindelse med den av 9:e EKKI-plenum föreslagna ändringen av dessa partiers valtaktik (uppställning av en egen lista mot Labour-Partys kandidater i England, uppställning av egna kandidater mot socialisterna vid andra valomgången i Frankrike). Men det vore ett grovt fel att mena, att huvudvikten i parollen ”klass mot klass” bestod i en förändring av valtaktiken. Så lägger nu renegaten Doriot ut denna paroll och med denna bevisföring påstår han, att vi nu, sedan vi ånyo har ändrat vår valtaktik i Frankrike, därigenom föregivet tigande avstått ifrån parollen ”klass mot klass”. Doriots ståndpunkt vittnar endast om hans parlamentariska kretinism. Ändringen av valtaktiken är, som vi skrev redan 1928, ”ett särfall vid genomförandet av Kominterns och det kommunistiska partiets allmänna linje”. Och denna allmänna linje, som var försedd med parollen ”klass mot klass”, låg i att vi framhöll, att ”vi är det enda verkliga partiet för arbetarklassen”, att ”partiet riktigt måste kombinera alla kampens former och metoder, genom att det riktar huvuduppmärksamheten på ledningen av arbetarklassens massstrider”. Arbetarklassens masskamp kunde vi likväl inte leda utan ”att slå in på linjen att skärpa kampen mot socialdemokratin”, som då var i stånd att lägga oerhörda svårigheter i vägen för oss vid utvecklingen av masskampen och även gjorde detta.

Komintern förstod då nödvändigheten av att under parollen ”klass mot klass”, föra kampen mot vår fiende – bourgeoisin – och för dess skull *framförallt* skärpa kampen mot socialdemokratin och de reformistiska fackföreningarnas ledningar. Detta senare härledde sig under dåvarande förhållande därav, att sammanväxningen av spetsarna i de av socialdemokratin ledda arbetarorganisationerna med statsapparaten och företagarorganisationerna försiggick speciellt snabbt; att det ledande socialdemokratiska partiet – det tyska – då ännu befann sig i regeringen och de andra socialdemokratiska partierna endera deltog i en borgerlig regering eller kandiderade därtill, att detta bourgeoisins sociala huvudstöd, socialdemokratin, då ännu inte var skakat och sönder-

frätt genom inre motsättningar; till följd därav måste vi *framförallt* bringa denna barrikad att svikta för att erhålla möjlighet att utveckla en masskamp. Arbetarna värderade då parollen ”klass mot klass” riktigt. Denna omständighet hade vi också att tacka för den stora framgången vid parlamentsvalen 1928 i Frankrike, då vi för första gången använde denna paroll. Vid dessa val erhöll vi 1.069.000 röster (tjugo procent mer än 1924). Vid dessa val steg vårt partis inflytande alldeles speciellt i industridistriktet och vårt parti blev det starkaste partiet i de proletära distriktet i Paris och dess förorter. Tiotusentals arbetare övergick då från socialisterna till oss.

Sedan dess har läget starkt förändrats. Socialdemokratin genomgår nu en kris och i några länder (Tyskland och Österrike) är den sönderslagen och har gjort bankrutt i de breda massornas ögon. Samtidigt har fascismen vuxit kraftigt och växer fortfarande, i det att den vinner de breda småborgerliga massorna och vissa deklasserade skikt av arbetarna för sig samt i en rad länder rycker till sig statsapparaten, som den utnyttjar för terrorisering av arbetarna. Samtidigt har också stämningen bland arbetarklassens breda skikt ändrats, särskilt bland de skikt, som tidigare följde och ännu följer socialdemokratin. Hos de socialdemokratiska och partilösa arbetarnas breda skikt växer viljan till enhetsfront med kommunisterna, för kamp mot fascismen. Under dessa omständigheter förblir parollen ”klass mot klass” även än i dag riktigt, som det också än i dag är riktigt, att bourgeoisin är vår fiende och utvecklingen av masskampen mot bourgeoisin vårt mål. Nu kan vi emellertid vid brett användande av enhetsfronttaktiken utveckla en masskamp mycket lättare: därför måste vi nu utan att avsvaga kampen *ändra formerna för kampen mot socialdemokratin*.

Vi måste nu mobilisera alla antifascistiska krafter för kampen mot fascismen för att prestera motstånd mot fascistens angrepp, för att lösrycka massorna, som följer fascismen, från den samma, varvid vi ställa oss som mål fascistens fullständiga krossande, som endast kan uppnås genom den proletära revolutionens seger och upprättande av proletariatets diktatur. Vad socialdemokratin beträffar, så kommer det nu att lyckas oss, bättre än någonsin, att genom ett framgångsrikt och riktigt genomförande av enhetsfronttaktiken i kampen mot fascismen (och kriget) att likvidera socialdemokratins massinflytande under denna kamps utveckling och under kampen för *det fullständiga krossandet* av fascismen och den proletära revolutionens seger, som vi redan i intet fall mer kan genomföra i enhetsfront med de socialdemokratiska kompromisspartierna utan förutan och mot dem, om vi än härvid drar med betydande skikt av socialdemokratiska arbetare och en del av de socialdemokratiska organisationer och funktionärer, som vi kan vinna för den revolutionära kampen mot bourgeoisin. Allt detta är nu indraget uti förverkligandet av parollen ”klass mot klass”.

2. Tidigare, efter Kominterns 6:e kongress tog sig enhetsfronttaktiken uttryck däruti, att vi vid användandet av denna taktik i kampen mot bourgeoisin, vid mobiliseringen av massorna för denna kamp, vi redan från början stötte på ett avgörande motstånd från socialdemokratins sida, som hade arbetarklassens flertal bakom sig, och vi måste börja med det mest skoningslösa avslöjande av socialdemokratin. Även nu avslöjar vi socialdemokratins kompromisspolitik, men nu, inför socialdemokratins kris och de socialdemokratiska arbetarnas starkt utpräglade vilja till enhetsfront med oss, kan och måste vi omedelbart mobilisera de breda massorna genom enhetsfronttaktiken och avslöja socialdemokratin under kampens utveckling. *Det vill säga, att vi måste genomföra enhetsfronttaktiken på så sätt, att de socialdemokratiska arbetarna däri inte under några omständigheter kan se en manöver från vår sida, som denna taktik ju inte heller i verkligheten är.*

3. Kominterns 6:e kongress föreslog ”att förlägga huvudvikten vid enhetsfronten underifrån”. Det utslöt principiellt icke en samtidig användning av enhetsfront ovanifrån. Men då, vid tiden för Kominterns 6:e kongress, förefanns icke de nödvändiga förutsättningarna för användningen av enhetsfronttaktiken ovanifrån. *Nu kan vi, om vi än ytterligare lägger huvudvikten på enhetsfronten underifrån, icke avstå ifrån kombinerad eller försök till kombinerad av enhetsfronttaktiken underifrån med enhetsfronttaktik ovanifrån – när detta är genomförbart utan*

principiella koncessioner – med alla härigenom följande förändringar i arten av kritiken mot socialdemokratin under upprätthållande av den egentliga kritiken. Vi måste göra detta, då förhållandena sedan dess starkt har förändrats. Vid tiden för 6:e kongressen var det omöjligt att räkna med, att det skulle lyckas oss att förmå det ena eller andra socialdemokratiska partiet eller åtminstone socialdemokratiska partiorganisationer eller de ena eller andra bekanta socialdemokratiska funktionärerna att gå in på en också blott begränsad enhetsfront gemensamt med kommunisterna, och detta försvårade för oss närmandet till de socialdemokratiska massorna. Nu har emellertid arbetarmassornas oppositionella tryck på de socialdemokratiska partierna underifrån så förstärkts och fruktan för den rasande fascistiska terrorn är nu till och med hos de socialdemokratiska ledarna så stor, att de socialdemokratiska partierna eller organisationerna äro tvungna att företaga vittgående ”vänster”-manövrer. Dessutom är bestämda socialdemokratiska partier, ehuru de inte avstår ifrån samarbetet med bourgeoisin, tvungna att gå med på enhetsfront med kommunisterna i kamp mot fascism och krig. Många socialdemokratiska organisationer och många inflytelserika socialdemokratiska funktionärer är till och med beredda att gå över till kommunisternas läger och tar också ofta redan detta steg.

De nya förhållandena är nu av den art, att vi *modigt* kan övergå till en utbredning av enhetsfronttaktiken, om vi inte försummar den fördelaktiga objektiva situationen för att till vår kamp vinna de bredaste skikt av socialdemokratiska arbetare, som i dag ännu inte är beredda att bli kommunister, och om vi vill utnyttja den gynnsamma situationen för att erövra arbetarklassens flertal, för att draga samman alla antifascistiska krafter, för att mobilisera breda massor till kamp mot fascism och krigsfara och för att leda fram dessa massor till de nalkande, avgörande striderna om makten, om sovjetmakten ...

Är denna nya taktik med ett brett genomförandet av enhetsfronten förbunden med faror? Ja, utan tvivel. Vi får inte glömma, att, när det socialdemokratiska partiet som helhet går in för att sluta en enhetsfrontspakt med det kommunistiska partiet, är de mål – om icke de närmare så dock de avlägsnare – som de fullföljer och som vi fullföljer, principiellt olika och oförsonliga med varandra. När de avslutar en överenskommelse med oss om enhetsfront mot fascismen så åsyftar de därmed endera återupprättande eller befastande av den borgerliga demokratins regim, som är en av formerna för bourgeoisins diktatur. När vi emellertid träffar en sådan överenskommelse och är beredda att med all energi kämpa för försvar eller återupprättande av arbetarnas minsta demokratiska rättigheter och försvar av deras minsta ekonomiska krav, så har vi som slutmål förintandet av varje som helst borgerligt herravälde och upprättande av proletariats diktatur.

Till följd av dessa olikheter i fråga om slutmålen och den härav följande principiella skillnaden i taktiken och organisationen kan de socialdemokratiska partierna utnyttja enhetsfrontsöverenskommelsen med oss emot oss för att försvaga vår kamp mot bourgeoisin. Och man måste erkänna, att de gör detta redan här och där med en viss framgång.

Vi är förpliktade att djärvt och med all kraft genomföra enhetsfronttaktiken. Men för att undvika de med denna taktik förbundna farorna får vi inte för en minut förlora det revolutionära perspektivet ur sikte vid användandet av denna taktik; vi måste på det intimaste sammankoppla denna taktik med vår strategiska uppgift – erövring av arbetsklassens majoritet för den omedelbara kampen om makten, för sovjetmakt; vi måste underordna denna taktik vår strategiska uppgift utan att så mycket som för ett ögonblick förlora den senare ur sikte.

Det betyder i praktiken, att vi inte får dölja vårt partiansikte vid enhetsfrontens genomförande, att vi inte för överenskommelsens skull får nöja oss med masstrejkstrider, inte inskränka vår verksamhet till ramen för överenskommelsen och icke försvåra för oss möjligheten till självständig ledning av massorna. Det vill väga, att vi, när vi träffar en överenskommelse med de socialdemokratiska partierna och därför gör sådana koncessioner som att avstå från angrepp mot varandra under tiden vi för en gemensam kamp, under samvetsgrant iakttagande av förpliktel-

serna i intet fall får avstå från en avgörande, skoningslös kritik, när denna överenskommelse spränges eller saboteras; vi får inte heller avstå från en kritik vars form ej medverkar till sprängning av överenskommelsen och en kritik som är inriktad på att få en utvidgning av enhetsfrontskampens uppgifter till stånd. Vid organiseringen av kampen underifrån får vi inte avstå ifrån att genombryta de alltför trånga ramarna för överenskommelsen. Då vi vinner nya medlemmar, utvidgar vårt inflytande bland massorna och ledningen för deras kamp, får vi varken avstå ifrån att propagera vårt program eller från en, om än inte skriande så dock bestämd, klar och principiell kritik av programmet, strategin och taktiken hos dem med vilka vi träffar en överenskommelse. o. s. v.

I fråga om fackföreningstaktiken måste vi på varje sätt kalla till arbete i de reformistiska fackföreningarna och kämpa för fackföreningsrörelsens enhet. Men där frågan om våra fackföreningars förening med de reformistiska står på dagordningen, måste vi samtidigt kräva att denna förening blir en förening på klasskampens grundval, på demokratisk basis, d. v. s. att ledningarna väljes av medlemmarna, proportionella val och att fri kritik garanteras.

Vi måste kämpa emot kravet på upplösning av våra fraktioner i de reformistiska förbunden, vi måste kämpa mot kravet på att fackföreningarna blir neutrala och avstår från den politiska kampen. Vi måste ställa upp motsatta krav – att förvandla fackföreningarna till klasskampsorganisationer, att fackföreningarna på allt sätt understödjer arbetarklassens politiska kamp mot bourgeoisin, fascismen, kriget o. s. v.

3. Kampen mot höger- och ”vänster”, avvikelser i de kommunistiska partierna.

Kominterns 6:e kongress sade, att huvudfaran för de kommunistiska partierna för närvarande var högerfaran naturligtvis utan att härvid förneka förekomsten av ”vänster”-fel och nödvändigheten av kamp mot dessa. Att högerfaran är den huvudsakligaste opportunistiska faran under den förhandenvarande etappen, förklarade även EKKI: s 10: e och 11: e plenum, efter Kominterns 6:e kongress.

Hur står det nu till med frågan om huvudfaran? Under loppet av hela perioden sedan Kominterns 6:e kongress var högerfaran huvudfaran, därför att det var en period av den kapitalistiska stabiliseringens förfall och slut, den revolutionära krisens mognande och annalkandet av en andra omgång av revolutioner och krig, perioden för förberedelse till de kommande revolutionära striderna, som av proletariatet och dess kommunistiska förtrupp fordrar den största självuppoffring och ståndaktighet mot det upplösande socialdemokratiska inflytandet. 7:e kongressen inleder en period under vilken inte endast förberedelsen till avgörande strider skapas utan där dessa strider till och med redan utvecklas i en rad länder.

Kamrat Stalin sade redan i december 1928 på EKKI:s presidiummöte i det han vände sig till mot högeropportunisterna i Komintern:

”Den, som inte vill upprepa felen från 1923, måste egga upp kommunisternas tänkande och kalla dem framåt, den måste förbereda massorna till de kommande striderna, måste vidtaga alla åtgärder, så att de kommunistiska partierna inte bli efter händelserna och arbetarklassen inte blir överrumplad.”

Inför den nya omgången av krig och revolutioner är det lämpligt att erinra sig de berömda ord av Marx, som han uttalade i ”Louis Bonapartes adertonde brumaire”:

”Proletära revolutioner ... kritiserar ständigt sig själva, avbrytas oupphörligen under sitt förlopp, kommer tillbaka till det skenbart fullbordade för att åter på nytt påbörja det ... ryggar ständigt på nytt tillbaka för den obestämda vidunderligheten i sina egna mål, tills den situation skapats, som gör varje återvändo omöjligt och förhållandena själva ropar: Hic Rhodus, hic salta!”

Nåväl, denna fara ”att rygga tillbaka för den obestämda vidunderligheten hos sina egna mål” och faran för att de kommunistiska partierna kommer efter händelserna samt att arbetarklassen plötsligt kan bli överrumplad – den faran är *för närvarande huvudfaran*.

Dock det faktum, att högerfaran under den närvarande perioden i sin helhet är huvudfaran, befriar oss i intet fall från skyldigheten att föra kampen på två fronter, ihågkommande detta, att den fara mot vilken vi har inställt kampen kan växa ut till huvudfara. Nu i synnerhet är den största vaksamhet erforderlig gentemot varje fara, som dyker upp och även åter kommer att dyka upp i sammanhang med_ nödvändigheten att använda den nya enhetsfrontstaktiken i den vidaste utsträckning. För att utvidga användningen av enhetsfrontstaktiken var man och är man tvungen att fortfarande här och där övervinna en tämligen stark ”vänster”, sekteristisk exklusivitet som, vilket man inte får glömma, nästan alltid sammanhänger med en högeropportunistisk passivitet. Vi vet, hur starkt arbetet i de fascistiska massorganisationerna försumrades, hur starkt vårt italienska parti till exempel under en följd av år led härunder och hur det genom denna stora försummelse isolerades från massorna – fel som till en del framkallades genom de ”vänster”-sekteristiska bordigistiska kvarlevorna och i betydande grad också genom den högeropportunistiska överskattningen av fascismens krafter, underskattning av proletariats krafter, genom det passiva inväntandet av ”krisen i spetsarna”, genom inställningen på ett automatiskt förlopp av tingen. Vi vet, att det italienska kommunistiska partiets ledning för kort tid sedan har gjort ett grovt ”vänster”-sekteristiskt fel (genom att intaga den ståndpunkten att bojkotta lagen om befolkningens militarisering). Vi vet vidare, hur svårt det föreföll våra kamrater i Tyskland efter den fascistiska diktaturens upprättande att öppna sina portar på vid gavel för de socialdemokratiska arbetarna, som var beredda att ansluta sig till TKP, emedan de fruktade, att den breda tillströmningen av socialdemokratiska arbetare kunde ändra våra organisationers ansikte på grund av vår kaders minskade storlek genom den fascistiska terrorn. På grund av gamla traditioner och vanor tog våra kamrater inte i betraktande, att de socialdemokratiska arbetare, som kom till oss under den fascistiska terrorn, redan grundligt skilde sig från de socialdemokratiska arbetarna från ett tidigare stadium, att man nu – naturligtvis med vår hjälp – betydligt snabbare än tidigare kan göra goda kommunister av dem. Vi vet, att T. K. P:s centralorgan nyligen har begått ett ”vänster”-sekteristiskt fel vid enhetsfrontstaktikens användning. Vi vet, hur svårt det var för oss och även fortfarande är för oss *att övervinna* den uppfattningen, att varje socialdemokratisk funktionär, som talar ett vänsterspråk, gör detta uteslutande utifrån demagogiska överväganden, att han gör en ”vänster”-manöver, vi vet också, hur svårt det föll oss och även delvis fortfarande även i dag är för oss att helt och fullt begripa, att vi nu måste skilja mellan ”vänster”-socialdemokratiska funktionärer med anföringstecken och vänstermän utan anföringstecken. Vi vet, hur svårt det var och delvis även än i dag är att vänja sig vid tanken, att det socialdemokratiska inflytandet fortfarande inte undanröjes endast med vissa starka ord såsom ”socialfascist” och ”socialförrädare”, och att det under de nuvarande förhållandena är mycket viktigare att med erfarenhet från kampens praktik bevisa, att socialdemokratien förräder arbetarklassens sak. För närvarande utgör alla dessa åsikter och vanor en vänster-sekteristisk fara och därför var och är det också nu ofta nödvändigt att rikta en stark eld, många gånger huvudelden, mot vänster, så att vi i vissa sektioner bryter isen och kan bana oss väg till den breda enhetsfrontens taktik.

I den utsträckning i vilken den nya enhetsfrontstaktiken antages och kommer till användning växer, *vid brist på klart satta mål*, högerfaran – faran för enhetsfrontstaktikens avskiljande från våra strategiska uppgifter, vilket inte blott länder till fördel åt de socialistiska partierna och till vår nackdel utan även är i stånd att överhuvud taget kompromettera enhetsfrontstaktiken i de revolutionära arbetarnas ögon. Högerfaran kan i samband med de allt oftare förekommande överenskommelserna med de socialdemokratiska partierna och dessa partiers organisationer ökas, om vi inte är på vakt mer än någonsin. Högerfaran är så mycket större, som å ena sidan, trots socialdemokratins kris, de socialdemokratiska partierna i en rad länder fortfarande förstärker sitt inflytande, under det att å andra sidan de socialdemokratiska partierna i en rad länder nu griper till ”vänster”-manövrer i hittills icke skådad utsträckning – den blir så mycket större som vår överenskommelse med de socialdemokratiska partierna utsuddar gränsen mellan

dem och oss i de breda massornas ögon, denna gräns, som vi därför kraftigare måste stryka under.

I de länder, där socialdemokratien jagades i illegalitet och slogs sönder och där massorna har vänt dem ryggen, har ännu inte dessa massor kommit till oss. Detta sker när vi inte förmår att övertyga dem om att socialdemokratiens bankrutt inte är någon tillfällighet utan är en följd av grundvalarna för dess politik. Vi måste ännu först bevisa för de socialdemokratiska massorna, att vi bättre förstår att tillvarata deras intressen än de socialdemokratiska partierna. Då vi emellertid inte förfogar över så fyllda kassor och vävlönade poster som socialdemokraterna förut så kan vi endast i betydligt ringare grad understödja parti- och fackföreningsmedlemmarna än de förmådde. Vi kan endast försvara massornas intresse genom att vi utvecklar kampen. Därför kommer det att vara ytterst svårt att bevisa vår överlägsenhet över socialdemokratien och reformisterna, om vi binder händerna på oss vid enhetsfrontsöverkommelser med socialisterna, avstår från den självständiga kampen samt endast och allenast inskränker oss till avhållande av möten såsom nu förekommer här och där.

Högerfaran antar nu de mest mångfaldiga former. Till några former har vi redan tidigare hänvisat, då vi talade om vilka eftergifter vi principiellt inte kan göra (på vilka några kamrater här och där inlåter sig). Högerfaran uttrycker sig bl. a. i förnekande av den revolutionära världskrisens mognande, i överskattning av klassfiendens krafter, liksom i underskattning av våra egna krafter. I de fascistiska länderna kommer högerfaran till uttryck däri att vi försummar uppgiften att genombryta illegaliteten, sedan vi äntligen har tagit itu med att utnyttja de legala möjligheterna. I vårt spanska parti kom högerfaran helt klart till uttryck däri, att våra kamrater strax före generalstrejken och uppropet vid utbrottet av ekonomiska masstrider underlät att sammankoppla de ekonomiska kraven med parollen om kamp för makten, under det att socialisterna om än under de momentana uppgifternas tryck vid samma tid inte endast talade om dessa paroller utan basunerade ut dem.

Våra franska kamrater var för att uppnå en överenskommelse med det franska socialistiska partiet nödgade att gå med på en hel rad medgivanden, som naturligtvis inte endast var ensidiga. Överenskommelsen har visat positiva framgångar – som kantonvalen i Frankrike, vid vilka vi hade att uppvisa större framgångar än socialisterna, gett belägg för. Våra franska kamrater har emellertid många gånger gett efter för socialisternas tryck och stundom lagt ut betingelserna för överenskommelsen falskt; de har inte tillräckligt framhållit för massorna vad som skiljer oss principiellt från socialisterna samt efter socialisternas vägran att även upptaga strejker i betingelserna för överenskommelsen inte förberett och genomfört självständiga strejker. Det gäller i ojämförligt högre grad om överenskommelsen mellan det belgiska socialistiska ungdomsförbundet och det kommunistiska ungdomsförbundet vid vilken våra kamrater gjort de grövsta opportunistiska fel.

Till och med i Polens Kommunistiska Parti, som dock stålsatts i kampen mot högeropportunisten, lät vårt partis representanter högeropportunistiska fel (som för övrigt genast korrigerades av CK) komma sig till last vid sina förhandlingar med "Bund" om enhetsfrontens betingelser, genom att förklara sig beredda att erkänna "Bund" som proletariats klassparti. I Tjeckoslovakiets K. P. begicks i förbindelse med enhetsfrontstaktiken en rad grova opportunistiska fel (återupplivande av den gamla opportunistiska parollen om bildande av en koalitionsregering av kommunister och socialdemokrater och en rad andra fel).

Högerfaran är under den nuvarande perioden huvudfaran. Därmed är emellertid inte sagt, att vi inte av alla krafter måste bekämpa och kommer att bekämpa "vänster"-sektariska avvikelser, där de förekom och förekommer.

Vi har i denna artikel icke på långt när uttömt alla frågor, som kommer att diskuteras på 7:e kongressen. De konkreta problemen och praktiska uppgifter, som står för de enskilda partierna

har vi nästan inte alls berört.

Samtliga frågor, som kommer till behandling på 7:e kongressen, måste enligt EKKI-presidiets beslut, under den tid, som skiljer oss från kongressen, ingående och allsidigt belysas i vår tidskrift och i våra sektioners kommunistiska press. Föreliggande artikels uppgift består blott uti att ge *en grundval* för denna behandling.